

Nostalgic

127

Sara Blayne

ÎNGERUL PĂZITOR

VOLUMUL II

ALCRIS

*Charity Wade este o
tânăra săracă
devenită moșteni-
toare peste noapte.
Totul datorită
justițiarului mascat
care-i salvase viața.
Nava pe care se afla
Charity tocmai se
întorcea din India,
când e atacată de pirăți.*

*“Căpitanul Moonlight”,
misterios și fermecător, apare de nicăieri și o
salvează pe Charity, luând-o de soție. Se
cunună cu ea în mijlocul tâlbarilor, apoi o
lasă liberă.*

Dar Charity nu-l mai poate uita.

Pret: 8 LEI

ISBN: 978-973-580-437-4

5 948488 701178 >

Titlu original (eng.): An Elusive Guardian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BLAYNE, SARA

Îngerul păzitor / Sara Blayne

Traducător: Filip-Iosif Columbeanu

București: Alcris, 2009.

ISBN 978-973-580-437-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „NOSTALGIC “

SARA BLAYNE

Îngerul păzitor

Volumul II

Traducerea și adaptarea în limba română de:

FILIP-IOSIF COLUMBEANU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Cherry și mătușa ei îl priviră mirate pe domnul trecut de prima tinerețe care tocmai intrase pe ușă. Era bondoc și roșu în obraji. Ochii îi jucau plăcut în orbite, iar costumul – scump, dar sobru – dădea impresia unui om sigur pe puterea lui financiară.

Phoebe murea de curiozitate, nu numai datorită aspectului acestui gentleman, ci mai ales datorită declarației cu care își făcuse apariția. Arboră cel mai diplomatic zâmbet, cel despre care Wilfred obișnuia să spună că ar dezarma un ofițer prusac.

– Vă rog, luați un loc, îl invită ea galant. Mary, draga mea, fii bună și mai adu-ne o ceașcă. Rămâneți la ceai, nu-i așa, domnule...

– Numele meu este Biddersley, doamnă Willington-Smythe. Nathaniel Biddersley, mai exact. Am venit în calitate de avocat, din partea lui "Biddersley, Fitch și Wright", de pe Chancery Lane, Londra, în caz că veți vrea să verificați.

– Atunci, nu sunteți doar un avocat, medită mătușa Phoebe și zâmbi încurajată. Sunteți chiar unul dintre asociați, nu-i așa, domnule Biddersley?

Cherry observă cât îl bucura perspicacitatea mătușii sale pe domnul Biddersley.

– Sunt, într-adevăr. Mă bucur să văd că sunteți o personalitate deductivă, doamnă Willington-Smythe.

– Dimpotrivă, domnule Biddersley, dar e frumos din partea dumneavoastră că o spuneți.

Așteptă ca musafirul să se așeze pe fotoliul pufos, apoi se așează și ea. Doamna Whitcombe aduse o ceașcă nouă pentru ceai și reasează platoul cu plăcintă de mere.

– Sper să fie o surpriză plăcută faptul că au fost scoase din cuptor chiar azi-dimineață.

– Delicios, doamnă. Ca orice burlac obișnuit cu patiseriile Londrei, știu să recunosc imediat o minune culinară și permiteți-mi să spun, de mult n-am mai văzut niște bucate mai atrăgătoare.

– Doamna Whitcombe se va bucura să audă asta. Îi place

să se mândrească atunci când vine vorba de gătit. Dar nu cred că ați venit până aici ca să discutăm despre artele culinare, nu-i așa? Eu și nepoata mea suntem foarte curioase să știm ce poate aduce pe unul din asociații de la Biddersley, Fitch și Wright până la Ickenham. Spuneți ceva mai devreme despre viitorul domnișoarei Wade?

— Da, doamnă, confirmă domnul Biddersley, lăsând la o parte plăcinta din care tocmai mușcase. Dar mai întâi trebuie să știți că cei care m-au angajat doresc să rămână anonimi.

— Chiar așa? Cât de ciudat! Și cu ce scop te-au angajat în felul acesta, domnule Biddersley? Întrebă Phoebe.

— Pentru a asigura viitorul nepoatei dumneavoastră, doamnă Willington-Smythe. O sumă considerabilă îi este garantată beneficiarului dacă acceptă să semneze toate condițiile contractului. În acest caz, prima parte contractuală, îi vom zice de-acum înainte "Binefăcătorul", se angajează să trimită periodic bani celei de-a doua părți contractuale, dumneavoastră, domnișoară Charity Wade, dacă veți accepta să veniți la Londra cu doamna Willington-Smythe, și să preluați o reședință complet mobilată și utilată, care a fost deja achitată. Veți locui la adresa stabilită începând cu întâi aprilie și până la data de treizeci iunie; în total, nouăzeci și una de zile, timp în care

veți lua parte la diferite activități și evenimente sociale, cu scopul introducerii dumneavoastră în înalta societate.

Cherry era complet surprinsă de planul cu care venise acest necunoscut.

– Introducerii, cum? Vreți să spuneți să ies în lume?

– Exact asta înseamnă, domnișoară Wade, răspunse asociatul firmei Biddersley, Fitch și Wright, mai mult decât mulțumit de viteza ei de înțelegere. Există un fond pe numele dumneavoastră și puteți beneficia de pe urma lui, ridicând o alocație lunară pentru tot restul vieții, sau până la căsătorie. În plus, s-a prescris un buget special pentru garderoba dumneavoastră și au fost deja rezervate loje la operă, la teatru și la grădinile Vauxhall. Să vedem, am uitat să menționez ceva?

– Se pare că v-ați ocupat de toate, domnule Biddersley, spuse Phoebe, copleșită de norocul picat din cer. Și nepoata mea este mai mult decât recunoscătoare generozității dumneavoastră, sunt sigură.

– Nu generozitatea mea, doamnă Willington-Smythe, îi aminti avocatul cu blândețe. Binefăcătorul nepoatei dumneavoastră m-a angajat pe post de intermediar.

Phoebe se redresă pentru câteva clipe.

– Și ce se angajează nepoata mea să facă în schimbul acestui gest de nemăsurată noblețe?

– Domnișoara Wade nu este obligată decât să respecte condițiile prevăzute în contract, pe care vi le-am citit adineauri.

Cherry se ridică din scaun, încrucișându-și brațele preocupată.

– Și noi când putem afla cine e acest binefăcător? Sunteți măcar în măsură să ne spuneți de ce se ocupă de toate astea?

– Mi s-a dat de înțeles că totul face parte dintr-o înțelegere încheiată cu mult timp în urmă între binefăcător și colonelul Travis Wade pentru a asigura bunăstarea singurei urmașe a colonelului în cazul morții sale. O poliță de asigurare, dacă vreți.

– Desigur, se destinse Phoebe. Se pare că l-am judecat prea aspru pe bietul Travis.

– Eu pur și simplu nu cred, afirmă Cherry, sigură de spusele ei. Colonelul niciodată n-ar fi putut economisi fonduri suficiente pentru câte a enumerat domnul Biddersley. Banii ăștia pur și simplu nu vin din partea lui.

– Aveți perfectă dreptate, domnișoară Wade. Banii nu vin de la colonel. Fondul a fost creat de binefăcător, care dorește să rămână anonim. Iar acum...

Domnul Biddersley scoase o punguță grea din manta, împreună cu un toc și o călimară de cerneală.

– Dacă vrei să-mi semnați, sunt însărcinat să vă achit alocația lunară și să vă învăț cum se completează o scrisoare de credit cu ajutorul căreia puteți retrage ce sumă doriți.

Cherry simți greutatea săculețului cu bani în mână. Îl privi pe Biddersley drept în ochi și nu putu decât să balmăjească:

– E prea mult... nu pot accepta.

– Dar cum să nu poți, draga mea, inteveni Phoebe, care se așteptase ca nepoata ei să reacționeze așa. E normal să reacționezi așa în fața acestui noroc, dar trebuie să recunoști că a picat cum nu se putea mai bine.

– Mi-e frică, mătușă Phoebe, mărturisi tânăra. Ce motiv poate avea acest binefăcător, sau acești benefăcători, nu putem ști, să vrea să mă ajute fără să ceară nimic în schimb și fără a-și divulga identitatea? Mă simt de parcă mi-aș vinde sufletul diavolului.

– Nu e deloc așa, draga mea, încercă Phoebe s-o liniștească. Pot exista destule explicații pentru acest comportament. Poate binefăcătorul simte o obligație față de tine, sau față de părinții tăi. Bunica ta din partea mamei era o femeie foarte înstărită și singura ei moștenitoare ar fi fost mama ta, dacă nu s-ar fi măritat fără acordul familiei. Nu te-ai gândit că ar putea fi în spatele acestei afaceri? O ultimă încercare de a-și spăla greșala făcută față de singurul ei

copil... Sau poate cineva rămas dator tatălui tău și care se răscumpără astfel. Oricare ar fi situația, le-ai face un imens deserviciu dacă le-ai refuza ajutorul.

Charity încercă să gândească întreaga situație la rece. Normal că în prima clipă crezuse că banii vin dintr-o singură sursă: căpitanul Moonlight. Până la urmă cine, dacă nu bărbatul ei, s-ar fi simțit obligat să-i asigure viitorul în vreun fel? Negase oricare altă variantă de la început, dar auzindu-le din gura mătușii, păreau mult mai probabile. În ceea ce-l privea pe căpitanul Moonlight, mariajul era ca și anulat. Nu avea capacitatea legală de a iniția un astfel de fond, ca să nu mai vorbim de obligația morală.

Ideea că el ar fi "binefăcătorul" îi păru hilară în lumina noului raționament. Dar nici nu crezuse cu adevărat povestea; fusese doar speranța că misteriosul iubit se întorsese în viața ei. "O speranță fără fundament" se gândi ea. John Darcy Clair de Lune era o simplă iluzie; o fantomă, o himeră care nu mai exista pentru ea. Era cazul să-și continue viața și să nu-l mai aștepte.

— Ai dreptate, mătușă Phoebe. Ar fi urât din partea mea să refuz fără motiv atâta generozitate. Am venit în Anglia pentru că tatăl meu iubea această țară și vroia s-o cunosc și eu. Până acum, n-am găsit nimic aici care să mi se potrivească. Îi sunt datoare tatei să-i mai acord Angliei o

șansă. Doar din acest motiv voi semna actele, domnule Biddersley.

– Foarte bine, domnișoară Wade, și permiteți-mi să vă spun că ați făcut alegerea înțeleaptă.

– Nu pot decât să sper că aveți dreptate, răspunse Cherry, luând tocul din mâna lui.

În zilele care urmară vizitei domnului Biddersley, Cherry se gândi că norocul se schimbase și pentru mătușa Phoebe. Ideea mutării la Londra în primăvară, cuplată cu planurile de cumpărături de pe Bond Street pentru garderoba lui Cherry, îi dădeau mătușii un nou scop în viață. Abordă sarcina pregătirii ieșirii lui Cherry cu aceeași energie cu care colonelul asediase Seringapatam.

Chemă și întăriri: pe Cora Whiple și pe croitoreasa locală, doamna Babcock. Îmbrăcată doar în lenjeria de bumbac, Cherry era studiată din toate unghiurile, ca mai apoi trei perechi de mâini să-i ia măsurile. Mostre de țesătură îi zburau prin fața ochilor, uneori chiar lipite de obraji pentru a se potrivi cât mai bine cu fața, forma și tenul ei.

După tot acest chin, trebui să aștepte noua etapă a "campaniei". Se luă hotărârea ca pentru început să fie pregătite trei rochii de dimineată, un costum de echitație, o rochie de seară, două rochii de oraș, o rochie de trăsură și

un costum cu blană de hermină, cu tot cu pălărie și manșon pentru vremurile urâte.

În ceea ce privea pantofii, Phoebe o asigură că baronul de Ridgley va fi mai mult decât fericit să-i achiziționeze din Londra, pentru că, după cum o asigură mătușa, n-ar fi prima dată.

Pentru Cherry, a cărei garderobă intra de obicei într-un cufăraș, cumpărăturile mătușii sale îi păruă peste măsură de extravagante. Îi atrase atenția, dar răspunsul lui Phoebe fu: "De-abia am început". Adevăratele cumpărături aveau să înceapă la Londra, pe Bond Street.

Între timp, mai existau și alte provocări: bronzul "subcontinental" al fetei trebuia să dispară. Și într-adevăr, poate din cauza sedentarismului, sau poate datorită loțiunii din castraveți cu care era mereu unsă, în câteva zile Cherry începu să-și mai piardă din culoare.

După multe deliberări, Charity acceptă să i se tundă claiă de păr de care era atât de mândră. În timp ce Cora Whipple se ocupă cu foarfecele de cârlionți, Cherry așteaptă cu degetele în două castroane cu soluție de înmuiat pentru, după spusele mătușii sale, "o foarte necesară manichiură".

În timp ce foarfecele îi clămpăneau în jurul urechilor, Cherry se lăsă dusă de propriile gânduri. Devenea tot mai credibil ca această bruscă schimbare în norocul ei să vină

din partea bunicilor. Nu știa foarte multe despre ducele de Madding, în afara faptului că avea o moșie impresionantă în Lake Country și că titlul fusese preluat de un văr îndepărtat după moartea ducelui și a soției sale, într-o epidemie de gripă în urmă cu zece ani.

Cât de ciudat îi părea acum că știe atât de puține despre propria familie. Nu-și putea aminti nimic despre mama sa și nici colonelul nu vrusese să-i povestească. Cherry se gândise mereu că poate îl doare prea mult să-și amintească. Știa că semăna cu mama ei; știa dintr-un desen pe care-l purta colonelul la el și-și dăduse seama și din felul în care acesta o privea uneori. Acesta era lucrul pe care-l știa cel mai bine despre mama sa, de fapt.

Fără îndoială, ducele și ducesa o iubiseră la rândul lor. Destul de mult cât să asigure viitorul singurei ei fiice. Dar de ce atâta anonimat? Se temeau că Cherry ar refuza o asemenea moștenire dacă ar fi aflat de unde provine? Era într-adevăr un act de dragoste supremă, să oferi atât de mult și să nu aștepti nimic înapoi; nici măcar recunoștința beneficiarului. De ce să fi contat atât de mult pentru ei?

Sau poate n-aveau nicio legătură cu toată povestea asta. Poate într-adevăr era cineva dator vândut colonelului. Dar despre ce sumă ar putea fi vorba? Sau poate colonelul i-a salvat viața binefăcătorului la un moment dat? Sau nu a lui,

ci a unui fiu mult iubit? O fi fost o chestiune de onoare între ei? L-o fi ajutat să evite un scandal? I-o fi salvat cariera? De aceea era totul ținut atât de secret?

Un gând îi apăsă sufletul. Realiză că cel mai probabil nu va afla niciodată și nu-i va rămâne decât să se întrebe toată viața dacă a procedat bine că a acceptat. Acum, o făcuse. Semnase actele și în câteva săptămâni avea să urce pe scara socială și să se bucure de siguranța materială. De ce nu se putea bucura de acest cadou? După cele trei luni petrecute la Londra, avea să fie din nou independentă și liberă să meargă oriunde. Putea chiar să se întoarcă în India, dacă ar fi vrut. Nu avea să mai depindă de nimeni; nici măcar de binefăcătorul căruia îi datora totul, pentru că acesta refuza să-și facă identitatea cunoscută.

De aici izvora neliniștea ei. Oriunde s-ar duce, îngerul ei păzitor va rămâne o întrebare fără răspuns. Cine? Și de ce?

– Puteți să vă uitați acum, doamnă Charity, spuse Cora, întrerupându-i șirul gândurilor.

Așeză o șuviță la locul ei și-i înmână oglinda.

– Cred că vă stă mai bine așa.

Cherry își studie imaginea îndelung. Cora făcuse o treabă minunată! Reușise să dea o formă clăii de păr pe care până atunci Cherry nu reușea s-o adune decât într-un coc la spate. Cora urmase tendința lui naturală de a se ondula și-l

tunsese în scări, lăsându-l acum să cadă pe umeri în bucle ușoare.

— Când veți ieși, o să-l ridicăm, spuse Cora.

Efectul era covârșitor. Se simțea ca și cum ar fi privit în ochi o străină, în niciun caz escorta demodată și prăfuită care venise cu corabia din India. Primul gând care-i veni în minte fu "oare căpitanului i-ar plăcea să mă vadă așa?", dar îl alungă repede. N-ar avea când s-o vadă atât de dichisită, din moment ce nu mai făcea parte din viața ei.

Privind înapoi, cele patru luni la Ickenham fuseseră mai plăcute decât oricare altă perioadă din viața lui Cherry. Zilele se scurgeau liniștite, singurele probleme fiind câte o ceșcuță ciobită sau brișele uitate prea mult în cuptor. Cherry își petrecea timpul citind sau plimbându-se pe potecile care ieșeau din Ickenham, admirând priveliștea satului englez, atât de străină ei până nu demult. Seara, asculta anecdotele mătușii Phoebe despre societatea londoneză. Chiar și Ridgley se dovedi un izvor nesecat de informații, venind cu povești din Lisabona, Alexandria, Istanbul și multe alte orașe îndepărtate.

Baronul devenise un musafir obișnuit, înfrumusețându-le adesea duminicile. Miercurea, veneau domnul Hornsby de peste drum și baronul Chalmsworth să joace whist și să bea vin de Xeres, astfel că săptămâna se

derula cu regularitate sub forma: ziua de curătat, ziua de copt, whistul de miercuri, ziua de cusut și vinerea în piață, urmată de lenevirea în weekend. Era foarte odihnitor și deloc plicticos. După anii tumultuoși din India, Cherry găsisese în sfârșit răgazul de care avea nevoie. Dar această vacanță se apropia de sfârșit. Și Cherry știa ce avea să găsească la Londra și cum avea să fie primită. Lady Priscilla se ocupase de asta.

Astfel, deși lăzile de pe Bond Street continuau să vină, și mătușa Phoebe mai scotea mereu câte o rochie sau câte o pălărie, Cherry refuza să gândească mai departe de momentul în care se afla. Era ca un fluture închis în cocon, care nu vrea să-și scoată încă aripile. Dar primăvara care lua încet dar sigur locul iernii, era un semnal clar. Foarte curând, trebuia să-și înfrunte spaima.

– Nu te mai fâțâi, draga mea. Doamna Babcock nu poate coase simetric dacă te tot miști.

Era o amiază caldă spre sfârșitul lui martie și Cherry stătea în picioare pe un taburet, înconjurată de pânze și materiale.

– Nu face nimic, doamnă, zise croitoreasa. Aproape am terminat.

Făcu un pas înapoi și admiră linia pe care o căpătase propria creație pe corpul domnișoarei Wade.

– Arăți superb, Cherry! aplaudă Phoebe. Poți să cobori, acum. Cu grijă! Ultimul lucru pe care ți-l acum este să-ți sucești piciorul.

– Mătușa ta are dreptate ca întotdeauna, se amuză o voce masculină din spatele lui Phoebe.

Baronul de Ridgley păși înăuntru cu eleganță. Lumina îi juca pe tâmpile argintii și Cherry se gândi din nou că este unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care-i cunoscuse. Bărbatul păși cu pas sigur dar ușor prin cameră până ajunse la Charity, încă suită pe taburet. Îi oferî mîna și o ajută să coboare.

– Chiar arăți superb, draga mea.

– Mă simt flatată că vi se pare așa, domnule, răspunse Cherry zâmbind.

– De ce nu ne-ai spus că vii? Am fi pregătit ceva mai special pentru cină.

– Dacă iese din mîinile doamnei Whitcombe, nu poate să fie decît delicios. Și dacă e servită alături de cele mai galante doamne din întreaga Anglie, ce pot să vreau mai mult? Pe lângă asta, sunt chemat cîteva zile în afara orașului, ceea ce înseamnă că voi pierde masa noastră obișnuită de duminică. Venirea mea neanunțată în cazul asta, mi s-a părut o insolență acceptabilă.

– Vorbești prostii. Ești întotdeauna binevenit, știi asta.

Anunț să pună de ceai, și ne poți spune veștile din oraș.

– Mă tem că nu sunt prea multe de spus, mărturisi nobilul. Doar dacă nu cumva vă interesează zvonurile despre tiranul francez.

– Vă referiți la cele privind cumpărarea teritoriului Louisiana de către americani? se interesă Cherry. Scrie în toate ziarele!

Ziare pe care le citise din scoarță în scoarță în ultimele două săptămâni, în căutarea oricărei informații despre raidul lui Colquhoun în hanul Red Lion. Nu găsisese nimic, dar devenise o mică expertă în probleme internaționale.

– Dacă Bonaparte e de acord cu cumpărarea, s-a cam terminat cu planurile lui de imperiu colonial, ceea ce înseamnă încă o victorie pentru marina britanică. Doar n-ar renunța Franța la achizițiile spaniole, dacă Anglia n-ar stăpâni oceanele.

– Aveți perfectă dreptate, o lăudă nobilul. Ați rezumat perfect. Nu știam că vă interesează atât de mult situația politică.

– Vreți să spuneți, domnule, că nu sunteți obișnuit să discutați politică în preajma femeilor. De regulă, se consideră că intelectul feminin nu poate percepe altceva în afara problemelor domestice.

– Nu este cazul dumneavoastră, domnișoară Wade. Să

înțeleg că militați pentru emanciparea femeilor?

– Dacă prin asta înțelegeți că femeile sunt egale cu bărbații, nu. Suntem femei, până la urmă, și avem nevoile și funcțiile biologice pe care bărbații nu le au. Dar dacă mă întrebați cumva dacă sunt de părere că femeile ar trebui să aibă voie să voteze, să urmeze studii, să dețină proprietăți și să poată urma cariere care până una alta le sunt rezervate doar bărbaților, atunci da, domnule, pentru asta militez.

– Nu cereți un lucru ușor, domnișoară Wade, răspunse baronul cu toată seriozitatea. Mă tem că va mai trece destul timp până când societatea noastră va accepta o astfel de revoluție.

Ce-i venise? De obicei nu discuta probleme de genul ăsta în fața bărbaților.

– Nu va fi ușor, mai mult ca sigur. Dar va veni o vreme... poate eu nici măcar n-am s-o apuc.

– Eu cu atât mai puțin, interveni Phoebe. Draga mea, sper că nu vei aduce vorba despre astfel de subiecte la Londra. Nu vrem să speriem pe toată lumea.

– Poate nu chiar pe toată lumea, se amuză Ridgley. Vin în apărarea genului masculin și spun că știu sigur câțiva domni care nu s-ar lăsa intimidați de o femeie frumoasă și cu personalitate pe deasupra.

Cherry roși și-și ascunse discret fața în umbra buclelor.

— Dar doamnă Willington-Smythe, să nu uităm că Wilfred, care a ocupat unele din cele mai... "delicate" posturi diplomatice ale imperiului, obișnuia să spună că nu ia nicio hotărâre fără să vă consulte. Sunteți celebră pentru flerul dumneavoastră politic.

— Da, așa e, răspunse Phoebe distrată.

În acel moment, mătușa era mai preocupată de culoarea care invadase obrajii nepoatei ei. Se gândi mai bine la discuția dinainte și se întrebă dacă nu cumva lordul Ridgley se referea la el când menționase acei "domni greu de intimidat". Și în fond, de ce nu? Baronul era compania perfectă pentru sejurul lor la Londra; poate se juca acum, se pregătea să se autoinvite. Se hotărî să-și continue răspunsul.

— Dar contribuțiile mele la afacerile diplomatice ale soțului meu țineau mai mult de intuiția feminină.

Se ridică și ieși din cameră.

— Acum, dacă mă scuzați, voi lăsa genul ăsta de probleme în seama voastră.

Phoebe nu văzu cum o urmăriră ochii lui Ridgley, dar Cherry observă. Nimic nu explica schimbarea bruscă de atitudine a mătușii. Nici măcar referirea la Wilfred. Trecuseră cinci ani de când murise de febră în Indiile de Vest și Phoebe trecuse peste asta.

Cherry se gândi că mătușii îi e tot mai greu să-și ascundă

sentimentele pentru prietenul ei din copilărie. Drumul la Londra era pretextul perfect pentru apropierea celor doi.

Nici nu se mai gândi la propria ei fericire. Acceptase de mult că în cazul ei nu mai exista nicio speranță. Era handicapată emoțional din clipa în care privise în adâncul acelor ochi verzi ascunși în spatele măștii. Căpitanul Moonlight îi furase inima și Cherry nu putea să-și șteargă din memorie tot ce se întâmplase între ei. Se măritase cu el și fusese alegerea ei să-și respecte datoria de soție până la capăt. Fusese un gest din inimă; un act de iubire. Și dacă i s-ar fi dat ocazia să repete experiența, știa foarte bine că ar fi acționat exact la fel. Pentru ea nu puteau exista regrete, căsătorii anulate sau vise de casă și familie. Ea avea să rămână toată viața căsătorită cu o amintire.

Capitolul 2

Se mutară în casa din Berkeley Square pe întâi aprilie și nu întâmpinară prea multe obstacole, datorită ajutorului și planificării lui Ridgley. Deși fusese chemat cu treburi și încă nu se întorsese, baronul aranjase ca toate cuferele doamnelor să fie preluate și transportate cu destul timp înaintea plecării. Cei treizeci de kilometri din Ickenham la Berkeley Square nici nu se simțiră, datorită vremii frumoase și companiei plăcute a mătușii Phoebe și a Corei Whipple. Sentimentul că așteptarea a luat sfârșit înveselea pe toată lumea din trăsură.

A doua venire la Londra fu mult diferită față de prima. Drumul din Uxbridge îi purtase printr-un peisaj de țară șerpuitor, ascunzându-se uneori sub coroanele copacilor și

alteori descoperind câte un sat în depărtare.

Când intrară în Tybourne, fură întâmpinați de un rând de case de patru etaje din cărămidă maro, care n-o încântară prea mult pe Cherry. Dar senzația fu repede depășită când ajunseră în preajma Hyde Park-ului; iar soarta făcuse să nimerească exact în jurul orei cinci, când iese lumea bună la promenadă pe Broad Walk.

Cherry își întinsese gâtul curioasă pentru a vedea mai bine peste grilajul parcului și acum căsca gura la permanentul du-te-vino al oamenilor de pe alee. Abia când mătușa îi atrase atenția că ea trebuie să fie centrul de interes și nu invers, Charity luă o postură sobră, încetând să se mai hlizească asemenea fetițelor de provincie.

Mai trase de câteva ori cu ochii pe geam, de data asta mai discret. Prima dată văzu casele elegante de pe Park Lane, apoi citi plăcuța pe stâlp: "Mount Street".

Cherry nu știu ce să mai creadă atunci când trăsura coti câteva cvartale mai încolo și ieșiră în Berkeley Square. Case de trei-patru etaje încercuiau piața, iar în mijloc era închis un pâlce de copaci bătrâni și noduroși.

– Măcar mai încălzește fațadele astea orășenești, gândi Cherry cu voce tare.

– Eh, nu e chiar Grosvenor Square, nici măcar Portman, se resemnă mătușa Phoebe, dar va trebui să ne mulțumim

cu ce avem. Poate că Berkeley nu este chiar categoria I, dar este o zonă respectabilă. Și dacă interiorul este confortabil, ne vom simți foarte bine.

Casa era mai mult decât prezentabilă, se gândi Cherry după ce valetul le deschise ușa și făcu o plecăciune ceremonioasă înainte să se prezinte: Osgood Chadwick. Valetul cel țeapăn îi amintea domnișoarei Wade de ultima ordonanță a tatălui ei; un hindus dintr-o familie cu tradiție militară, care dezvoltase un puternic atașament față de colonelul englez, și care sfârșise la Seringapatam.

Cherry alungă aceste gânduri care-i provocau melancolie. În ciuda tuturor obstacolelor, respectase dorința tatălui ei și ajunsese în Anglia, unde era gata să înceapă o viață nouă. Era cazul să înceteze să mai jelească după trecut și să privească încrezătoare spre viitor.

Își aruncă ochii prin interiorul extrem de primitiv. Se și vedea cuibărită pe fotoliul de lângă șemineu, cu o lectură plăcută.

Dar nu venise la Londra să citească, după cum îi aminti prezența lui Chadwick, care adusese o tupsie de argint plină cu scrisori și alte cărți de vizită.

– Dragul, dragul de Ridgley, murmură Phoebe, căutând prin teancul de plicuri. Trebuie să-ți mărturisesc, Cherry, draga mea, de fapt nu mă așteptam să mai fiu atât de

căutată. De cinci ani vin la Londra doar în câte o vizită scurtă de cumpărături, în niciun caz nu m-am așteptat la atâta atenție.

– Și crezi că ducelui trebuie să-i mulțumim pentru această primire? întrebă Cherry, bucuroasă că măcar mătușa ei n-avea să sufere ostracizarea de care se temuse ea.

– Sunt sigură că Ridgley e capul răutăților. Cine mai știa că venim?

Phoebe smulse o scrisoare sigilată din teanc. Se așeză nerăbdătoare la masă și rupse sigiliul de ceară.

– Extraordinar! exclamă Phoebe. Suntem invitate mâine după-amiază să luăm ceaiul cu ducesa de Radford. Scumpa mea, s-a oferit să te sponsorizeze și vrea să pregătim împreună balul pentru ieșirea ta în societate.

Cherry se uită intrigată la mătușa ei.

– Mă tem că nu înțeleg, mătușico. Cine e ducesa de Radford și de ce se oferă să mă ajute cu balul ăsta?

– Pe scurt, draga mea, e răspunsul tuturor rugăciunilor tale, răspunse Phoebe. Pe lângă faptul că este enorm de bogată, Radford posedă unul din cele mai vechi și mai respectate titluri din ținut. Ducele și mama sa fac parte din elita societății. Pe lângă ei, lady Priscilla Harcourt e o arivistă de mâna a doua. Când te sponsorizează ducesa, însă... toate ușile se deschid în fața protejatei ei. Cât despre

motivele pentru care excelența sa face acest gest? N-am nici cea mai vagă idee. Și nici n-ar conta atât de mult. Învață, draga mea, să nu mai cauți calul de dar la dinți.

Cherry ridică o sprânceană, pregătindu-se să-i dea replica.

— Mă întreb dacă regele Priam din Troia, privind cu ochii de-acum, ți-ar da dreptate.

Tânăra era în continuare reticentă la filantropii. Îi era încă greu să se obișnuiască cu ajutorul celorlalți și nici nu știa sigur dacă să-i placă atâta atenție venită din partea străinilor. O deranja felul în care totul începuse să semene cu un basm după venirea domnului Biddersley la Ickenham. Fata colonelului fusese educată să nu creadă în basme.

Suspiciunea că cineva încearcă să-i manipuleze viața din umbră rămase în mintea lui Cherry și continuă să-și facă tot felul de scenarii complicate în timp ce o urma pe menajeră, doamna Hargrove, pe scări. Senzația se înteti când își văzu apartamentul de la etaj: dormitor, cameră de zi, dressing și budoar, toate ale ei.

Dar ceea ce-i atrase cu adevărat atenția, fu altceva. Motivele florale de pe draperii, damascul alb care acoperea canapeaua și fotoliile, chiar și covorul cu trandafiri țesut manual, toate erau după model indian. Parcă cineva anume

îmbinase în mod subtil "englezescul" cu "orientalul" pentru a o mulțumi. Și adevărul era că reușise. Bănuielile îi fură confirmate atunci când doamna Hargrove o anunță că apartamentul tocmai fusese renovat pentru venirea noului chiriaș.

– Mi-am permis să vă despachetez lucrurile, domnișoară, spuse menajera, deschizând impresionantul dulap de tec în care erau așezate toate rochiile lui Cherry.

Celălalt dulap, fu informată, era încă gol, așteptând noua garderobă. Lângă dulap era o masă de toaletă cu trei oglinzi și suprafață de marmură, iar mai încolo, în colțul camerei, era o bibliotecă prin vitrina căreia se distingeau o mare colecție literară, de la Shakespeare la Ann Radcliffe.

Ori fusese o serie de coincidențe plăcute, ori cel care organizase apartamentul îi cunoștea toate gusturile. Acesta era un gând foarte neliniștitor de care nu putea scăpa, oricât încerca s-o numească o "coincidență". Dar dacă nu fusese mâna hazardului, atunci a cui? Nu era nimeni în Anglia, nici măcar mătușa Phoebe, care s-o cunoască atât de bine.

În acea seară, amenințată de o migrenă, mănca singură în salon. Simțea că n-ar fi făcut față spiritului vior al mătușii sale. Îmbrăcată în cămașa de noapte, se plimbă fără ținută între salon și budoar, ca un leopard în cușcă. Se gândi că o

carte ar ajuta-o să se mai liniștească; se opri în dreptul bibliotecii și se uită printre titlurile aurii. Unul dintre ele îi atrase atenția cel mai mult.

— Ușor, Cherry, își spuse. E doar o coincidență; multe case englezești trebuie să aibă cartea asta.

Cu toate astea, mâna îi tremură când scoase volumul de poezii al lui Thomas Campion de pe raft. Îl răsfoi până ajunse la poemul "Cherry Ripe" – Cireașă coaptă. Inspiră adânc și se trânti pe fotoliul din dreptul bibliotecii, plasat anume pentru serile lungi de lectură. Căpitanul spusese despre el că e "o fantomă". Dar pesemne că amintirea acestei fântome încă nu trecuse. Cherry strânse volumul la piept.

A doua zi dis-de-dimineată, Cora intră pe ușă cu tava cu cafea. Cherry, care dormise foarte agitat, o primi mai puțin prietenoasă decât de obicei. Mai bine zis, era la un pas s-o alunge pe femeie din cameră, și reacția îngrozită a Corei nu ajută prea mult.

— Domnișoară, ce-ați pățit?

Observă cartea deschisă de pe pat.

— Doar n-ați citit toată noaptea! Și mi se pare că ați și plâns. Nici nu-mi imaginez ce-o să zică mătușa dumneavoastră când vă va vedea buhăită și cu ochii umezi. Una-două apar ridurile dacă nu vă îngrijiți, domnișoară!

— Te rog să mă ierți, Cora, răspunse Cherry cu o ușoară ironie în glas. N-am vrut să-ți distrug opera. Sunt sigură că mătușa Phoebe nu te va trage pe tine la răspundere pentru aspectul meu șifonat.

Cora acceptă scuzele ambigue ale domnișoarei Wade și-i întinse pe pat rochia albastră pe care mătușa Phoebe i-o pregătise pentru întâlnirea cu ducesa.

Nici nu termină Cora de netezit rochia, că o armată de menajere intră în cameră cu găleți de apă fierbinte. Câteva momente mai târziu, Cherry se bucură de o baie aburindă; singurul lucru care ar fi putut s-o trezească în dimineata aceea.

La ora opt, Cherry coborî în sfârșit să ia micul dejun: rinichi, ouă jumări și pâine cu unt, pe care le savură cu multă poftă. Tocmai își mai turna o ceașcă de cafea când apăru Phoebe, într-o ținută răpitoare.

— Cherry, draga mea. E adevărat ce-mi spune Cora? Mi-ai spus că arătai sinistru azi-dimineată, sper că nu te-ai îmbolnăvit.

— Mă simt prea bine dimineata asta ca să mă pască vreo boală, zâmbi Cherry. Te servesc cu niște rinichi, mătușă Phoebe? Au ieșit foarte buni, dimineata asta.

— Doamne ferește! exclamă Phoebe, puțin scârbită. Știi că nu pot mânca altceva dimineata în afară de cafea și pâine

prăjită. Și mai ales dimineața asta! Sunt prea emoționată de întâlnirea cu ducesa. Abia am închis un ochi toată noaptea.

— E atât de antipatică? întrebă Cherry, care nu-și mai văzuse mătușa atât de agitată.

— Antipatică? Nu spune prostii, copilă! Mi-o amintesc de la prima mea vizită la Londra, acum... of, nu-mi place s-o spun, acum mai bine de douăzeci de ani. Era foarte frumoasă pe-atunci și foarte căutată, deși crescuse deja doi băieți. Îi iubea foarte mult, la fel cum își iubea și soțul; ducele a murit acum doi-trei ani. Și tragediile nu se opresc aici. Pierderea unuia dintre fii într-o altercație cu niște bandiți într-o țară îndepărtată aproape a răpus-o. De-aia m-a și mirat scrisoarea; crezusem că s-a retras la moșia ei din Devon și că nu se mai întoarce în oraș.

— Dar uite că s-a întors, zise Cherry. Și ce e și mai curios, și-a propus să sponsorizeze o necunoscută. De ce, mătușă Phoebe? E baronul de Ridgley o persoană atât de influentă încât s-o aducă pe ducesa de Radford înapoi?

— La asta nu-ți pot răspunde, draga mea.

Phoebe era vizibil deranjată că nepoata ei pune în continuare la îndoială acest noroc neașteptat.

— Poate i-a cunoscut pe părinții mamei tale. Nu e imposibil. Ducele de Madding avea foarte multe relații. Poate că bunica ta și ducesa au fost prietene bune cândva în

copilărie. Erau cam de aceeași vârstă, dacă mă gândesc.

– Cred că orice se poate, acceptă Cherry, convinsă că singura persoană capabilă să-i răspundă la toate întrebările este ducesa însăși.

Cherry și mătușa ei intrară la numărul 27 de pe Grosvenor Square la orele trei fix. Valetul care le pofti înăuntru era chiar mai impunător decât Osgood Chadwick. Le informă că doamna le așteaptă și le conduse printr-o galerie impresionantă de portrete de familie.

Casa impresiona prin bogăția ei neostentativă și prin eleganță. Modul în care erau așezate canapelele și mesele confereau destul de multă intimitate, făcând conacul foarte primitor. Obiecte de mare artă erau împrăștiate pe ici pe colo, completând decorul și neatrăgând atenția asupra lor. Cherry se simți foarte în largul ei pe coridorul cu covoare orientale și tapet alb lăptos.

Apoi ajunseră în sfârșit în salonul unde le aștepta ducesa și tânăra simți fluturi în stomac de emoție. Valetul intră primul și le anunță sosirea.

– Doamna Willington-Smythe și domnișoara Charity Wade.

Ducesa de Radford se ridică să le salute. Se vedea că fusese o femeie înaltă, dar bătrânețea o gârbovise. Avea părul foarte alb și ochi cenușii, pătrunzători. Se îngrășase cu

vârsta și pielea își pierduse elasticitatea, dar Cherry înțelese că avea de-a face cu o femeie care fusese foarte frumoasă.

— Doamnă Willington-Smythe, mă bucur că ați venit! Am așteptat cu multă nerăbdare această întâlnire.

Vocea de soprană se potrivea perfect corpului voluminos.

— Excelență, a fost foarte amabil din partea dumneavoastră că ne-ați invitat. Să v-o prezint pe nepoata mea, domnișoara Wade.

Cherry simți cum un fior îi urcă pe șira spinării când acei ochi cenușii se întoarseră spre ea.

— Excelență...

Nu reuși să articuleze mai mult.

— Te rog! Spune-mi Olivia. Iar eu vă voi spune Phoebe și... Cherry, nu-i așa?

Chicoti când văzu expresia surprinsă de pe chipul tinerei.

— Nu te așteptai să-ți știu numele de alint? Era normal ca, din moment ce te-am luat sub aripa mea, să-mi fac și toate temele. Sper că nu te superi, nu?

— Nu, răspunse Phoebe după ce reflectă puțin. Deși poate ar fi trebuit. Nu este un sentiment plăcut să știi că cineva te-a studiat atât de în amănunt.

— Bun! Mă bucur că mi-ai răspuns atât de sincer, așa că

voi continua în aceeași manieră. Sunt sigură că știi ce povești circulă despre tine. Trebuia să mă asigur nu că nu sunt adevărate, pentru că mi-am dat seama că nu sunt, ci că putem vorbi deschis. Îmi faci impresia unei tinere cu care se poate discuta și mă îndoiesc că pici prea des victimă ieșirilor isterice. De asemenea, mă îndoiesc că ești ușor de intimidat. Dacă ar fi fost altfel, nu m-aș fi oferit să te sponsorizez. De fapt, te-aș fi sfătuit chiar să-ți iei gândul de la orice intrare în înalta societate. Eu pot să-ți asigur acea intrare, draga mea. Și suportul meu va fi de-ajuns să scadă credibilitatea poveștilor scandaloase ale Priscillei Harcourt. Dar ca să câștigi încrederea elitei... ei bine, asta depinde de tine.

– Cu alte cuvinte, completă Cherry entuziasmată, ceea ce-mi oferiți este șansa să arăt ce sunt în stare?

– Exact, zâmbi ducesa.

– Dar asta înseamnă mai mult decât mi-aș fi putut dori! Pot să vă întreb cu ce scop investiți atâta efort în persoana mea?

– Nu, draga mea, nu poți.

O sclipire jucăușă în ochii ducesei mai atenuă din asprimea răspunsului ei.

– E suficient să spun că deși am primit cu reticență această provocare, am devenit între timp foarte nerăbdătoare. Chiar îmi place de tine, Cherry. Și să știi că

nu dau doi bani pe spusele Priscillei Harcourt.

Era un răspuns ciudat, care părea să nască și mai multe întrebări, dar era evident că Olivia n-avea de gând să dezvolte subiectul, așa că Cherry își mușcă limba și așteaptă în continuare ceaiul.

— Acum, zise lady Olivia după ce mătușa Phoebe epuizase subiectul frumuseții rurale a Ickenhamului. Spune-mi și mie ce s-a întâmplat de fapt când ai ajuns în portul Londrei.

Întrebarea n-ar fi trebuit s-o ia prin surprindere; toată noaptea se gândise ce să răspundă în cazul în care se ajunge aici cu discuția, dar atitudinea directă cu care abordase lady Olivia problema o prinse nepregătită.

— Adevărul este că m-am lăsat păcălită de fetișcana de care trebuia să am grijă. răspunse Cherry rece. În circumstanțele respective, nu-i port pică domnului Guilfor că s-a spălat pe mâini de toată povestea și m-a abandonat inconștientă pe navă. M-am dovedit incompetentă și ne-am pus pe mine și pe lady Priscilla în mare pericol. Deși nu eu m-am asociat cu domnul Blake Corbett, n-am reușit s-o țin pe lady Priscilla departe de el și nici nu m-am așteptat ca rebeliunea ei copilărească s-o împingă în brațele unui oportunist de prima mână. Ar fi trebuit s-o previn mai bine.

— Charity Wade, nu pot să cred că aud așa ceva de la tine!

sări mătușa ei. Fata ți-a pus somnifere în ceai ca să iasă la întâlnirea cu banditul. Nu văd cum ai fi putut s-o împiedici.

– Cu toate astea, ar fi trebuit, insistă Charity. Eram plătită s-o păzesc.

– Și asta ai și făcut! L-ai ținut pe tâlhar la distanță cu pistolul, nu uita. L-ai împușcat în braț – n-ai avut încotro, știu – și te-ai luptat cu el și... Fetito, te strângea de gât. Puteai să mori chiar acolo. Și ce mulțumiri ai primit? Lady Priscilla a aruncat toată vina asupra ta.

– Se pare că au fost mai multe nedreptăți la mijloc, observă ducesa, care ascultase discuția celor două cu vădit interes. Ai spus că negustorul te-a lăsat inconștientă pe navă. Să-nțeleg de aici că nici nu ți-a plătit banii pe care ți-i datora?

– Am zis asta...? N-am zis, se bâlbâi Cherry, simțind că i se urcă sângele la cap.

– Ba, dacă stau să mă gândesc, așa ai zis, reflectă mătușa Phoebe. Cherry, de ce nu mi-ai spus asta până acum?

– Pentru că n-a fost cazul. De fapt, domnul Guilfor a considerat că nu e cazul să mă plătească pentru o sarcină neterminată. Aș vrea să nu ne mai batem capul cu povestea asta.

– Vai, draga mea, o îmbrățișă Phoebe. Abia acum încep să-nțeleg prin ce ai trecut. Cu ce bani ți-ai cumpărat bilet

pentru Ichenham, atunci?

– N-am spus că n-aveam niciun ban. Un loc afară, pe diligență, costă doi șilingi.

– Un loc... sus pe trăsură?!

Mătușii nu-i venea să creadă.

– Vrei să spui sus, cu bagajele?

– De fapt, vizitiului i s-a făcut milă de mine și m-a lăsat să stau lângă el, pe capră.

Izbucni în râs când văzu expresia mătușii sale.

– Nu te mai uita așa la mine, mătușă Phoebe! A fost chiar luxos, pe lângă unele transporturi din India.

– Chiar și-așa, draga mea, interveni ducesa, fără să-și ascundă amuzamentul. Mătușa ta are dreptate. Luxos sau nu, te sfătuiesc ca pe parcursul șederii la Londra, să nu mai călătorești pe acoperișul trăsurilor. Mă tem că n-ar fi tocmai de bonton. Dar să ne întoarcem la probleme mai urgente, prima vizită la Londra? Să începem cu balul. Am întocmit deja o listă de patru sute de invitați. Evident, petrecerea de prânz va fi ceva mai mică; n-am chemat mai mult de patruzeci de persoane. Bineînțeles, poți adăuga ce nume vrei la oricare din liste. L-am inclus pe ducele de Madding, un văr de-al domniei voastre, din câte am înțeles. Mai sunt și alți membri ai familiei?

– Nu cred, răspunse Cherry, încercând încă să

vizualizeze o petrecere cu patru sute de invitați, din care nu cunoaște pe nimeni. Baronul de Ridgley, desigur! Nu este rudă, dar a fost un prieten foarte bun de-al tatei. Și a fost foarte drăguț cu mine, încă de când am venit.

— A, da? se miră ducesa. Nici nu știam că este în țară. Ultima dată auzisem că plecase în Rusia, sau în altă țară foarte îndepărtată.

— Rusia... îngână Phoebe. Dar asta a fost acum trei ani. Credeam că...

— Credeai ce, draga mea? o întrerupse gazda, închizându-i gura.

Phoebe se uită automat la Cherry, care păru la fel de surprinsă, apoi se întoarse către ducesă.

— Vă rog să mă scuzați, lady Olivia. Avea greșita impresie că l-ați cunoaște mai bine pe baron.

— L-am cunoscut mai bine pe tatăl lui, recunosc ducesa, cu ochi lucioși. Era un flăcău fermecător. Și aud că și fiul lui l-a moștenit. Face parte așadar din lumea bună, nu văd de ce nu l-am invita la bal.

Se întinse să noteze numele pe o foaie, dar se opri și adăugă pentru Cherry, cu glas scăzut:

— Sper din tot sufletul, draga mea, că nu-l consideri pe Ridgley un posibil pretendent. Ține cu dinții de celibatul său și e celebru pentru asta.

— Da, am auzit, răspunse Cherry și aruncă o privire către mătușa ei, care se făcuse că nu aude. Poate pur și simplu n-a cunoscut femeia potrivită. Cât despre mine, pot spune cu mâna pe inimă că n-am nici cea mai mică intenție să mă mărit.

— Cum adică n-ai de gând să te măriți? interveni mătușa, cu o expresie îngrozită.

Se uită speriată când la Cherry, când la ducesa, așteptând ca măcar una din ele să izbucnească în râs. De ce n-o învățase mai bine pe nepoată să-și țină părerile radicale pentru ea? Acum, dintr-o prostie, toată această ocazie avea să le alunece printre degete.

— Draga mea, spune-mi că glumești! Orice femeie vrea să se mărite.

— Orice femeie crede că viața nu-i oferă altă variantă mai bună, o corectă Cherry. Și din păcate, de multe ori asta-i adevărul. Dar tind să cred că dacă ar avea ocazia, multe femei ar alege o carieră în locul căsniciei.

Spre mirarea lui Phoebe, ducesa nici nu le rugă să plece, nici nu se scandaliză. Mai mult chiar, păru să urmărească argumentele protejatei ei cu și mai mult interes.

— Și tu? întrebă lady Olivia, zâmbind încurajator către Cherry. Te numeri printre ele?

— Sunt o femeie care, realizând că măritișul și copiii nu

sunt cea mai potrivită alegere pentru ea, ar primi cu bucurie ocazia să facă ceva util cu viața ei.

– Înțeleg, spuse ducesa. O carieră ar fi drumul cel mai normal de urmat în acele circumstanțe. Dar pot să te întreb de ce crezi că mariajul nu reprezintă o soluție?

– Puteți, excelență. Din păcate, voi refuza să vă răspund, zâmbi Cherry cu superioritate.

– Dumnezeu! exclamă Phoebe și se trânti pe spate, apăsându-și fruntea cu dosul de palmei, anticipând o migrenă.

– Iartă-mă, mătușico, spuse Cherry cu regret în glas. Dar cred că cel mai onest este să fiu sinceră cu lady Olivia. Am acceptat să fiu prezentată societății doar pentru că asta era condiția financiară. În orice caz, vă înțeleg perfect dacă vreți să vă retrageți intenția de a mă sponsoriza. De fapt, aș prefera s-o faceți, dacă intenția era să-mi găsiți un soț. Vă rog să înțelegeți când vă spun că nu pot accepta să fiu soția nimănui.

– Dar te cred, draga mea, spuse ducesa, fără o clipă de ezitare. Și te asigur că nu caut să-ți aduc un soț pe cap. Tot ce mi-am propus, a fost să îndrept o greșală și astfel să aflu mai multe despre personalitatea Priscillei Harcourt. Și acum că ne cunoaștem mai bine, hai să ne gândim la ce avem de făcut.

Phoebe, care în urmă cu doar câteva momente era în pragul disperării, își reveni miraculos când observă că ducea vrea în continuare să le ajute.

– Așa este, excelență! Nimic nu m-ar bucura mai mult decât s-o învăț o lecție pe lady Priscilla Harcourt!

– Perfect, întări lady Olivia. E de la sine înțeles că mă bazez pe dumneavoastră pentru ținuta domnișoarei Wade. Din moment ce balul e programat de sâmbătă în trei săptămâni, am angajat chiar eu o croitoreasă. Din fericire, tenul lui Cherry se potrivește perfect cu satinul alb. Deși este puțin mai mare decât vârsta medie a fetelor care-și fac "ieșirea", nici nu încape vorbă să poarte altceva decât albul tradiționalul. Altceva ar fi mult prea îndrăzneț. Acum, să ne gândim cum s-o avantajăm cel mai bine. Știe să călărească?

– A crescut printre cai și ar arăta, sunt sigură, superb în șa. Problema este că nu avem un grajd; animalele sunt foarte scumpe în oraș.

– Ai dreptate, afirmă ducesa. Dar în acest caz, ar merita investiția. O să vorbesc cu fiul meu să vă dea acces liber la grajdurile noastre. Dar vă trebuie o trăsură și un birjar. Se ocupă Radford și de asta. Acum, în legătură cu garderoba nepoatei tale...

Cherry era copleșită de atenția care i se dădea. Phoebe și lady Olivia discutau aprins despre modele de rochii, țesături

și rase de cai. Chiar avea să se întâmple! Nimic nu mai putea opri mecanismul. Urma să iasă în lume și nu oricum. Și tot nu putea să-și dea seama de ce toate astea i se întâmplau tocmai ei.

O piatră i se luă de pe inimă când toate aranjamentele fură făcute și nu mai simți decât o imensă recunoștință față de gazda sa.

Ducesa le puse la dispoziție propria trăsură pentru drumul înapoi în Berkeley Square.

– Trăsura va veni la zece dimineata, spuse lady Olivia, conducându-le prin galeria cu portrete de familie. Voi aranja cu doamna Lavoilet să vină să-ți ia măsurile. M-ar bucura să rămâi și la prânz, după care poate ieșim la cumpărături. Pentru următoarele săptămâni, până să treacă balul, aș vrea ca niciuna dintre voi să nu iasă fără compania mea.

N-ar fi indicat să vă întâlniți cu lady Priscilla sau cu unchiul ei în absența mea.

Ajunseseră la capul scărilor, când Phoebe se opri și exclamă.

– Zăpăcită mai sunt! Mi-am uitat poșeta în salon, Cherry, ești o scumpă să mi-o aduci?

– Cum să nu, mătușico. Ia-o înainte, vă ajung din urmă.

Se întoarse spre salon și celelalte două femei coborâră în

continuare pe scări, făcând planuri pentru zilele ce urmau.

Poșeta era de negăsit și Cherry o bănuia pe mătușă că înscenase pierderea poșetei pentru a mai câștiga câteva minute singură cu ducesa. "Probabil se sfătuiesc cum să mă convingă să mă mărit" zâmbi ea malițios. Firește că n-aveau de unde să știe că era deja măritată și cel mai bine era nici să nu afle.

Își plimbă degetele printre pernele canapelei.

— Aha! exclamă satisfăcută și scoase poșeta dintre pernă și spătar. Aici erai! Urât din partea ta să te ascunzi!

— Nu asta fusese intenția, răspunse o voce bărbătească din spatele ei.

Nici nu cred că ar fi cazul să ne mai ascundem niciunul dintre noi. Cu toate astea, îmi cer scuze.

Cherry tresări și roși toată la vederea bărbatului înalt care se rezema de tocul ușii și care-i admirase posteriorul în cel mai nepolitic mod posibil.

Se îndreptă și se apropie de el.

— Cum îndrăznești să te furișezi prin spatele meu? se rătoi la silueta bărbătească, mai mult amuzată decât furioasă. Atât zâmbetul cât și indignarea îi dispărură când îl văzu mai bine pe individ.

Buclele aurii, maxilarul pronunțat și nasul acvilin, ochii verzi și poate puțin prea aroganți, și le amintea bine. Simți

cum încăperea se învâрте în jurul ei și podeaua îi fuge de sub picioare.

– Oh, Doamne! apucă să mai strige și se prăbuși în brațele căpitanului Moonlight.

Capitolul 3

Două brațe puternice o coborâra pe canapea. Rămăsese lucidă, ceea ce era bine, dar privea tot ce i se întâmpla cu un sentiment vag de detașare.

Se luptă cu silueta, încercând să se ridice în picioare, dar se trezi împinsă înapoi pe canapea.

– Ușor, iubita mea, îi șopti o voce pe care Cherry o recunoscuse imediat. Nu vrem să te apuce iar.

Era chiar el! Vocea era inconfundabilă. Era aici. Era chiar aici! Dar de ce? Și atunci, avu revelația. Nu renunțase la vechile lui metode. Era un fugar, după cum recunoscuse chiar el, și se afla în casa ducelui pentru cine știe ce mârșavie. Un val de furie și dezamăgire puse stăpânire pe Cherry. Degeaba trecuse prin incidentul de la Red Lion, nu

se schimbase deloc. Decăzuse și mai mult, devenise un hoț ordinar. Și acum, avea tupeul să creadă că simpla lui prezență o poate lăsa fără suflare.

– Te rog să mă ierți, îl împinse Charity. Dar nu m-a "apucat" și nici n-am de gând! E din vina ta, că te-ai strecurat prin spatele meu. Dacă ai fi spus ceva înainte, nu m-aș fi ridicat așa brusc și n-aș fi amețit. Acum gata, mi-am revenit, te asigur.

– Ce ne facem, dacă nu te cred? zise căpitanul, netezindu-i o buclă între degete. Nici n-ai deschis ochii.

Cherry își aminti acest amănunt, îl corectă repede și se pomeni cu trăsăturile atât de familiare ale căpitanului la doar câțiva centimetri de față ei. Ar fi vrut să-și mute privirea, dar ochii verzi și cenușii i-o țineau fixată. Cherry încercă să pară mai puternică decât era; nu trebuia să-i dea de înțeles că-i memorase trăsăturile. Și cel mai important, nu trebuia să știe că-l demascase. Dacă și-ar fi amintit asta, și-ar fi putut aminti și ce a urmat.

– Poftim! declară, fixându-l la rândul ei. Acum că te-ai convins de luciditatea mea, poate mă lași să mă ridic.

– Dar nu m-am convins, i-o întoarse el. Nu de luciditate îmi făceam griji, ci de echilibru. Acum, stai cuminte până o chem pe mama.

– Pe "mama"? sări Cherry din pat și se rezemă într-un

cot. Cine ești, de fapt?

– Eu sunt Radford, prostituțo.

Și într-o secundă fu din nou lângă ea, făcându-i vânt cu poalele vestonului.

– Ți-am spus să nu te agiți. Uite, iar ai pălit.

Cherry îl privi uimită, fără să poată scoate un cuvânt. Încerca încă să proceseze informațiile: căpitanul Moonlight era ducele de Radford! Mințise când îi spusese că nimeni nu i-ar duce dorul și că e fugar din calea legii. Și ce era mai rău: o făcuse să creadă că o iubește și că e gata să înceapă o nouă viață împreună. Ce prostie! Își bătuse joc de ea, cum probabil făcuse cu atâtea altele. Și ea îi picase în plasă. I se oferise. Ba chiar se și măritase cu el, ceea ce nu mai putea schimba acum. Îi venea să fugă cât mai departe; poate în India, unde s-ar fi simțit acasă. Avea deja alocația, putea să-și cumpere un bilet pe o fregată.

– Te rog să-mi ierți curiozitatea... vocea ducelui o readuse cu picioarele pe pământ. Dar te uiți la mine de parcă ai fi văzut o fantomă. Ce s-a-ntâmplat? Ești bolnavă? Vrei să chem un doctor?

– Nu, scutură Cherry din cap. N-am nimic, ex... excelență. Doar un sentiment acut de rușine. Nu-mi plac domnițele care leșină din orice fleac.

Radford râse cu aceeași forță și nepăsare cu care râsese

și până atunci, și cu care o cucerise.

– Nici n-aveam impresia că ai fi! Dar nu cred că am face o impresie prea bună dacă ar intra cineva și te-ar vedea în brațele mele.

Adăugă, cu un rânjetic ironic.

– Mai ales când e vorba de o persoană complet străină. Mama nu m-ar ierta niciodată că i-am compromis una din invitate chiar în salonul ei.

Cherry se îmbujoră la auzul apropourilor. Cât îl detesta! Nu avusese atâta grijă când se ascundea în spatele măștii. Căpitanul Moonlight o sărutase cu o frecvență enervantă. Și cum se putea preface că n-o cunoaște? Banditul! Era sigură că o recunoscuse. Doar fusese rănit între coaste, nu la cap. Și totuși, cât de convingător își juca rolul. Era evident că nu voia să se lase compromis de două ori de aceeași femeie.

Dar dacă așa avea de gând să-și joace cărțile, pe ea n-o deranja. N-avea niciun motiv să declare că ducele de Radford și căpitanul Moonlight sunt unul și același.

– Nu, ai dreptate. Mai ales acum că excelența sa a hotărât să mă sponsorizeze.

Ducele își arcui condescendent sprânceana.

– Așa, deci?

"De parcă n-ar ști prea bine" se gândi Cherry.

– Înseamnă că ai reușit unde eu am dat greș. De ani de

zile încerc s-o conving să-și reia viața de unde o abandonase, și de fiecare dată se încăpățâna să-mi facă în ciudă. Pentru asta, îți sunt dator. Crezi că ai avea încredere să-mi spui numele tău?

Devenea din ce în ce mai bizar pentru Cherry. Adusesse vorba de oferta ducesei în speranța că va obține o reacție din partea lui, dar tonul lui convingător de surprins o descurajase. Trebuie să fi știut de sponsorizare. În lipsa tatălui, el trebuie să se fi ocupat de banii casei.

– Numele meu este Charity Wade. Domnișoara Charity Wade.

Pentru o secundă, se întrebă ce-ar fi zis dacă s-ar fi prezentat "doamna John Darcy Clair de Lune"

– Și din contră, excelență, nu-mi datorezi nimic. Nu eu am solicitat acest favor din partea doamnei Olivia, ea a trimis după mine.

– Nici nu credeam că s-ar fi putut întâmpla altfel, se amuză ducele. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Ai readus o mare doamnă în societate, acolo unde îi e locul. Mă tem că-ți sunt îndatorat, fie că vrei sau nu.

Din nou condusesse discuția spre ea. Voia să scoată adevărul de la ea? Și dacă da, ce i-ar fi spus? Că petrecuse două nopți în apartamentul lui? Că fără să vrea crease un impediment în calea anulării căsătoriei, deși amândoi se

bazau pe ea? Mai bine și-ar fi mușcat limba, decât să fie nevoită să păstreze o căsătorie de complezență cu un bărbat care nu știa cum să arate mai clar că n-o vrea. Fără îndoială, el se afla în spatele întregii acțiuni. Probabil o convinsese și pe maică-sa să-l ajute, în speranța că va reuși să-i găsească lui Cherry un soț și-i va închide gura. Dacă ar fi avut certitudinea că asta vrea de fapt, fiica de colonel i-ar fi fluturat certificatul prin fața ochilor și i-ar fi spus că mai bine trăiește în sărăcie, decât să accepte ceva de la el.

– Eu mă tem că nu ne vom vedea prea des, excelență, răspunse ea sec. Sunt destul de uimită de toate câte s-au întâmplat și într-adevăr, nu știu cum i-am atras atenția mamei tale. Speram să-mi spui de ce lady Olivia se ocupă atât de mult de mine.

I-o spusese verde-n față și era foarte mândră de asta. Acum, n-avea cum să-i mai evite răspunsul. Ducele, în schimb, răspunse și mai senin.

– Nu e niciun mister, domnișoară Wade. O face pentru că am rugat-o eu.

– Ai rugat-o?! Dar de ce...?

Cherry era șocată de calmul lui.

– Pentru că se po trivea scopurilor mele, îi răspunse, fără s-o lase să termine. Probabil știi că și-a pierdut recent și soțul și fiul. Două tragedii una după cealaltă au întristat-o

pe mama mea peste măsură. Începusem să mă tem că n-are să-și mai revină vreodată. Aveam nevoie de ceva care s-o scoată din nou în lume. Și sincer să fiu, când Ridgley mi-a povestit despre dificultatea în care se află fiica răposatului lui prieten...

– Ridgley? Baronul ți-a vorbit de mine?

– Cred că asta am spus, răspunse ducele, cu fața la geam. Adăugând și ciudățenia unui binefăcător misterios și necesitatea ieșirii tale în societate, am văzut soluția perfectă pentru problema mea. După cum vezi, mamei mele îi place să lupte pentru cauze nobile. Cum a auzit de tine și de situația în care te afli, mi-a fost clar că va accepta provocarea. E o soluție din care veți avea amândouă de câștigat.

Lui Cherry nu-i venea să creadă ce auzise. Ce plan diabolic întocmise! Însărcinând-o pe Charity cu recuperarea ladyei Olivia, o împiedica practic să refuze. Cum să fi dat înapoi, când deja se atașase de ducesă exact cum sperase fiul ei?

– Se pare, excelență, răspunse acru, că te-ai gândit la toate.

Pentru o secundă, se păru că-n ochii aceia îl revede pe căpitanul Moonlight. Apoi, ducele zâmbi șiret, făcu o plecăciune și iluzia se risipi.

– M-am ocupat îndelung, domnișoară Wade. Acum, dacă vă simțiți mai bine, cred că o aud pe lady Olivia. Probabil se întreabă ce v-a reținut.

– Am uitat! Poșeta mătușii Phoebe!

Cherry sări în picioare. Recuperă obiectul pierdut și fugi spre ușă. Se opri și se întoarse spre fiul gazdei.

– A fost... o după-amiază foarte interesantă, excelență. Fără-ndoială, ne vom mai întâlni.

Fără un motiv anume, simți o strângere de inimă când rosti această ultimă propoziție. Ducele făcu o plecăciune la rândul lui.

– Cu multă plăcere.

Chiar când porni spre scări, o mână o atinse ușor pe umăr și o opri.

– Ai încredere în mine, domnișoară Wade. Nimeni nu-ți va face niciun rău, îți promit.

Se privi intens până o auziră pe lady Olivia foarte aproape.

– Ah, uite unde erai, draga mea. Mă așteptam s-o găsesc cu tine, Edmond. Bănuiesc că v-ați cunoscut deja, dar știți că sunt o împătimită a oficialităților. Radford, permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Charity Wade, protejata mea, și pe mătușa ei, doamna Phoebe Willington-Smythe. Domnișoară Wade, doamnă Willington-Smythe, fiul meu

Edmond, duce de Radford.

– Doamnă, domnișoară Wade...

Sărută mâinile celor două doamne. Cherry îl privi cu o silă nemăsurată. Totul fusese o minciună. Până și numele lui.

În zilele care urma ră ceaiului de la ducesa Radford, Cherry fu prea ocupată ca să mai aibă timp de reflecție. Între orele în atelierul de croitorie ale doamnei Lavoilet și cumpărăturile de pe Bond Street, începuse să ia lecții de dans cu un instructor. Era determinată s-o impresioneze pe lady Olivia, dar o speria ideea că va trebui să memoreze numele și titlurile atâtor invitați. Măcar nu trebuia să ia parte la promenada din Hyde Park de la ora cinci și nici să fie în fiecare dimineață pe terasa ducesei. Toate astea trebuia să aștepte până după bal. Lady Olivia nu lăsa nimic la întâmplare și mătușa Phoebe rămăsese singura legătura a lui Cherry cu lumea de afară.

Asta nu însemna că subiectele mondene îi rămăseseră străine. Nu trecea zi în care Phoebe să nu-i mai povestească vreo picanterie despre lady Priscilla, care deja era considerată o mare frumusețe în cercurile londoneze.

Charity nu era prea interesată de învârtelile domnișoarei Harcourt. N-aveau decât să se înghesuie la ușa ei conții și marchizii. N-aveau niciun indiciu în ce se amestecă.

Ocazional, o mai amuza să afle despre carnetul de pariuri din clubul White, unde bărbații puneau sume serioase la bătaie încercând să preconizeze cine o va lua pe nepoata domnului Guilfor acasă. Abia când începură zvonurile despre un nou pretendent, unul cu titlu și avere mai impozante decât restul, deveni Cherry interesată.

Numele lui Radford începuse să fie asociat cu cel al Priscillei și pentru fiica de colonel asta însemna înaltă trădare.

Se simți de-a dreptul jignită atunci când ducele și-a anunțat vizita, cu doar două zile după ce a fost înscris în carnetul din White ca favorit al cursei.

– Excelența sa vă așteaptă în salon, domnișoară Wade, o anunță Chadwick, în ochii căruia crescuse mult de când cu vizitele familiei Radford.

Cherry tocmai se ridicase de la micul dejun și se pregătea de o dimineață plăcută în compania unei cărți, departe de cosmopolitismul londonez. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să dea cu ochii de bărbatul care o curta pe nevăstuica aia mică. Se gândi chiar să trimită vorbă că nu se simte bine, dar ducele și-ar fi dat seama imediat că minte și asta ar fi însemnat că-l evită, satisfacție pe care nu voia să i-o acorde. În plus, ar fi fost o mare lașitate din partea ei.

– Mulțumesc, Chadwick, răspunse calm. Anunță pe

excelența sa că voi coborî imediat.

Nu era deloc atât de calmă pe cât voia să pară. Cinci minute mai târziu, când coborî scările masive, inima îi bubui cu putere și trebui să-și tragă sufletul câteva clipe înainte să intre în salon. În ciuda a toate câte pățise din cauza lui, continua să simtă fluturi în stomac la fiecare întâlnire. "Ești o proastă, Charity Wade" se gândi. "Este superficial, fals și fără pic de inimă!" Dar oricât și-o repeta, undeva în adâncul inimii știa că n-are dreptate.

Inspiră adânc și intră în salon. Îl găsi pe duce în picioare, cu brațul rezemat în șold, sub manta. Se întoarse când auzi ușa.

Charity își simți gura uscându-se instantaneu. Statura lui impozantă, eleganța hainelor, toate îi trădau adevărata identitate. "Nu e corect" gândi Cherry în timp ce o dorință de nestăvilit își croia drum prin venele ei. Tânjea după bărbatul care sărise în mijlocul bandei de pirăți și recitase poezii, cârmise corabia ușoară printre stânci, o sărutase fără să-i pese de ranguri sociale, îl sfidase pe Corbett și o luase de soție. Fantoma ei, căpitanul Moonlight.

Cu toate astea, nu el, ci ducele de Radford se afla acum în cameră; un individ a cărui față ascundea mai multe decât masca spadasinului.

— Excelență, spuse Cherry, pășind înainte. Ce bine că ați

venit.

Radford îi luă degetele într-ale lui și o privi atent.

– Păreți obosită, domnișoară Wade. Mama vă obosește prea tare.

Cherry vru să-și retragă mână, dar ducele i-o strânse mai tare.

– Mama ta a fost mai mult decât amabilă în ceea ce mă privește. Dar ce drăguț din partea ta că ai observat.

– Touché, domnișoară Wade! Permite-mi să te întreb: înțeleg că te descurci la călărie, dar cu sabia te pricepi?

– Colonelul Wade, tatăl meu, m-a învățat să mă apăr în orice mediu ostil. Mă descurc acceptabil cu sabia, dar mi s-a spus că sunt o adevărată pistolară, excelență. Cât despre călărie, cred că pot struni un cal la fel de bine ca orice bărbat din Oxford Blues.

Își retrase mâna cu atenție din strânsoarea lui.

– De ce întrebî?

– Mă gândeam că ți-ar plăcea o plimbare călare prin parc, domnișoară Wade.

– Călare? repetă Cherry, inima sărindu-i din piept.

Ducele n-avea cum să-și imagineze ce dor îi era să se urce din nou în șa. Nu mai călărise din India și simțea că amortise stând în casă. Dar lady Olivia o avertizase să nu facă nicio ieșire care i-ar putea complica situația și mai mult.

– Dar aveam impresia că în afară de scurtele plimbări, orice altceva ar fi de rău augur.

– Ar fi, dacă am fi prinși, îi zâmbi ducele complice. De-asta am și veni la ora asta. Mă îndoiesc că ne vom întâlni cu cineva pe drum. Ai costum de echitație, domnișoară Wade?

– Da, normal, doar că...

– Atunci, să nu mai pierdem timpul, o întrerupse Radford, citindu-i entuziasmul în ochi. Du-te și te schimbă, draga mea!

Excelența sa descoperi că Wade nu exagerase în pivița priceperii sale. Dar ceea ce nu anticipase fu apariția ei: în costumul cu blană de castor mulat pe picioare și vârat în cizme, combinat cu părul castaniu prins în coc. Fu chiar puțin dezamăgit când trecu pe lângă el fără să-i acorde atenție, atrasă ca un magnet de calul care o aștepta pe alee.

– Ce frumusețe! își plimbă ea degetele peste gâtul arcuit al animalului. Îl bătu peste mușchii bine conturați ai pieptului. Ai stofă de campion, așa e, drăguța mea? Poți să alergi cu cei mai buni.

– O cheamă Zefir, îi spuse ducele, încântat de reacția ei. Se întoarse către el și-l privi îndelung.

– Nu vine din grajdurile tale, nu-i așa? Mi-ai cumpărat-o anume.

Radford ridică arogant din sprâncene.

– Adevărul e că am cumpărat-o de la contele de Westlake. Contesei îi plăcuse foarte mult de ea, până a devenit o prea mare bătaie de cap.

– Să știi că eu sunt obișnuită cu animalele nărvașe, răspunse Cherry, lipindu-și obrazul de coama mătăsoasă. Și spre deosebire de oameni, n-au pic de răutate în suflet.

Îl privi din nou pe duce, de data asta și mai pătrunzător.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ah, ce insistență ești, domnișoară Wade. Adevărul este că la tine mi-a fugit gândul când contele mi-a adus-o s-o văd prima dată. Cum de ai fost atât de sigură că nu e a mea?

– Pentru că în ciuda proporțiilor sale, nu ți-ar putea susține greutatea. Și cu atât mai puțin n-ar putea-o duce pe lady Olivia.

Mângâie cu tristețe fruntea animalului și adăugă pe cel mai serios ton.

– Nu pot accepta un gest atât de extravagant, excelență. Te rog s-o duci imediat înapoi. De ce ai făcut asta?

– Pentru că, răspunse ducele zâmbind curtenitor, așa am vrut.

Hyde Park era în cea mai mare parte pustiu, așa cum promisese Radford. În afara unui domn care-și exersa spatele, Cherry și cu ducele se plimbau singuri pe aleea

pietruită.

Călăreau unul lângă celălalt, ducele pe un armăsar roșcat pursânge și Cherry pe Zefir, care scutura din cap, nemulțumită de trapul mult prea lent.

Radford, o urmări cu coada ochiului pe partenera sa de călărie. Era mult mai fermecătoare decât îi fusese descrisă și poziția în șa o avantaja și mai mult.

În spatele calmului se citea nerăbdarea de a da pinteni calului pentru a vedea ce-i în stare. Ducele plănuia să-i satisfacă și această dorință, dar nu încă. Mai întâi se asigură că sunt singuri pe alee. Când veni momentul cel mai propice, deschise discuția:

- Acum, domnișoară Wade, ce-ar fi să-i dezmoțim puțin? Fata îi răspunse cu un zâmbet gaș.
- Ne-ntrecem până la ulmii din zare?
- S-a făcut!

Se aplecară amândoi peste coamele cailor și le dădură pinteni. Copitele răsunară pe poteca pietruită, răscolind praful în urma lor. Radford se juca, lăsând-o pe Cherry să ia avans. Trase de căpăstru și încetini galopul, spre frustrarea armăsarului care pufnea nervos din nări. Așteptă câteva clipe pentru a admira silueta femeii depărtându-se. Știa să călărească al naibii de bine! Smuci din nou de căpăstru și calul țâșni în urma lui Zefir. Văzând asta, Cherry scoase un

strigăt ascuțit, încercând să accelereze pe cât posibil. Caii alergau acum unul lângă altul, luând pământul în copite.

Trecură ca un fulger prin poiana de ulmi și se opriră răsucindu-se pe loc și ridicând un nor de praf în jurul lor.

Cherry zâmbi larg, lăsându-l pe duce fără răsufare.

— Nu-ți imaginezi ce dor mi-a fost să simt un cal sub mine! A fost extraordinar! Cum ți-aș putea mulțumi?

Radford deja se bucura că cedase impulsului de a-i cumpăra calul.

— Cred că... afirmă el fără să se gândească prea mult. Tocmai mi-ai mulțumit.

Privirea lui o îmbujoră din nou, obligând-o să-și ascundă fața.

— Ești prea generos, excelență.

Stânjeneala ei devenise evidentă. Își dresе glasul și se îndreptă la loc în șa.

— Cred că s-a făcut târziu, ar trebui să ne întoarcem.

Se întoarseră pe același drum, fără să schimbe o vorbă până la Brook Gate, pe unde îi făcu ducele semn că trebuie să iasă. Urcară pe Upper Brook Street și ajunseră în Grosvenor Square.

— Se pare că mama ta a avut oaspeți, spuse Cherry observând o trăsură plecând din fața ducelui. Ciudat, nu știam că era zi de vizite.

– Nici nu e, răspunse Radford. Dacă nu mă înșel, sunt caii lui Ridgley. Mă căuta pe mine, probabil.

– Deci, s-a întors! exclamă Cherry cu bucurie. Mătușa Phoebe va fi foarte încântată.

Radford încercă să-i citească reacția. Din felul cum îi luciră ochii, probabil mătușa Phoebe nu era singura încântată. Traseră caii lângă gard și-l așteptară pe baron.

– Edmond! Domnișoară Wade! Ce întâmplare fericită. Nu te-am găsit acasă și eram gata să plec spre Berkeley Square, în speranța că le voi găsi măcar pe domnișoara sau pe mătușa ei.

– Mătușa Phoebe cred că abia se trezește, dacă nu mă înșel. În orice caz, s-ar bucura nespus să luăm toți micul dejun împreună.

– O idee strașnică, spuse baronul. Deși eu am mâncat mai devreme, prezența a două doamne atât de rafinate e destul ca să retrezească apetitul oricărui bărbat, nu-i așa, Radford?

– Fără îndoială, răspunse ducele, arogant. Din păcate, am niște întâlniri programate și trebuie să fug.

– Ce păcat, spuse baronul, privindu-l complice pe Radford. Se pare că mă voi bucura de unul singur de compania acestor doamne.

Și de a domnișoarei Wade mai ales, se gândi ducele.

Scandalos! La diferența de vârstă dintre ei, lordul Ridgley putea să-i fie tată.

Cum ajunseră în Berkeley Square, Radford sări de pe cal și se grăbi s-o ajute pe Cherry să coboare, dar... fatalitate! Lordul Ridgley deja se ocupase de asta și acum urca scările cu ea de braț. Abia la jumătatea drumului își aminti de prezența ducelui și se întoarse să-i spună:

– Excelență, sunt sigură că puteți să mai rămâneți măcar câteva minute. Mătușa Phoebe ar fi atât de dezamăgită să nu vă vadă.

– Așa e, bătrâne, de ce nu poțeste? insistă și Ridgley. Nimic nu merită dezamăgirea unei doamne.

– Cu riscul de a o întrista pe mătușa Phoebe, mă văd nevoit să refuz. Transmiteți-i scuzele de rigoare.

Și înjurându-l în gând pe Ridgley, se răsuci pe călcăie și plecă.

– Îi transmit, excelență, spuse Cherry. Și... vă mulțumesc! Nu știu când m-am simțit mai bine decât în dimineața asta.

Și zicând astea, se desprinse de brațul lui Ridgley și coborî până la duce, strângându-i mâna.

– Sper să mai avem ocazia.

Vorbele ei acționau ca un balsam pentru orgoliul lui rănit.

– Mi-ar face deosebită plăcere, domnișoară Wade. Zefir te va aștepta în grajd oricând ți se face dor de ea.

Luă căpăstrul iepei fără călăreț și se urcă pe propriul lui cal. Salută vag în direcția baronului și dădu pinteni calului.

Mai privi înapoi peste umăr, dar Wade și domnul intraseră deja înăuntru. S-o ia dracu pe fată, să-l ia dracu pe Ridgley și să-l ia dracu și pe el, pentru că se purtase ca un idiot. Nu luase în calcul asemenea complicații atunci când își făcuse planul. Acum, era prea târziu.

Capitolul 4

Cherry privi nerăbdătoare printre draperii la șirul de trăsurile care trăsese în fața casei Radford. Era seara balului și în câteva minute cineva urma să vină și s-o conducă în holul de recepție, unde patruzeci de invitați se înghesuiseră s-o cunoască pe protejata ducesei. Nici măcar acum, când trăsurile formau coadă pe alee, nu era complet convinsă că ceea ce i se întâmplă e adevărat. Abia acum înțelesese importanța numelui "Radford" pe scena londoneză. Foarte puțini se puteau lăuda că pot aduna patru sute de invitați din elita societății engleze, la un bal dat în cinstea unei necunoscute. Dar ar fi salvat-o de multe emoții dacă ar fi fost într-adevăr o necunoscută. Din păcate, avea deja o reputație în cercurile londoneze și nu dintre cele mai

onorabile. Nu se simțea pregătită să coboare printre privirile curioase, șușotelile și, de ce nu, întepăturile directe care probabil aveau să vină din partea oaspeților. Dar cât de mult mai depindea de ea acum? Aproape deloc. Zarurile fuseseră aruncate încă de când acceptase s-o viziteze pe ducesa. Tot ce-i rămânea de făcut, era să pară calmă, sigură pe ea și imună la orice atac.

Cherry respiră adânc și se depărtă de fereastră. De dragul mătușii sale, al doamnei Olivia și chiar al lui Radford, n-avea voie să rateze această seară.

Se privi în oglindă și imaginea străină o privi înapoi. Niciodată nu se considerase o frumusețe; mereu prea înaltă și slabă pentru vârsta ei, într-un timp în care "rotunjimile" erau la mare căutare, dar rezultatele eforturilor ultimelor zile erau admirabile. Rochia de satin alb cu perle încrustate se potrivea perfect cu tenul ei închis și-i scotea ochii în evidență. Efectul era chiar mai puternic decât îi promisese Phoebe și ducea. Se transformase, voluntar sau nu, dintr-o provincială într-o lady.

Această realizare, în loc să-i întărească încrederea în sine, o nemulțumea într-un fel. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, decât în casa Radford, gata de a fi aruncată la lei.

Inima i se opri în loc când auzi o bătaie ușoară în ușă. Încercând să-și ascundă panica, strigă musafirului să intre.

Își mai netezi părul o ultimă dată în oglindă și se întoarce spre ușă, doar pentru a se pomeni nas în nas cu ducele. Arăta atât de elegant în ținuta lui albatru-închis cu o sumedenie de nasturi aurii brăzdându-i pieptul. Un diamant îi lucea pe nodul cravatei, asemenea cataramelor pantofilor de lac. "De ce trebuie să fie mereu atât de atrăgător?" se întrebă Cherry cu inima strânsă.

— Iartă-mă, excelență, o așteptam pe mătușa mea.

— Mătușa Phoebe așteaptă la parter, răspunse Radford. Onoarea de a te conduce îmi revine mie. Ești dezamăgită? adăugă, după ce tânăra întârzie să-i dea mâna.

— Nu, excelență. Doar surprinsă. Nu sunteți nevoit să faceți asta.

Radford zâmbi și continuă pe un ton ironic:

— Nu mergem la ghilotină. Iar eu nu mă sacrific cu nimic conducând o femeie frumoasă la cină. Și ești extraordinar de frumoasă. Probabil te gândești că am fost constrâns să îndeplinesc această îndatorire. Din contră, domnișoară Wade, chiar am insistat.

— Da? întrebă Cherry și-și prinse degetele de brațul lui puternic. Dacă da, atunci v-ați dovedit încă o dată generozitatea și onoarea îmi revine mine. A apărea la brațul ducelui Radford înseamnă că m-a acceptat; și acceptarea lui înseamnă totul.

Radford zâmbi amar ascultând-o. Vocea ei, oricât de grav suna, păstra o urmă de... ce era? Amărăciune? Ironie? Batjocură? Sau doar uimire? Nu putea fi sigur.

— Nu înseamnă totul, domnișoară Wade, îi răspunse, conducând-o spre ușă. Dar mai mult ca sigur își servește scopul.

Charity nu se mai întrebă la ce scop se referă. Simți că vrea să încheie discuția. Și pe lângă asta, deja ajunseseră în capul scărilor care coborau spre hol, unde lady Olivia și mătușa Phoebe îi așteptau. Nu mică-i fu surpriza când îl văzu pe Ridgley de-a dreapta lui Phoebe, ca un bun prieten de familie. Coborând scările la brațul lui Radford, se gândi că ducesa formase o linie de atac formidabil de avantajoasă — Radford și baronul Ridley.

Cherry descoperi cu bucurie că datoria de care se temuse atât — întâmpinarea oaspeților — nu era nici pe departe atât de neplăcută pe cât crezuse. Femeile puneau întrebări politicoase și bărbații jucau o admirație reținută. Ambele tipuri de reacții le puse pe seama zidului format de cei doi lorzi și de ariergarda ducesei. O încântă cu atât mai mult atenția pe care o atrăgea mătușa ei, mulți dintre invitați grăbindu-se să prezinte condoleanțe văduvei Wilfred Willington-Smythe.

Cherry nu era conștientă cât de mult o ajuta noua ei

ținută. Elegantă, dar menținând o notă de sobrietate în același timp, nu mai amintea cu nimic de prototipul tinerei însoțitoare din colonii. Și din moment ce fusese acceptată de persoane atât de însemnate ca ducele și mama sa – ca să nu mai vorbim de lordul Ridgley – nu putea fi așa de rea pe cât o descrieseră zvonurile. Impresia generală era că fie zvonul era fals, fie cea de la care pornise judecase greșit.

Cina fusese și mai plăcută. Se așează la locul de onoare, între lady Olivia și lordul Ridgley, protejată astfel de conversațiile prea curioase ale vecinilor. Avu timp să-și tragă sufletul și să-și păstreze forțele pentru grupul mult mai mare de invitați care o aștepta în sala de bal.

Pe parcursul mesei, Ridgley continuă s-o distreze, strecurându-i diferite detalii exotice despre invitații de la masă. Râsul ei cristalin se auzea adesea mai tare decât restul vocilor.

Așezat conform protocolului la capătul opus al mesei, Radford rămăsese complet izolat de invitata principală. Cu toate astea, o urmări pe tot parcursul mesei, studiindu-i fiecare gest și mai ales fiecare hohot stârnit de poveștile lui Ridgley.

Desertul se termină și el și lady Olivia se ridicară în picioare pentru a anunța încheierea cinei și a invita pe toată lumea în sala balului. Cu această ocazie, Cherry trecu din

nou la brațul lui Radford, gazda sa.

— S-ar părea, comentă ducele, că ai reușit să-ți învingi temerile de mai devreme. Aș zice chiar că te simți bine, domnișoară Wade.

— Dacă par, asta e numai datorită baronului. Va trebui să-i mulțumesc Oliviei că m-a așezat lângă el. Adevărul este, excelență, că sunt mai tulburată acum decât eram înainte.

— Ești?

Se opri și o privi iscoditor.

— Nu arăți. Nici n-ai avea de ce, de fapt. Fie că realizezi sau nu, ești deja pe drumul cel bun. Știi ce se spune despre tine?

Cherry amuțise. Nu putu decât să scuture din cap, nedezipindu-și ochii de privirea lui arzătoare.

— Că ești fără seamăn. Ca un diamant, au spus. Și că nici nu s-ar fi așteptat la mai puțin din partea fiicei colonelului Travis Wade. Da, domnișoară Wade. Reputația colonelului a rămas nepătată. Rolul pe care l-a jucat în asediul Seringapatamului nu a trecut neobservat în Anglia. Ar trebui să-i mulțumiți lordului Cornwallis.

Buzele lui Cherry se uscaseră de emoție.

— Așa este... Lordul Cornwallis ținea foarte mult la tatăl meu. Când domnia sa a fost chemată în Anglia în '93, s-a oferit să-l ia și pe colonel, dar el a refuzat categoric. A spus

că are o datorie față de rege și față de țară și că rămâne să se asigure că Tippu Sahib nu mai reprezintă o amenințare.

— Un sentiment admirabil. Ai toate motivele să fii mândră de tatăl tău. Și fii sigură că și el ar fi foarte mândru de tine, în seara asta. Nu aveți de ce să fiți tulburată, domnișoară Wade. Aveți încredere în mine că niciun rău nu vă poate atinge aici.

Îl privi cu lacrimi în ochi. Trecură doar câteva secunde — câteva bătăi de inimă poate — dar lui Cherry i se părură o eternitate. Apoi ducele rupse vraja, luând-o de mână și conducând-o în sala de bal.

Cherry petrecu o oră interminabilă salutând invitați ale căror fețe le uita în secunda imediat următoare. Și nici nu se termină bine chinul, că lady Olivia anunță momentul de care se temuse cel mai mult.

— E timpul, draga mea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Cherry oferi mâna ducelui. Nu era mult diferit de balurile militare la care participase, de multe ori chiar la brațul colonelului. Dar aceea era altă lume, una din care simțea că face parte. Acolo era înconjurată de prieteni, dar aici se simțea ca un prizonier expus publicului.

Ducele o conduse până în mijlocul sălii. Era semnalul pentru orchestră că balul poate începe. Când Cherry îi văzu

ridicându-și instrumentele, simți o pornire nebună să râdă.

Ducele îi simți neliniștea și o strânse ușor de mână, adăugând dur.

– Zâmbește.

Își luară apoi poziția de vals.

– Uită-te la mine, îi spuse el. Nu te gânde la ceilalți. Imaginează-ți că ești în Madras, la Fortul St. George. E balul regimentului, și locotenenții tineri stau la coadă să-i onorezi cu un dans.

– Atunci, tu ești căpitanul regimentului tatei, glumi Cherry. Care mi-a dat prima gură de șampanie când nu se uita colonelul.

– Depinde, continuă Radford jocul. Căpitanul acesta era tânăr și voinic, sau mai în vârstă și cu chelie?

– Este greu de spus, excelență. Din moment ce aveam șaptesprezece ani și el treizeci, mi-a părut foarte bătrân. Pe lângă asta, obișnuia să poarte perucă.

– Domnișoară, rosti ducele.

– Excelență, răspunse Cherry.

Urmară reverențele și, ca la comandă, orchestra începu să cânte un menuet de Haydn.

Cherry se lăsă tot mai mult purtată de valurile muzicii și de prezența masculină a partenerului ei. Uită de cele patru sute perechi de ochi care-i urmăreau și se lăsă în voia

momentului. Minte nu-i mai stătea la pașii dansului, ci la bărbatul care o conducea.

Nici nu realizase că celelalte cupluri începuseră deja să se strângă în jurul lor. Dansară umăr la umăr, pas de deux, rotindu-se ușor în jurul celuilalt, până când menuetul ceru ca bărbatul să-și tragă partenera aproape. O strânse cu putere, iar ochii li se întâlniră.

Apoi, ca într-un vis, Radford îi luă ambele mâini într-ale lui și le lipi de buzele sale, sărutându-le lung.

Un val de rumoare traversă sala de bal. Prin gestul lui, ducele își afirmase suportul. Cherry fu încercuită aproape imediat de o serie de admiratori, fiecare pretinzându-și rândul la dans. În locul unui sentiment de măgulire, simți o mare goliciune în clipa în care Radford îi eliberă mâna și dispăru în mulțime.

Cherry se gândi cu tristețe că acest gest încheia socotelile ducelui. Zvonul era acum anulat și ea fusese acceptată. Și acum că rezolvase partea asta, era liberă să facă ce vroia. Atunci, de ce să nu profite din plin? se gândi ea. Era prima ei vizită la Londra și cel mai probabil ultima. N-avea s-o irosească ocupându-și mintea cu amintirea unei năluci.

Cu o lumină periculoasă în ochi, îi dădu mâna unui viconte chipeș, acordându-i dansul următor. Apoi se lăsă dansată de alt tânăr nobil. Apoi de altul. Complimentele

răsunau din toate părțile. Mulți dintre cei prezenți nici nu doreau să danseze, ci doar să-i atragă atenția în vreun fel. Cherry zâmbea mereu, încercând să nu încurajeze pe nimeni în mod special. Era singura care știa că buna ei dispoziție este de fațadă. Până și roșeața din obraji ei se datora efortului de a dansa, decât farmecelor vreunuia dintre juri. Era furioasă că Radford o aruncase în mijlocul elitei și-și luase mâna de pe ea. Se simțea ca un biet bibelou.

Dacă ar fi stat puțin să-și analizeze sentimentele, ar fi realizat că indignarea ei nu este justificată. Sub chipul căpitanului Moonlight o salvase din ghearele lui Blake Corbett; o soartă mult mai înspăimântătoare decât moartea însăși. Iar acum, că Radford, se străduise să-i redea demnitatea în ochii societății. Gândul acesta o înfurie și mai tare. Cum îndrăzneă să-i dubleze datoria față de el, ca apoi s-o părăsească?

Luptându-se cu propriile principii, căută cu privirea prin mulțime coama aurie a ducelui. Deși spera că se află încă printre invitați, realitatea era că nu-l mai văzuse de la dans. Asculta fără interes monologul unui gentleman în vârstă care-i turuia despre niște afaceri cu terenuri în Kent.

— Urât loc, Kent, hotărî domnul, aranjându-și manșetele. Credeți-mă pe cuvânt!

— Așa voi face, îngână Cherry și-i făcu semn lui Ridgley să

vină cum îl văzu.

– Îl cunoașteți pe domnul Parnell, nu-i așa?

– N-am avut onoarea, răspunse. Dar nu poți cunoaște pe toată lumea. Vă rog să ne scuzați, domnule... Barnwell, nu-i așa?

Trase mâna tinerei sub cotul său și plecară.

– Acesta e dansul nostru, domnișoară Wade.

– Și dacă nu este, intervenția dumneavoastră a fost foarte binevenită. Deși mă tem că domnul Parnell nu vă va ierta prea curând îndrăzneala. L-ați repezit destul de urât. Mi-e aproape milă.

– Acum exagerezi, draga mea. Obrazul lui Parnell este prea gros ca să se lase înțepat. Sunt sigur că nici n-a băgat de seamă. Vreți să dansați în mod special, sau vă pot invita pe terasă? Trebuie să recunosc că niciodată nu m-am dat în vânt după vals.

– Atunci, neapărat terasa! acceptă Cherry, deloc surprinsă că baronului nu-i plăceau dansurile de societate.

Urcară împreună scările spre galeria care dădea spre terasă.

– Eu...

Nu-și termină fraza, pentru că-n acea clipă îl văzu pe duce conducând o prezență strălucitoare la dans. Blondă și delicată, într-o rochie răpitoare; aerul posesiv cu care-și

privea partenerul o sperie pe Cherry.

— lady Priscilla Harcourt! șopti ea, fără să-și dea seama că se agățase cu ambele mâini de brațul lui Ridgley. Nu credeam că va veni aici noaptea asta.

— Radford a invitat-o. Fără-ndoială, vrea să pună capăt zvonurilor o dată pentru totdeauna. Și a găsit soluția cea mai bună: apariția domnișoarei la balul de prezentare al fostei ei escorte.

— Înțeleg. Ce frumos din partea excelenței sale... spuse Cherry, încă în stare de șoc. Voi avea privilegiul să-l întâlnesc și pe domnul Guilfor, atunci?

— lady Priscilla a venit alături de domnul Charlton Guilfor. Vărul, din câte am înțeles. Tocmai au ajuns, se pare.

Cherry se întoarse spre el.

— De asta mergeam pe terasă, domnule? Încercați să mă țineți cât mai departe?

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Va trebui s-o confrunți, mai devreme sau mai târziu. Dacă o eviți, nu faci decât să încurajezi gurile rele. Nu voiam decât să-ți dau un moment de răgaz înainte. Nici mie nu-mi plac surprizele.

— Dumneata mă surprinzi de fiecare dată! izbucni într-un râs isteric. Nu credeți că ar fi timpul s-o surprindeți puțin și pe o anumită văduvă care vă adoră, dar e prea încăpățânată ca s-o recunoască? Vă place Phoebe, nu-i așa?

– Normal că-mi place Phoebe, cine a zis că nu-mi place?

– Știți că puteți avea încredere în mine. Adevărul e că vă place de ea chiar mai mult, nu-i așa?

– Adevărul, răspunse lordul, este că ești o fată îngrozitor de insistentă. Da, m-am atașat foarte mult de mătușa ta. De fapt, o iubesc de când mă știu. Și dacă mi-aș fi dat seama la timp, aș fi luat-o de soție cu mult înainte să-l cunoască și să se îndrăgostească de Wilfred. O greșeală pe care intenționez s-o repar, dar în modul și timpul meu.

– Înțeleg. Cu alte cuvinte, nu vreți să vă ajut cu nimic.

– Exact, draga mea. N-aș accepta s-o iau pe Phoebe de soție decât când aș fi sigur că vrea din toată inima. N-am de gând s-o împart cu fantoma fostului ei soț.

– Nu, hotărî Cherry, și-l privi pe duce dansând cu lady Priscilla. Trebuie să înfrunți fantomele trecutului, dacă vrei s-o iei de la început.

Se întoarse la Ridgley cu un zâmbet larg. Ceva în acest zâmbet îl sperie pe baron. Ceva străin.

– Haideți, domnule. Cred că e timpul să-mi înfrunt una de-ale mele. Trebuie să-nceapă o nouă suită și vreau să dansez.

– S-ar părea, excelență, că domnișoara Wade a făcut deja o cucerire.

Lady Priscilla îi făcu ducelui un semn discret spre Cherry.

— Dacă nu mă înșel, este a doua oară când dansează cu baronul de Ridgley.

— Așa să fie, oare? întrebă ducele, cu o expresie enigmatică.

— O spun doar pentru că mă tem că domnișoara Wade să nu știe ce nu este potrivit în astfel de situații. Știți foarte bine că nu se cade să-ți oferi compania de mai multe ori unui domn cu care n-ai intenții serioase. Mă tem ca domnișoara Wade să nu fie considerată prea libertină.

— Ceea ce ar fi catastrofal în situația ei, încuviință Radford. Spuneți-mi, mereu sunteți atât de atentă la detalii, sau vă interesează în mod special protejata mamei mele?

Lady Priscilla simți imediat ironia și ducele recunoscuse cântecele de ciudă în ochii ei. Cu toate astea, nu putu să nu-i admire abilitatea cu care se stăpâni.

— Este normal să mă preocupe orice ține de domnișoara Wade, răspunse Priscilla. A fost, până la urmă, escorta mea timp de șase luni. Ne-am apropiat într-atât, încât am ajuns s-o văd ca pe o bună prietenă. Regret circumstanțele în care a avut loc despărțirea noastră și nu pot să nu mă bucur de norocul ei.

— Generozitatea de care dați dovadă este surclasată doar de frumusețea dumneavoastră, se înclină ducele. În orice caz, deși l-a însoțit pe domnul Ridgley de două ori, a dansat

cu el doar o singură dată. Eu unul nu-i pot găsi nicio vină, la fel cum nu vă găsesc nici dumneavoastră.

Lady Priscilla căzuse în capcana pe care ea însăși o întinsese. Într-adevăr, nu era nimic nepotrivit în faptul că domnișoara Wade vorbise de două ori cu același gentleman.

– Aveți bineînțeles dreptate, excelență. Poate că din dorința de a-mi păzi prietena de alte complicații, am tendința să exagerez. Mă bucur să știu că n-am de ce-mi face griji.

– Domnișoara Wade trebuie să fie foarte recunoscătoare pentru asemenea loialitate.

– Dacă aș ști că și dânsa gândește așa, oftă Priscilla, ascunzându-și fața. Nu vă imaginați cât mă rog pentru asta.

Din păcate, replica ducelui la acest monolog melodramatic trebui să mai aștepte. Charlton Guilfor venise s-o invite pe verișoara lui la dans. Tânărul nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani, după cum estimase Radford. Fără să fie urât – dimpotrivă, era destul de binefăcut și avea trăsături plăcute – avea un aer monahal, întărit de hainele sobre și de absența bijuteriilor.

– Excelență, spuse tânărul. Pot doar să spun că domnișoara Wade este foarte norocoasă să fi câștigat afecțiunea unor persoane atât de importante pentru comunitatea noastră. Doresc să vă felicit pentru inițiativă.

Deși nu sunt un mare admirator al festivităților, trebuie să recunosc că sunt copleșit!

Radford înclină capul plin de amabilitate, în semn de mulțumire.

– Și trebuie să vă fi costat imens, nici nu îndrăznesc să mă gândesc cât, continuă junele. Dar, până la urmă, nicio sumă nu e prea mare atunci când e vorba de mântuirea unui suflet rătăcit.

Lady Priscilla, a cărei ultimă grijă în momentul acela erau sufletele – pierdute sau nu – îl dojeni pe vărul său pentru discurs.

– Charlton, te rog! exclamă ea, observând plictiseala care se instalase pe chipul ducelui. Formularea ta lasă de dorit. Vă rog să-l scuzați pe vărul meu, excelență. Sunt sigură că n-a vrut să sune așa.

Zâmbetul ducelui îi îngheță sângele în vene.

– Dar sunteți foarte nedreaptă cu vărul dumneavoastră. Domnul Guilfor îmi lasă impresia unui domn cu virtuți neobișnuite. Lipsa lui de subtilitate mă face să cred din nou în puterea adevărului. Sunt sigur că și-a exprimat sentimentele destul de bine.

Veni rândul lui Charlton să se încline în urma complimentului.

– Sunteți prea amabil, excelență. Să-ți fie învățătură de

mente, verișoară. Domnul Radford este, după cum se vede, un om cu discernământ.

– Puteți fi sigur de asta, domnule Guilfor, zâmbi ducele cu cinism. Acum, vă rog să mă scuzați. I-am promis domnișoarei Wade dansul dinaintea cinei.

– Excelență...

Lady Priscilla execută o reverență. Radford îi părăsi, grăbindu-se s-o împiedice pe domnișoara Wade să facă imensa greșeală de a se ridica alături de baronul Ridgley și a treia oară. Curând, află însă că se temuse degeaba. Domnișoara Wade, care scăpase de cortegiul de admiratori spunându-le că e deja promisă, încerca acum să se strecoare afară neobservată.

– Iartă-mă, pot să te întreb ce anume faci?

Cherry tresări atât de puternic că se dezechilibra.

– Cum îți permiți să te furișezi așa? M-ai speriat de moarte!

– Foarte bine. Și tu mă faci să cred că te furișezi afară de la balul dat pentru tine. Repet, domnișoară Wade, ce anume faci?

– Dacă vrei să știi, mi s-a descusut rochia și voiam să mă retrag câteva momente, s-o repar. Nu credeam că-mi va simți cineva lipsa.

– Atunci te înșeli, răspunse ducele sever. Nu numai că

absența ta ar fi observată, dar ar da naștere unor speculații foarte nepotrivite. Dacă ruptura rochiei este atât de gravă încât necesită atenție imediată, te-aș sfătui s-o lași pe mătușa Phoebe să te însoțească.

— Dimpotrivă, excelență, nu vom face așa ceva.

Cherry tocmai o lăsase pe mătușa Phoebe în compania lui Ridgley și n-avea de gând să lase pe nimeni și nimic să-i întrerupă.

— Ba chiar, adăugă ea, nu cred că va observa nimeni dacă "tânăra domnișoară" se va retrage câteva minute să-și mai liniștească durerea de cap.

— În asemenea cazuri, e recomandat să mănânci ceva. Eu venisem să te invit la dansul dinaintea cinei, domnișoară Wade. Sper să nu mă dezamăgești.

Cherry, a cărei intenție fusese chiar aceea de a se ascunde de lordul Radford și mai ales de lady Priscilla, se văzu nevoită să accepte invitația.

— Prea bine, excelență, spuse ea fără entuziasm. Dacă insistați... dar vă asigur că n-o să-mi fie poftă de nimic.

Farmecele ducelui veneau în toate formele. În clipa în care așează platoul cu aperitive în fața ei, Cherry știe că nu va rezista și că se va înfrupta ca un soldat hămesit din Madras.

Și despre care și veni vorba, după ce ducele îi poveste

experiența primului său drum în India. Fiica lui Travis Wade, colonel în armata maiestății sale, nu putu să rămână mai prejos și-i împărtăși numeroase detalii amuzante ale copilăriei sale.

— În cazul ăsta, spuse ducele în concluzie, cred că Anglia ți se pare floare la ureche pe lângă ce ai trăit în India.

— Anglia mă frapează prin contradicțiile sale, câteva de care m-aș putea lipsi. De exemplu, mi se pare foarte ciudat faptul că în timp ce o serie întreagă de necunoscuți se îmbulzesc să-mi ceară mâna, vărul meu nici măcar nu catadicsește să mă vadă.

— Te referi, probabil, la refuzul invitației de către ducele Madding. În apărarea lui pot spune că ducele este un burlac cunoscut pentru sihăstriile sale. Din câte știu, n-a mai ieșit din Lake Country de ani buni. În situația asta, nu mă miră că n-a venit aici în seara aceasta.

— Nu, bănuiesc că nu, fu Cherry de acord. Mă miră însă că lady Priscilla și vărul ei au acceptat invitația. Mi se pare remarcabil că domnul Bramwell Guilfor le-a permis să vină.

— Credeam că știi, o privi Radford lung. Domnul Guilfor a aflat că lucrurile n-au stat chiar așa în acea seară pe Esterbridge. A înțeles că Blake Corbett fusese cel care te scosese cu forța din cabină și care cel mai probabil te-ar fi răpit, dacă n-ar fi intervenit lady Priscilla.

– Dumnezeu! tresări Cherry la auzul poveștii. Cred că prefer prima variantă. Măcar am avut curajul să-l împușc pe mișel în braț, nu-i așa? Acum, uite-mă. Stau și depind de o domnișoară de pension să mă scoată din încurcătură.

– Nu crezi că ești puțin prea aspră? Aveam o părere mai bună despre tine. Domnul Guilfor a făcut tot ce i-a stat în putință să-și repare greșeala.

– A, da? Ce drăguț din partea lui! Și vrei să cred că lady Priscilla s-a angajat și ea să-mi spele onoarea?

– Poți fi sigură de asta, răpunse Radford. Chiar acum câteva minute și-a exprimat regretul că circumstanțele nu v-au permis să rămâneți mai apropiate.

Cherry îl privi neîncrezătoare. Spera din tot sufletul că glumește și că n-o crede pe nevăstuica aia mică, dar nu putu citi nimic în expresia lui. Era o mască.

– Sunt sigură, aprecie domnișoara Wade cu răceală. Poate ar fi mai bine să mă duc la mătușa mea acum. N-aș vrea să creadă cineva că am pus monopol pe timpul dumneavoastră.

– Cherry...

Mâna lui îi prinse încheietura. Încercând din răspuțeri să-și ascundă furia și jignirea, îi răspunse protocolar:

– Da, excelentă?

El o privi, apoi scutură din cap.

– Nimic.

Se ridică și-i trase scaunul, făcându-i loc să iasă. Câteva clipe mai târziu, o conduse până la mătușa ei și, cu o plecăciune curtenitoare, le părăsi.

Capitolul 5

În zilele care urma ră balului, Cherry se trezi dintr-o dată foarte căutată. Nu numai că își începea ziua cu nenumărate vizite matinale, dar tipsia de argint din hol era mereu plină cu scrisori și invitații. Mătușa Phoebe spunea, și avea dreptate, că adevărata concurență se ducea între Cherry și lady Priscilla. Deși nu-i plăcea comparația cu un trofeu de curse de cai, Charity simțea o plăcere răutăcioasă știindu-se înconjurată de atâția admiratori. Cel puțin îi mai făcea puțin în ciudă lui Radford, care nu înceta s-o urmărească pe lady Priscilla.

Frecvența cu care ajunsese să-i întâlnească pe cei doi împreună devenise alarmantă. Oriunde mergea, teatru, operă, sau la plimbare prin Hyde Park, dădea peste părul

blond al ducelui, aplecat peste bucele domnișoarei Harcour. Cherry nu putea să înțeleagă cu ce-l hipnotizase pe nobilul londonez, orbindu-l din calea adevărului. Infatuarea ducelui era inexplicabilă. Cum se putea îndrăgosti de lady Priscilla după tot ce-i făcuse lui Cherry? Chiar dacă tot ce se întâmplase între ei la Red Lion nu însemnase nimic pentru el, și asta era clar, era datorare cel puțin să-l avertizeze despre caracterul volatil al muzei sale. Charity nu crezu nicio clipă că fata s-ar fi schimbat și era sigură că în prima ei dimineață ca "ducesă de Radford" avea să-și dea arama pe față. Și chiar dacă primul gând fu "așa și merită", Cherry știa în sine ea că nu-l poate lăsa pradă unei asemenea lovituri.

O pierduse deja pe Arabella, ceea ce-l făcuse să se dedice unei vieți de răzbunare și pericol. Fie și doar pentru cât suferise, i merita pe cineva mai bun ca lady Priscilla.

Între timp, sentimentele ei oscilau între a-i blestema pe amândoi și dorința ca ceva să apară din senin și să-i despartă. Grupul tot mai mare de admiratori din jurul ei servea ca un pansament, nelăsând-o să cadă pradă depresiei.

Din moment ce cortegiul ei era format din nobili tineri, de-abia ieșiți de pe băncile colegiilor, se simțea în siguranță printre ei. Dar oricât de plăcută le era compania, nu putea

să nu simtă o mare falie căscându-se între ei; nu neapărat cei trei-patru ani care-i despărteau, ci experiența vieții. Din moment ce nu le răsplătise eforturile cu nimic, se gândi că în scurt timp avea să le dispară interesul și vor începe să graviteze în jurul altor candidate. Până atunci, dacă vreunul devenea prea îndrăzneț, îl dezamăgea abil, având grijă să nu-i rănească orgoliul juvenil.

Dar mai erau bineînțelese și pețitori mai în vârstă, variind între treizeci și patruzeci și cinci de ani. Mulți dintre aceștia erau gentlemani obișnuiți cu jocul flirtului discret și erau slabe șanse să se piardă cu firea în preajma ei. În acest colectiv se simți cel mai bine, fără teama că gesturile ei ar putea fi interpretate greșit sau că ar putea răni pe cineva. În această categorie intra și baronul Ridgley.

Începuse să conteze pe Ridgley, adăpostindu-se în preajma lui atunci când jocul devenea prea obositor. Nu știa, și mătușa Phoebe nu-i atrase atenția, că lumea începuse să-i asocieze pe cei doi. Cherry nu credea decât că în felul ăsta îi poate uni pe cei doi prieteni ai ei. Și într-adevăr, cei trei erau mai mereu împreună.

Dimineata, Ridgley le ducea la călărie în parc. După-amiaza, la ora cinci, puteau fi văzute în trăsură lui sau plimbându-se de-a lungul Broad Walk-ului. Iar seara le conducea la teatru sau la alt eveniment simandicos dintre

cele care umpleau calendarul lui Cherry.

Nimeni în afara lui Cherry și a lui Ridgley însuși nu știa că Phoebe este adevăratul motiv al prezenței lui constante. Cât despre Phoebe, părea că nici nu observase cât de des se scuză nepoata ei pentru a-i lăsa singuri.

Astfel, într-una din dimineți, Phoebe acceptă să-l însoțească pe baron pe Bond Street la cumpărături, iar Charity rămase acasă să-și trateze o migrenă. Adevărul era că simțea nevoia să rămână singură; un lux de care nu apucase să se mai bucure în ultima vreme.

Îl anunță pe Chadwick că nu e în dispoziția necesară pentru vizite, și se retrase în salon cu intenția de a se cuibări pe canapea, cu o carte în mână. Din nefericire, nici nu se aprinse bine focul în șemineu, că gândurile îi zburară chiar spre cel pe care voia să-l uite.

Imaginea lui Radford plimbându-se în trăsură prin Hyde Park alături de lady Priscilla începu s-o bântuie. Mai citi câteva versuri, din nou îl văzu, de data asta în lojă la operă, explicându-i spectacolul Priscillei. Zâmbete! Zâmbete schimbate între cei doi la vreun dîneu sau recepție. După ce citi același vers de patru ori, realizează că nu e chip să se concentreze și aruncă volumul cât colo, preferând să se plimbe prin cameră.

Dacă astea ar fi toate imaginile cu lordul Radford, l-ar fi

putut uita în mai puțin de o săptămână. Dar inima îi era îngreunată și de alte amintiri. Amintiri cu căpitanul Moonlight.

Spre marea ei mirare, ducele nu încetase să-i facă reclamă în "lumea bună". La fiecare bal la care participa, Radford găsea o soluție s-o răpească pentru câteva minute, într-un menuet sau o conversație. Începuse să se afișeze indiferent dacă lady Priscilla era prezentă sau nu. Dar alte dăți venea la Almack's cu doar o oră înainte de închidere, discuta banalități cu patronii, dansa puțin cu lady Priscilla, asigurându-se că Cherry observă, și pleca iar.

Cunoscându-i firea meticuloasă și grijulie, îl suspecta că o verifică. Dar era mult mai probabil să urmărească ce progrese făcuse în găsirea unui soț. Ce-i drept, n-o întrebese direct dacă favorizează pe cineva anume. Dar nici nu avusese motive, din moment ce se vedea cu ochiul liber că grupul ei de admiratori rămăsese același, fără ca vreunul să iasă în evidență.

Niciunul, în afară de Ridgley, se gândi ea, vag amuzată. În ultima vreme observase o răcire a relațiilor celor doi. Dacă ducele n-ar fi acordat atâta atenție domnișoarei Priscilla Harcourt, Cherry ar fi fost tentată să creadă că Radford dă semne de gelozie în ceea ce privește apropierea ei de baron.

Alungă imediat acest gând, considerându-l prea absurd, chiar și pentru logica londoneză. Adevărul era că Radford și Priscilla proveneau din același mediu și formau o pereche bună. Se paria tot mai mult, la Brooke's și la White's, că ducele avea să-i ceară mâna până la sfârșitul lunii. Și așa ajunsese cu gândul la adevăratul motiv pentru care nu-și putea începe liniștită lectura.

Dacă Radford avea într-adevăr intenția s-o ia de nevastă pe lady Priscilla, atunci din cauza ei ar fi putut fi acuzat de bigamie. Dar ce putea face Wade pentru a obține anularea căsătoriei? Ce-i drept, se îndoia că domnul și doamna Haggerty ar fi fost chemați să depună mărturie despre cele cinci zile petrecute de ea în compania căpitanului. Și nici doctorul Ingles nu era prea ușor de găsit. Dar mai erau încă destule persoane care urmăriseră ceremonia încropită de la Red Lion și asta o înspăimânta. Oricine, în frunte cu Blake Corbett, putea depune declarație, transformând o afacere privată într-un scandal public, exact ce încerca Cherry să evite.

Cherry oftă. Până la urmă, ajungea mereu la aceeași întrebare: în cazul în care una dintre părți a semnat cu nume fals, mai este certificatul valabil? În momentul de față, nu mai avea încotro și trebuia să afle. Dar pe cine să întrebe? Nu putea discuta problema cu mătușa ei fără să-i dezvăluie

adevărul și acest lucru era exclus. Se gândi un moment să i se spovedească lui Ridgley, dar renunță imediat la idee. Cu toate că nu se îndoia că baronul o va înțelege și-i va oferi ajutorul, exista posibilitatea să facă legătura dintre duce și căpitanul Moonlight. Pe de altă parte, erau prietenii. Poate baronul știa deja activitățile ilegale ale lui Radford.

În niciun caz nu-i putea implica pe cei din anturajul ei. Atunci, pe cine? Răspunsul era atât de evident, încât se miră că nu-i venise mai devreme. Avea să i se adreseze singurei persoane care, mai mult ca sigur, știa răspunsul și pe a cărei discreție putea conta. Se duse să se schimbe în hainele de oraș – avea să-i facă o surpriză lui Biddersley.

Din fericire, ducesa se ținuse de cuvânt și-i pusese o trăsură la dispoziție la orice oră.

– Sunteți sigură că nu doriți s-o așteptați pe mătușa dumneavoastră? întrebă Chadwick în maniera sa obișnuită.

– Sunt, dragul meu, Chadwick, răspunse fata, amuzată de naivitatea valetului său.

– Vă pot sugera, atunci, să luați și o însoțitoare? insistă Chadwick. Doar de dragul aparențelor.

Cherry vru să-i arunce o remarcă răutăcioasă, dar realiză că bătrânul valet are dreptate. Ar fi fost foarte neinspirat să apară singură.

– Ba da, desigur. O voi lua pe Hettie, ajutoarea Corei.

Și... Chadwick?

– Da, domnișoară?

– Mulțumesc.

– Pentru puțin, domnișoară.

Chadwick se înclină în stilul său clasic. Cu toate astea, lui Cherry i se păru că distinge o urmă de căldură sufletească în spatele măștii lui austere.

Un sfert de oră mai târziu, instalată bine în șareta acoperită, alături de tânăra slujnică, Cherry îi indică birjarului cum să ajungă la Chancery Lane.

După ce urcară și coborâră o serie de străzi pietruite, ajunseră în sfârșit pe o alee liniștită, la colțul căreia se înălța o casă elisabetană cu mansardă. La parterul ei atârna o firmă impresionantă din fier forjat: "Biddersley, Fitch și Wright"

– Așteaptă-mă în trăsură, Hettie!

Neavând timp de discuții, Cherry vorbise cu slujnica mai aspru decât ar fi vrut. Se grăbi să urce în clădire, fără să se mai uite în stânga și-n dreapta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut trăsura ducelui Radford oprind pe partea cealaltă a străzii.

Apariția unei doamne, mai ales a uneia într-o ținută atât de pretențioasă, în sediul firmei "Biddersley, Fitch și Wright", era o premieră. Cei cinci-șase funcționari înghețară, fiecare în mijlocul sarcinii pe care o îndeplinea.

– Mă scuzați, spuse Cherry când liniștea devenise prea

stânjenitoare. Mă poate îndruma cineva spre biroul domnului Nathaniel Biddersley?

– Mă tem, se auzi o voce cunoscută din spatele ei, că oamenii mei au fost luați pe nepregătite. Eu sunt Nathaniel Biddersley. Cum vă pot ajuta, doamnă?

Cherry se întoarce și-l văzu pe patron cu pălăria în mână. Din câte se părea, venise chiar în urma ei. Fața lui prietenoasă și rotundă se luminează în clipa în care o văzu pe Cherry.

– Domnișoara Wade! Dar e o plăcere! Williams, adu ceva de băut mai potrivit pentru o doamnă. Mă tem că nu vă putem servi cu nimic atât de bun ca plăcintele cu mere ale doamnei Whitcombe, dar vom face tot ce putem.

– Sunteți prea drăguț, zâmbi Cherry, încheind ritualul de bun venit. Nu va fi nevoie să vă dați peste cap. Mă voi mulțumi doar cu câteva minute din timpul dumneavoastră.

– Cu și mai multă plăcere, răspunse Biddersley, deschizând o portită de un metru și conducând-o printre angajați. De-asta mă aflu aici.

O conduse până într-o cămăruță cu lambriuri de lemn, în care se afla un birou imens din lemn de stejar, o bibliotecă înaltă și o canapea din piele.

– Te rog, ia loc, dragă mea. Ai picat la fix. Tocmai m-am întors dintr-o ședință cu un client foarte important. Nu era

nevoie să te obosești cu drumul înapoi. Trebuia doar să trimiți vorbă și ai fi venit îndată.

– Sunt conștientă de asta, domnule. Și sunt conștientă și că nu este de bun augur ca o doamnă să discute afaceri cu avocatul ei în perimetrul birourilor. Am venit, însă, pentru că ceea ce vreau să discutăm necesită discreție absolută. Nu poate implica pe nimeni altcineva în afară de mine.

– Să înțeleg, draga mea, că mătușa dumitale nu știe despre această vizită?

– Ați înțeles bine, domnule Biddersley. M-am gândit mult la asta și am ajuns la concluzia că doar dumneavoastră vă pot încredința secretul meu.

– Un secret, înțeleg. În cazul ăsta, permite-mi să-ți spun că poți avea toată încrederea în mine. Profesia mea nu-mi permite să dezvălui nimic din ce mi se încredințează. De asemenea, dacă ai venit la mine în calitate de prieten, îți dau cuvântul meu că buzele-mi sunt pecetluite.

– Mă încred atât în cuvântul, cât și-n jurământul dumneavoastră, domnule Biddersley. Dar în momentul de față am nevoie de experiența dumneavoastră profesională.

Domnul Biddersley se așază mai bine în scaun și-i făcu semn să continue. Cherry se gândi puțin, apoi adăugă.

– Dar mai întâi, vreau să vă spun o poveste.

Începu să-i relateze despre moartea tatălui său, care o

lăsase fără niciun ban. Urmă apoi episodul cu drumul din India spre Anglia și tot ce urmasse după el. Vorbi clar, descriind cu lux de amănunte, până ajunsese cu povestea la ultima seară din Black Bull.

— Nu voi intra în detalii, dar țin să vă spun că nu mi-e rușine de nimic din ce s-a petrecut în acea noapte. Cu toate astea, rezultatul acestui... impuls necugetat, să-i spunem, constituie un mare impediment în calea anulării căsătoriei mele. Și mă tem că există martori care pot să-mi contrazică orice declarație falsă.

— Trebuie să recunosc, domnișoară Wade, este o poveste fascinantă. Și vârsta dumitale... ești o femeie atât de tânără și totuși experiența... Dar din câte văd, ai analizat deja situația și ai ajuns singură la o concluzie. Eu cu ce te mai pot ajuta?

— Vreau să știu dacă un mariaj este valabil în cazul în care una dintre părți a semnat cu nume fals.

— Înțeleg. Așa ai făcut, domnișoară Wade?

— Nu, domnule Biddersley. Nu eu, mirele.

— Mirele... cugetă Biddersley, deloc surprins. Dar dacă acest căpitan Moonlight nu ți-a spus niciodată numele lui adevărat, cum de ești atât de sigură că...?

Se opri și reflectă și mai bine.

— Doar dacă...

– Doar dacă i-am aflat adevărata identitate între timp, îi termină ea fraza. Este un domn din înalta societate. Un nobil care nu-și permite scandalul unui divorț. Un bărbat care va trebui într-o bună zi să asigure unui copil titlul și averea. Începeți probabil să vedeți dilema în care mă aflu. Acest domn, crezând că eu am anulat deja căsătoria, curtează o altă femeie. Se zvonește că destul de curând o va cere de soție. Nu vreau să stau în calea fericirii lui, domnule Biddersley. Sper din tot sufletul ca mariajul nostru să poată fi desfăcut.

Biddersley se lăsă pe spătarul scaunului, impresionat de îndârjirea fetei.

– Înainte să-ți dau un sfat, draga mea, crezi că aş putea vedea și eu acest document?

– Bineînțeles, domnule, îl am chiar aici.

Cherry scoase hârtia oficială din poșetă. O despătură cu multă grijă și o întinse pe biroul de stejar. Domnul Biddersley se aplecă în scaunul lui și ridică hârtia la lumină, examinând-o cu o lupă.

– Nu pare să fie nimic în neregulă cu documentul în sine. Este un act oficial în toată regula.

Cherry îl urmări, dar nu putu să citească prea multe din expresia lui; asta până când ajunse cu inspecția la baza paginii. Atunci, se blocă. Îi aruncă o privire intrigată, apoi se

întoarce la document. Lupa se apropie și se depărtă de document, până fixă una dintre semnături și zăbovi un timp asupra ei.

— Foarte interesant, domnișoară Wade. Spune-mi, de ce ești atât de sigură că numele Clair de Lune este un pseudonim?

— Este evident, nu-i așa? strigă Cherry, aproape jignită că avocatul nu observase asta din prima. Misteriosul meu înger păzitor își spunea "căpitanul Moonlight" și a semnat certificatul "Clair de Lune". Nu vă dați seama că e același nume?

— Aveți dreptate, răspunde domnul Biddersley, surprins. Aveți un bun spirit de observație. Dar acesta este singurul dumitale argument că numele este fictiv? Dar normal că este, nu e nevoie să vă mai repeti. Foarte interesant. Aș spune că acest domn misterios e plin de umor.

— Da, chiar este, afirmă Cherry, simțind că ceva îi scapă. Asta ce înseamnă?

— Mă tem că nu-nseamnă nimic. Totul e legal și recunoscut. Ești oficial căsătorită, fie că-ți place sau nu. Părerea mea de specialist este să discuți cu acest domn. Spune-i totul.

Cherry se ridică din scaun. Adăugă cu răceală:

— Ați înțeles complet greșit, domnule Biddersley. N-o

să-i spun nimic. Ați fost foarte amabil că m-ați primit, domnule.

– Oricând, draga mea. Regret că nu te-am putut ajuta mai mult.

O conduse până la ușă, apoi o prinse de mână înainte s-o deschidă.

– Ce vei face până la urmă, domnișoară Wade?

– Ceea ce trebuie, domnule Biddersley, spuse Cherry.

Zâmbi încă o dată și ieși.

Ajunsă acasă, descoperi că Phoebe nu se întorsese încă. Oftă ușurată, neavând chef să dea prea multe explicații despre ieșirea ei. Era de-ajuns că migrena ei fictivă devenise acum realitate. Și ca să complice lucrurile și mai mult, Chadwick o anunță că are un musafir.

– Un musafir? Credeam că m-ai auzit: nu sunt acasă pentru vizite, Chadwick!

– A spus că este o problemă foarte importantă. Să anunț pe excelența sa că sunteți indispusă?

Cherry, mai preocupată să-și scoată pălăria, tresări.

– Excelența? Adică Radford e aici?

Nu fu nevoie ca valetul să confirme, pentru că pe ușă intra ducele însuși.

– Ei bine, domnișoară Wade, ce spuneți? Și vă previn că nu-mi place să fiu a cincea roată la căruță.

– Te rog să nu faci pe prostul, îl înțepă Cherry. Știi bine că nu pe tine te-aș fi dat afară. Chadwick, adu-ne, te rog niște ceai. Sunt sigură că excelența sa ar dori unul.

– Nu te osteni, Chadwick, nu stau mult.

– Mulțumesc oricum, Chadwick, spuse Cherry făcându-i semn că e liber. Îmi cer scuze că am fost obraznică. Adevărul este că sunt cu adevărat indispusă, migrena asta mă omoară.

– Te înțeleg perfect. Spune-mi, întotdeauna când te doare capul ieși afară neînsoțită?

– Durerea a apărut când mă întorceam cu trăsura, excelență. Și întâlnirea aceasta nu face decât s-o agraveze. Și n-am ieșit neînsoțită. Servitoarea mea a venit cu mine.

– Îmi retrag cuvintele, o ironiză ducele. Dar te sfătuiesc ca data viitoare când mergi în Chancery Lane, să mergi însoțită de un domn. Sunt sigur că Ridgley se va bucura să răspundă invitației. Până una alta, pare că te urmărește peste tot. Sau, și mai bine: cheamă-l pe avocat la tine.

Ochii lui Cherry ardeau de furie. Se hotărî să-l confrunte pe duce cu armele lui.

– Trebuie să recunosc, excelență, că mă așteptam la mai mult de la tine. Nu știam că am nevoie de un domn care să-mi rezolve treburile, ca unui copil, sau mai bine zis unui idiot! Și chiar dacă este adevărat că depind de ajutorul baronului Ridgley, pot foarte bine să mă întâlnesc cu un

avocat fără să apelez la el, sau la oricare alt gentleman, te asigur!

— Până aici, domnișoară Wade! Știi foarte bine că nu mă refeream la inteligența sau abilitățile tale, afirmă ducele categoric. Deși momentan le pun sub semnul întrebării, după cascadoria de astăzi. Raționamentul tău lasă mult de dorit, permite-mi să ți-o spun drept. Pe viitor, dacă nu vrei să te consulți cu mine sau cu mătușa ta în problema asta, măcar întreabă-l pe omniprezentul lord Ridgley! Poate dumnealui e în stare să exercite un minim control asupra ta. Înțeleg că nu-ți pasă de binele tău, dar gândește-te și la mătușa ta înainte să-ți pui toată lumea în cap.

Cherry își stăpâni furia cu mare efort. Era destul că o făcuse "incompetentă", dar să se folosească de mătușa Phoebe ca s-o atace? În viața ei nu urâse mai mult pe cineva, decât îl ura acum pe detestabilul duce de Radford.

— Sunt sigură că mătușa mea merită mult mai mult decât îi pot eu oferi, răspunse ea rece, mirată că vocea nu-i tremură, deși clocotea de furie. Ce frumos din partea ta că-mi amintești. Poate cu ocazia asta îmi spui și cât vă datorez ție și mamei tale. Să încerc să mă achit cumva și să scap de povara gândului că m-ai luat ca pe o oaie neagră, ca pe o rudă săracă ce trebuie ascunsă în haine strălucitoare!

— Asta crezi tu? o întrebă și izbucni într-un hohot puternic de râs. Ce părere proastă trebuie să ai despre mine! În orice caz, te las pe tine să alegi cum ar fi cel mai bine să mă răsplătești.

Privirea ducelui o străpunse ca o sabie de foc și simți cum i se strânge inima în piept. Acesta era bărbatul căruia i se oferise din dragoste și din dorința de a-i alina tumultul sufletesc și iat-o acum gata să sacrifice tot pentru a-i reda libertatea. Și el ce face cu ea? O irosește chiar pe femeia de la care pornise toată încurcătura.

— Excelență, își coborî ea glasul. Amândoi știm că datoria mea față de casa Radford este inestimabilă. Dar vreau ca de acum înainte să vă luați mâna de pe mine și să nu vă mai preocupe bunăstarea mea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca lady Priscilla să bănuiască ceva și fericirea binefăcătorului meu să fie pusă în primejdie.

— Pacoste ce ești, șopti ducele, care se apropiase periculos de mult. N-ai nici cea mai vagă idee ce-mi datorezi.

Cherry se răsuci pe călcâie și-l privi, palidă de emoție.

— Nu? Atunci poate îmi spui tu. Nu trebuie decât să ceri și lady Priscilla este a ta. Ce poți să mai vrei de la mine?

Cherry citi furia pe care ultima ei afirmație o născuse în ochii lui Radford și realizează că mersese prea departe.

– Chiar așa... ce pot să mai vreau?

Mâinile lui puternice o înhățară de umeri. Speriată de ce iscase, Cherry încercă să se elibereze. Prea târziu! Se lipi de pieptul lui puternic și se lăsă îmbătată de mirosul său masculin. Înghețase în îmbrățișarea lui, pradă emoțiilor pe care doar el putea să i le trezească. Privirea lui arzătoare o răscolea până în suflet, apoi îi auzi chemarea.

– Cherry...

Și gura lui se abătu lacom peste a ei. Sărutul lui nu se compara cu nimic de până atunci. Sălbatic, dar tandru în același timp, îi depărtă buzele, trezindu-i lui Cherry o dorință pe care nu știa că o are. Când în sfârșit se desprinseră, se pomeni că tremură ca o fetișcană, cu mintea amortită și uimită de sentimentele pe care tocmai le redescoperise.

Își plimbă privirea peste chipul lui, parcă în căutarea unui răspuns. El îi zâmbi superior, din spatele măștii aroganței.

– N-ar trebui să crezi tot ce auzi, Cherry, draga mea. Și cu atât mai puțin tot ce vezi. Aparențele pot fi înșelătoare.

– Poate că da, excelență, răspunse Cherry grav. Dar niciodată nu mi-au plăcut mascaradele. Când crezi că ai ajuns să cunoști omul din spatele măștii, și-o dă jos și ți-e din nou străin. Și de vină ești tu că l-ai crezut. Acum...

Făcu un pas înapoi, asigurând o distanță între ei.

— ...dacă nu mai e nimic de discutat, chiar mă doare capul.

Pentru a preveni alt incident, se întoarse cu spatele către detestabilul nobil și se uită în gol, așteptând să plece. Nu avu cum să observe ezitarea acestuia și mâna întinsă spre ea, doar pentru a fi strânsă la loc în pumn. Până la urmă se retrase spre ușă, târându-și pașii.

Cherry oftă din adâncul sufletului când în sfârșit auzi ușa închizându-se. Regretând tot ce se întâmplase în ultimele minute, Cherry se abținu mai întâi să nu izbucnească în lacrimi, apoi să nu lovească vreun perete, porniri ce n-ar fi ajutat-o cu nimic în acele momente. Râsul lui Phoebe putea fi auzit tot mai tare pe hol, însoțit de vocea mult mai groasă a lui Ridgley. Își netezi repede părul și se întoarse în direcția ușii, afișând un zâmbet larg de întâmpinare, hotărâtă să nu dezvăluie prin nimic furtuna din sufletul ei.

Capitolul 6

În zilele care urma ră vizitei lui Radford în Berkeley Square, Cherry ajunsese s-o obosească pe mătușă Phoebe cu voioșia ei nemotivată. Nici măcar după ce aceasta îi făcu observație nu se liniști. Ridgley încercă și el, acuzând-o în glumă că se comportă ca și cum ar avea conștiința încărcată și ar vrea s-o ascundă. Cherry respinse răsând această afirmație.

— Îți urmez sfatul, mătușico! protestă Cherry, făcând pe supărata. Profit de prima mea vizită la Londra.

Doar ea știa cât de adevărată era gluma lui Ridgley. Decât să sufere de una singură, visându-se din nou în brațele lui Radford, sau mai rău, regretând răspunsul la sărutul lui atât de înflăcărat, prefera să danseze până noaptea. Măcar în

felul ăsta era sigură că poate adormi.

Dar oricât și-ar fi umplut zilele cu dineuri, recepții și cumpărături pe Bond Street, știa că doar amână inevitabilul, ziua în care va trebui să-nceapă să-și plănuiască dispariția. Era singura soluție viabilă pentru problema ei. Să găsească un loc unde să fie necunoscută și să ia viața de la capăt. Uneori se gândea că ar putea deschide o școală pentru fete într-un orașel. Era, până la urmă, una dintre puținele meserii în care erau acceptate femei nemăritate. Pentru că deși n-o încânta în mod special ideea de a fi învățătoare, n-ar fi vrut nici în ruptul capului să fie croitoreasă. Alte variante erau hangiță sau scriitoare de romane de dragoste, meserii care necesitau prea mult timp în spatele unui birou. Vocea unei Cherry mult mai tinere o chema uneori să se întoarcă în India, dar această soluție nu-i mai surâdea. Nimic n-o mai atrăgea acolo, la fel cum n-o atrăgea nici în Indiile de Vest sau în Americi. Colonelul avusese dreptate când îi spusese că se va îndrăgosti de Anglia. La fel ca tatăl ei, nu mai avea nicio intenție s-o părăsească.

Era o dimineață răcoroasă, cam la o săptămână după vizita la domnul Biddersley. Frustrarea că nu-și poate pune mai repede ordine în viață continua s-o urmărească pe Cherry. Din moment ce mătușa Phoebe refuzase categoric să se scoale înainte de ora nouă și Ridgley nu putea fi găsit

nicăieri, fu nevoită să-și amâne obișnuita plimbare călare prin parc. Chiar și suita ei de admiratori dispăruse, atrași probabil de zvonul unui concurs undeva la marginea orașului.

Plictisită și fără ocupație, era cât pe ce s-o roage pe Hettie s-o însoțească într-un mic tur pe Bond Street. Se gândi că parcă o oră-două de cumpărături ar prinde mai bine decât să se plimbe dintr-o cameră în alta. Dar chiar atunci auzi binecunoscutul clinchet al clopoțelilor de la intrare, urmat de o voce masculină care-l întrebă pe Chadwick dacă doamnele primesc vizite.

În culmea fericirii că Ridgley s-a hotărât să vină, se repezi să coboare scările, fără alte formalități.

– Ridgley, slavă Domnului! strigă vesel, adunându-și fustele. Nu știi cât mă bucur că te vād! Mătușa e foarte leneșă dimineața asta și n-am putut s-o trezesc nici măcar cu... gin...

Lăsă fraza neterminată văzând ce confuzie făcuse. Oaspetele, întors cu spatele pentru a-i permite lui Chadwick să-i ia paltonul de blană, era destul de înalt și lat în umeri pentru fi luat drept baronul Ridgley, dar părul blond și cârlionțat îi trăda adevărata identitate.

– Excelență! strigă Cherry surprinsă și dădu drumul fustelor pentru a-i acoperi gleznele.

– Așa se pare, răspunse ducele. Deși nu-mi fac iluzii că l-aș putea înlocui pe baronul de Ridgley, nu pot decât să sper că mă vei aștepta la fel și pe mine într-o bună zi. Dar acum am venit doar ca să vă scap pe tine și pe mătușa ta de plictiseală. Din câte se pare, în după-amiaza asta va avea loc o mică demonstrație cu balonul. M-am gândit că v-ar plăcea o ieșire la iarbă verde, motiv pentru care am adus și coșul de picnic.

– Un picnic? Cât de... drăguț, se bâlbâi Cherry. Ne e greu să refuzăm.

– Atunci, ce mai așteptăm, domnișoară Wade? Vă asigur că, în ciuda incidentului trecut, voi fi un gentleman veritabil. Îi zâmbi complice, văzând-o că se încruntă.

– Ce-ai de pierdut? N-am să te mănânc, îți dau cuvântul meu.

– E bine de știut, excelență, răspunse Cherry, fluturându-și bucele. Mai ales după ultima noastră întâlnire. Să zicem că voi accepta oferta. Mă duc să mă pregătesc. Se întoarse cu spatele și urcă scările spre dormitoare.

– Te-aș ruga să te grăbești, îi strigă ducele. Mi-ar plăcea ca Maiestatea Sa să fie încă pe tronul Angliei când ajungem noi.

Jumătate de oră mai târziu, trăsura era pregătită de plecare. Mătușa Phoebe refuză invitația, preferând să

doarmă până tâziu. Radford îi dădu liber vizitiului și preluă el însuși hăturile. Din moment ce vremea se mai încălzise, Cherry ceru să stea alături de el, pe capră.

– Cu o singură condiție: nu mă interesează cât de însorit e, dacă vrei să stai afară, stai sub pătura asta.

Odată ce acest ultimul detaliu fu rezolvat, Radford dădu bice și se puseră în mișcare. În scurt timp ajunseră în traficul de pe Mount Street și Cherry simți nevoia să-i mărturisească ducelui.

– Oricâte defecte oi mai avea dumneata, gustul la cai de rasă nu se numără printre ele. Trebuie să recunosc: în viața mea n-am văzut o pereche mai frumoasă.

– Nici eu n-am mai primit un compliment atât de înțepător. Dar venind din partea ta, mă voi strădui să-l iau așa cum este. Și nu, nu poți lua hăturile. Îmi dau seama imediat când cineva se gudură cu un interes.

– Protestez, strigă Cherry cu un aer inocent și continuă cu glas subțire. Nici nu mă gândeam să-ți cer așa ceva! Dar din moment ce ai adus vorba, să știi că mă pricep destul de bine. Nici nu e nevoie să folosesc biciul, ca să-i strunesc.

– Nu te voi contrazice, răspunse Radford, amuzat de încecările ei de manipulare. Dar nici nu îndrăznesc să descopăr adevărul. În niciun caz în mijlocul traficului londonez și cu atât mai puțin cu caii mei.

— Nu știi să fii cavaler, conchise Cherry.

— Probabil ți-e frig, schimbă Radford brusc subiectul. N-ai apucat să te obișnuiești cu clima temperată.

Cherry lăasă discuția să devieze, răspunzându-i că se simte foarte bine și că a avut destul timp să se acomodeze cu clima. După ce ieșiră din aglomerația străzii, drumul spre Hyde Park se desfășură fără evenimente. Radford ocoli puțin și într-un final găsi un loc mai retras, departe de mulțimea de oameni și trăsură, dar destul de bun pentru a putea urmări ascensiunea balonului.

Mai era o oră până la lansare și inginerii de-abia începuseră să umfle dirijabilul. Ducele sugeră să deschidă coșul cu mâncare între timp și să-și vadă de picnic. Cherry, care nu apucase să mănânce dimineață, fu prima care-l susținu.

Văzându-l întins pe pătura cu carouri și ronțăind un picior de pui prăjit, lui Cherry nu i se mai păru deloc nobilul arogant cu care se obișnuise de când venise la Londra. Nu părea nici curajosul căpitan Moonlight, care-i furase inima și imaginația. Era greu de crezut că domnul care povestea acum despre moșia lui din Devon era același care se deghizase în pirat pentru a aduce o bandă de criminali în fața legii. O amuzară poveștile lui din copilărie, din care reieșea clar că fratele său cu zece ani mai mare,

William, fusese eroul său. Era o lume atât de străină pentru Cherry, cum probabil i-ar fi părut lui poveștile ei de copilărie din India.

– Cred că ți-e foarte dor de fratele tău, spuse ea cu blândețe într-un moment de pauză. Cum a murit?

Radford agită puțin vinul din cana de lemn și zâmbetul îi dispăru de pe față. Cherry crezu la început că nu va răspunde, dar după ce luă o gură de vin, începu să spună.

– Nu i-a convenit să stea acasă și să facă pe "conașul", după moartea tatălui nostru. Nu era pentru Will. Nu când Anglia era în război.

Zâmbi ironic și-i umplu cana cu vin.

– Și până la urmă, doar nu putea să-l lase pe fratele lui mai mic să-și asume toate riscurile, nu? Se-ndrepta spre Balcani, să negocieze cu regele Suediei eliberarea unor comercianți britanici, când nava lui a avut ghinionul să intre în ceață. Căpitanul englez a cârmit corabia prea aproape de bateriile daneze de pe coastă. S-au scufundat. Eu eram în flota lui Nelson când i-am învins pe danezi lângă Copenhaga. Ironia face că nici n-am știut atunci că în aceleași ape pierise fratele meu în urmă cu doar câteva zile.

Cherry se înfioră, auzindu-l. Era calm și impersonal, spre deosebire de delirul pe care-l auzise la Black Bull.

– Atunci, ai părăsit marina și te-ai întors în Anglia? îl

întrebă direct, regretând în secunda imediat următoare.

Ochii lui Radford se înăspiră din nou.

— Am impresia că deja am discutat destul despre mine, când de fapt ar trebui să vorbim despre tine, domnișoară Wade.

— Și eu am impresia că încerci să schimbi iar subiectul.

Din cine știe ce motiv, simțea că trebuie neapărat să-i răspundă la întrebare. Nu avea de gând să-l lase s-o trateze cu ironia lui obișnuită, care funcționa ca o barieră între ei de fiecare dată. Îl privi cu sprâncenele arcuite, așteptând răspunsul. Ducele zâmbi amar și pentru prima dată Cherry câștigă băătăia.

— Nu, n-a fost atunci. După băătăia de la Copenhaga, am primit ordin să plec spre Oceanul Indian. Trebuia să-l vânez pe un renegat francez care-și făcuse o mică afacere din prădarea corăbiilor noastre. L-am găsit când se pregătea să se suie pe un vas care pleca din Madras spre Anglia.

— Deci, individul n-o să mai terorizeze navele britanice.

Râsul puternic al lui Radford o tulbură puțin.

— Mi-ar plăcea să am optimismul tău. Cel mult, pot să spun că am avut norocul de partea noastră. În ziua aia i-am pus cruce ocupației infame a lui Baptiste Grillet.

— Eram sigură! afirmă Cherry, întrebându-se cum de nu observase mai devreme gropițele care se formau în obraji

ducelui atunci când râdea. Era și de așteptat din partea Marinei Regale. Cu toate astea, va fi responsabilitatea lui Wellington și a armatei sale să-l învingă pe tiranul francez..

– Văd că ți-ai conturat niște opinii foarte clare despre campaniile noastre, observă Radford.

– Sunt mai mult ale colonelului, își întoarse Cherry privirea, rușinată. Am fost eleva lui silitoare.

Mâna lui rece îi mângâie obrazul. Tresări, neașteptându-se la acest gest de tandrețe din partea lui.

– Nu, nu, îi spuse el blând. Nu te subaprecia. Nu-ți stă în fire.

Mâna îi alunecă la loc și continuă pe un ton mai serios.

– Și sunt de acord cu tine. Confruntarea finală va trebui să aibă loc pe uscat. Cel mai probabil o descindere prin peninsula Iberică.

– Da! Așa spunea și colonelul!

Cherry roși de emoție. Rareori i se dădea dreptate unei femei într-un domeniu exclusiv bărbătesc.

– Să ne bucurăm că Bonaparte nu și-a propus încă să ne surprindă armata și flota cu un bombardament aerian, spuse cu ochii la durigile colorate ale balonului care începeau să se ridice în aer. Nu mi-ar plăcea să știu că ceva atât de frumos poate fi transformat într-o mașină de război.

Ducele nu răspunse. Îi studie privirea care urmărea

spectacolul aerian. Știuse din prima clipă că are de-a face cu o femeie specială și tot ce urmasse îi întărise această concluzie. Se întreba ce-ar spune domnișoara Wade dacă ar afla că tiranul francez chiar plănuiește un asemenea asalt asupra Angliei.

Balonul se ridică și frânghiile se desprinseră una câte una. O vreme se depărtă tot mai mult, rămânând un punct colorat pe albastrul cerului, până când dispăru complet.

Cherry îl ajută pe Radford să strângă resturile picnicului. Regreta că ieșirea lor se apropia de sfârșit, cu toate că scopul inițial fusese unul de inițiere. În ultimele ore uitase complet să-l mai urască pe duce și ajunsese chiar să se simtă bine în compania sa.

"Ai grijă, Cherry" își spuse, pomenindu-se că nu-și poate muta ochii de la șuvițele blonde care-i cădeau pe frunte. Adevărul era că ducele de Radford putea fi extrem de dezarmant când se folosea de farmecul lui. "Asemenea căpitanului Moonlight", răsună din nou vocea conștiinței. De-abia acum începea Charity să descopere complexitatea caracterului lui. Îi era greu să recunoască, dar se simțea mai atrasă de el ca niciodată. Ceea ce n-ar fi trebuit! N-avea voie să-l iubească! El aparținea deja domnișoarei Priscilla Harcourt.

Gândul o întristă și fu vizibil mai ostilă atunci când

Radford o ajută să se suie lângă el pe locul birjarului. Nobilul se încruntă, simțind imediat schimbarea ei de atitudine. Refăcu în minte filmul evenimentelor, încercând să înțeleagă motivul răcirii ei. Se urcă lângă ea și porni trăsura. Pe drumul de întoarcere nu-și mai vorbiră. Doar ducele îi mai arunca din când în când câte o privire, până când ajunseră în Berkeley Square.

Bărbatul o ajută pe Cherry la coborâre. Punându-și palmele pe umerii lui, se trezi ochi în ochi cu fermecătorul ei binefăcător. O senzație electrizantă o trecu din cap până-n picioare. Se lăasă coborâtă pe trotuar, încă amețită de ciudata experiență.

— A fost foarte frumos din partea ta să mă inviți, excelență. Mi-a făcut mare plăcere.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Wade, răspunse ducele cu aceeași răceală.

— Ei bine, nu e nevoie să mă conduci până sus. Cred că-i mai bine să ne luăm rămas-bun aici.

— Dimpotrivă, domnișoară Wade, ar fi foarte neinspirat.

— Pardon?

— Nu "rămas-bun", răspunse Radford, zâmbind misterios. Doar "au revoir". Sau ai uitat că diseară îl însoțești pe Ridgley la grădinile Vauxhall?

— Nu, eu...

Își abandonează fraza și afișează o atitudine mai cordială.

– Cum să uit? Chiar aștept cu nerăbdare artificiile de diseară.

– Ideal! Întâmplarea face ca baronul să fie invitatul meu și vom împărți un separeu toți patru.

– Toți... patru? Întrebă Cherry temându-se de ce-i mai rău.

– Noi trei și lady Priscilla, desigur. Sau Ridgley a uitat să-ți menționeze acest amănunt? Ne vedem diseară la orele opt, domnișoară Wade.

Apoi își trase mai bine paltonul de blană peste umeri și plecă, lăsând-o pe Cherry fără replică.

“Mai vedem noi”, se gândi ea urcând în casă și îndreptându-se direct spre camerele mătușii Phoebe.

În camere nu era nimeni în afară de lordul Winkum, pisica siameză a văduvei. Cherry coborî înapoi pentru a-l întreba pe Chadwick dacă mătușa ei este acasă.

– O veți găsi pe doamna Willington-Smythe în salonul ei, o informă Chadwick, ascunzându-și propria uimire.

Ar fi vrut să spună că doamna tocmai promisese o vizită, dar tânăra stăpână alerga deja pe scări în sus.

– Mătușă Phoebe, de ce nu mi-ai spus că...

Deschise ușa salonului și se blocă, privind tâmp la mătușa sa, prinsă în brațele baronului Ridgley într-o

manieră compromițătoare.

– Cherry! exclamă Phoebe, desprinzându-se din brațele lui. Voiam să-ți spun. Sincer! Dar cum aş fi putut, când tocmai am aflat şi eu? Doamne, oare mă vei ierta vreodată, draga mea? Am încercat să stau departe de Sinjun. Pentru tine, am jurat că n-o să mai rămân niciodată singură cu el. Dar a venit şi l-a ameninţat pe Chadwick că mă scoate el însuşi din pat dacă nu cobor imediat. Şi când am coborât în sfârşit, mi-a spus că mă iubeşte şi că vrea să mă ia de soţie. Trebuie să mă crezi, draga mea, am încercat să-l alung, dar nu te poți înțelege cu el. Şi nici eu n-am mai avut forța să-mi neg sentimentele. Îl iubesc, Cherry, și ne vom căsători. Doamne, sper că mă poți ierta!

– Să te iert? izbucni Cherry în râs. Mătușica mea absurdă! Mă bucur atât de mult pentru tine! Mă temeam că n-o să-ți vină niciodată mintea la cap! Deja nu mai știam ce pretext să mai găsesc să vă las singuri. Doar nu credeai că pentru mine mă agitam atât.

– Dar pariurile? Zvonurile? Toată lumea vă vedea împreună și eu credeam la fel.

– Și de ce n-ai fi crezut, când eu m-am dat peste cap să te conving? întrebă baronul rânjind satisfăcut.

– Vrei să spui că tu ai înscris pariurile? întrebă Phoebe disperată. Cum ai putut, când știai ce simt pentru tine!

Știam că n-am niciun drept să intervin, și eram distrusă.

— Åsta era tot planul! La început, sperasem că dacă ne vezi la un pas de căsătorie, vei avea tăria să-ți consulți mai bine sentimentele. Nereușind nici așa, am încercat să fiu cât mai prezent în viața ta și în cazul extrem să-ți spun ce simt de fapt. Dacă mi-ai fi refuzat oferta, eram gata să cumpăr bilet pe prima navă care pleca din portul Londrei.

— Prostituțule, șopti Phoebe, topindu-se lângă el. Trebuia să-mi spui încă de acum câteva săptămâni.

— Pentru că deși au trecut cinci ani de când a murit Wilfred, n-ai încetat să porți doliu. Te voiam doar pentru mine și trebuia să fiu sigur că ești gata să depășești tot trecutul.

— Dar mă tem că mi-e imposibil să depășesc trecutul, spuse Phoebe, răzbunându-se pentru săptămânile în care o făcuse să sufere. Cum aș putea, dragul meu, când în trecut te-am cunoscut pe tine? Wilfred va avea întotdeauna locul lui în sufletul meu, dar inima mea îți aparține din nou.

Ridgley o strânse la pieptul lui și orice spaimă din ochi îi dispăru.

— Dragostea mea... îi șopti și o sărută cu putere.

Prinși în momentul de iubire, nici nu observară că Cherry se retrăsese. Într-adevăr, nepoata coborâse să-l anunțe pe Chadwick că doamna nu vrea să mai primească

vizite în seara asta, apoi se închise în camera ei.

Cum încuie ușa, însă, gândurile i se și îndreptară spre imaginea unui căpitan în serviciul Marinei Britanice și la corabia pe care o salvase din ghearele unui renegat în Oceanul Indian... corabie pe care era și Arabella.

Cât de îngrozită trebuie să fi fost; tânără și frumoasă, cu toată viața înainte, să se trezească aruncată în mâinile piratilor. Și chiar când își pierduse orice speranță, să fie salvată de acest căpitan curajos. Cum să nu se fi îndrăgostit de el? Părea o dragoste predestinată. În scurt timp, însă, căpitanul o trimisese înapoi în Anglia, la casa părintească din Cornwall, promițându-i că se va întoarce la ea. Dar ceva s-a întâmplat pe drumul spre Europa, care a schimbat totul. Ceva care avea legătură cu Corbett și cu Gaffer și cu piratii de pe Tamisa. Dar ce?

Apoi, urmă revelația! Corbett trebuie să se fi îmbarcat în vreun port străin de pe drum, la fel ca pe Esterbridge, un an mai târziu. Și la fel cum încercase și cu lady Priscilla, profitase din plin de naivitatea Arabellei. Doar că de data asta Cherry nu fusese de față să intervină și căpitanul ei era departe; mai mult o amintire rămasă în Oceanul Indian. Singură și speriată după întâlnirea cu piratii, era prada perfectă pentru un escroc cu experiență, ca Blake Corbett. Oare merseseră înde ajuns de departe ca s-o compromită?

Dacă da, apelase ticălosul la șantaj după aceea? De aceea a ales să se sinucidă, aruncându-se de pe stânci, decât să-l aștepte pe bărbatul care o iubea cu adevărat?

Toate se legau acum, iar lady Priscilla era ultima bucată din puzzle. Șantajul, asta urmărea Corbett. Și în acest caz, nepoata lui Bramwell Guilfor era candidata perfectă. Cherry nu se-ndoaia că domnul Guilfor ar fi plătit oricât i s-ar fi cerut pentru a păstra onoarea fetei nepătate. Era, în fond, singura legătură a acestui negustor cu nobilimea, o legătură pe care voia să i-o asigure fiului său cu orice preț. Iar întâmplarea de pe Esterbridge nu numai că dejucase planurile lui Corbett, dar salvase imaginea Priscillei fără intervenția financiară a domnului Guilfor.

Cum de nu-și dăduse seama până acum? Atâta timp cât lumea credea că Charity Wade fusese dezonorată de Corbett, lady Priscilla n-avea cum să fie șantajată. Dar balanța se dezechilibrase atunci când Radford și ducesa hotărâseră să sponsorizeze apariția lui Cherry. Cuvântul lor fusese suficient pentru a închide gurile rele, dar în felul acesta o plasaseră pe lady Priscilla într-o poziție foarte vulnerabilă. Și fără îndoială, acesta fusese planul ducelui încă de la început. Lady Priscilla era momeala care avea să-l scoată pe Corbett din ascunzătoare.

Așa se explica tot ce se întâmplase după prima vizită a

domnului Biddersley: contractul elaborat de Radford, care o ținea pe Cherry în Londra pe tot parcursul verii. Atracția lui bruscă și inexplicabilă pentru Priscilla îi permitea să fie în preajma ei fără să atragă atenția lui Corbett. Deși șansele erau mici ca Blake să-l asocieze pe căpitanul Moonlight cu ducele, Cherry înțelegea acum de ce se purtase de la început cu ea ca și cum tocmai s-ar fi cunoscut. Și știa la fel de bine că dacă și-ar fi dezvăluit identitatea de la început, nu i-ar fi semnat contractul.

Mânat de obsesia lui pentru răzbunare, manipulasese pe toată lumea din jurul lui – chiar și pe mama sa – și cine știe pe câți alții, pentru a-și vedea planul dus până la capăt. Era de-a dreptul scandalos și Cherry se hotărî să-l confrunte. Își luă poșeta și porni spre ușă, cu gândul să-i ceară explicații. Dacă nu voia să-i explice tot planul, măcar să înceteze cu mascarada. Își încetini pasul la jumătatea drumului. În schimbul informațiilor, ar fi trebuit să-și dezvăluie propriul secret, ceea ce nu putea face. Situația era chiar mai complicată decât înainte. Acum că știa adevărul, nu putea să se mai bucure de ospitalitatea lui. Ar fi însemnat că e o întreținută, ceea ce nu putea accepta.

Se hotărî să plece imediat și să nu-și ia decât lucrurile cu care venise din India! Dar unde să plece fără bani? Și cum o putea abandona pe Phoebe, fără să-i spună nimic? Mătușa ei

s-ar fi îmbolnăvit de supărare.

Singura soluție care-i veni în minte fu să-i spună tot adevărul lui Phoebe și să-i ceară ajutorul. Dar nu în seara asta. Nimic nu trebuia să strice bucuria mătușii sale în seara asta. Se gândi să-i spună totul într-o zi, două, când va ști mai clar ce are de gând, încotro se duce, de exemplu și ce va face acolo.

Se întoarse pe canapea și trânti poșeta lângă ea. Era extenuată și dacă momentan tot nu putea rezolva nimic, n-avea de ce să se mai agite. Chiar atunci, însă, ceva îi atrase atenția. După ce aruncase neglijent poșeta pe canapea, conținutul acesteia se revărsase peste perna cu broderii orientale: un evantai, o sticlută de parfum aproape consumată, punguța pentru monezi – goală și ea – și o carte de vizită îndoită. O luă și o citi, apoi sări în picioare.

Cu litere aurii și elegante, scria: "Josiah Ingles, doctor în medicină". Uitase complet! Îi lăsase cartea de vizită la plecare, specificând că dacă are vreodată nevoie ajutor, să nu ezite să vină la el.

Strânse cartonașul în mâini și se duse la fereastră.

– Helmsley, murmură, privind spre luminile apusului. Yorkshire să fie!

Capitolul 7

Phoebe declară că nu se urcă în barcă pentru nimic în lume. Tremurase întotdeauna la gândul că s-ar putea îneca din neatenție. Era trecut de șapte când Cherry și baronul coborâra din trăsură în fața Grădinilor Vauxhall și pășiră către intrarea principală. Cherry, așteptând alături de mătușa ei în timp ce Ridgley plăti cei doi șilingi la intrare, se simțea în mijlocul unui tărâm de basm, luminat de sute de lampioane chinezești. Alei întortocheate împânzeau grădina, conducându-i către numeroasele măsuțe așezate în semicerc, iar în foișoare, bănuia ea, se servea friptură de gâscă, felii subțiri de șuncă și carne, alături de șampanie, vin de Porto, sau Xeres. Față în față cu intrarea principală se afla marea orchestră gotică și o rotondă, din care melodiile

suave își luau zborul. Siluetele cuplurilor puteau fi văzute unduindu-se după pașii dansului.

— Trebuie să-ți amintesc, de vreme ce este prima ta vizită la Vauxhall, murmură Phoebe către Cherry, că nu se cuvine să însoțești un gentleman de-a lungul aleilor întunecate. Și cu atât mai puțin să mergi acolo de una singură. Am cunoscut tinere naive — și nu numai tinere — care au regretat amarnic faptul că n-au luat aceste sfaturi în serios.

— Îți mulțumesc, mătușă dragă, zâmbi Cherry. Promit că mă voi mulțumi să ascult muzică și să privesc artificiile.

Ridgley, care tocmai își făcu apariția, le sugeră ca în puținul timp rămas până la întâlnirea cu Radford, să facă o mică plimbare, poate chiar să viziteze apeductul.

Phoebe fu întru totul de acord și cum nici Cherry nu ardea de nerăbdare să-i întâlnească pe lady Priscilla și pe Radford, îl însoțiră pe baronul Ridgley.

Câteva clipe mai târziu, Cherry, privind fântânile maiestuoase, își aminti că în India văzuse unele mai magnifice și mai impunătoare. Le-ar fi contemplat așa la nesfârșit dacă Phoebe n-ar fi trezit-o ușor din reverie, chemând-o să ia parte la petrecerea din foisor.

Ajungând acolo, însă, se simți brusc inutilă. Nu știa dacă detestabilul duce i-ar considera absența un act de lașitate, însă era gata să dea vina pe o durere de cap, și să plece acasă

în trăsura baronului.

Așa cum se așteptă, coincidența făcu să nimerească în același foișor cu gazda lor și cu lady Priscilla.

– Presupun că dumneavoastră și domnișoara Wade v-ați acomodat deja cu locurile, i se adresă Priscillei, care în rochia ei trandafirie ce-i dezgolea umerii, era întruchiparea prospețimii primilor ani ai tinereții.

Cherry, înaltă, cu spatele drept și deopotrivă grațios, învăluit în mătasea albastră care-i scotea ochii în evidență, contrasta prin natura regală pe care o inspira.

– Charity, exclamă lady Priscilla, atingându-și obrazul de al lui Cherry. N-ai idee de când așteptam acest moment. Arăți atât de...diferit. Mă simt de parcă abia te mai cunosc.

– Bizar. În ciuda acestui fapt, eu mă simt de parcă te-aș cunoaște de-o viață, replică Cherry cu ironie. Mi se pare că Londra ți se potrivește de minune.

Lady Priscilla îi zâmbi ducelui, încolăcindu-și brațul de al lui într-o manieră dintre cele mai posesive.

– Desigur, spuse ea. Totul este absolut minunat.

Familiaritatea gestului i o scârbi pe Cherry.

– Încântător, remarcă ea, în timp ce privirea ei o întâlnește pe a lui Radford. Două perechi de porumbei. Să fie ceva în aer? Sper că nu este contagios...

– În clipa asta, scumpa mea, mai contagioasă ar fi o

răceală, glumi baronul de Ridgley, care începea să-și dea seama că seara se anunța mult mai palpitantă decât își imaginase inițial.

– Da, poate aveți dreptate, râse Cherry.

Ducele înțelese imediat adevăratul sens al ultimelor replici.

– Am vaga impresie că urmează un anunț important. În orice caz, cred că ar trebui să comandăm șampanie.

– De altfel, și eu eram gata să sugerez același lucru, conchise Ridgley, făcând semn ospătarului.

În acel moment, Phoebe, simțind nevoia unei mișcări strategice, sugeră să se așeze toată lumea.

– Vino, draga mea, o chemă pe Cherry cu acea privire care n-ar accepta un refuz. Tu stai în stânga mea, iar lady Priscilla poate sta în dreapta. Astfel, ne vom putea vedea cu toții mai bine.

Cherry nu prea avea dispoziția necesară pentru astfel de aranjamente.

– Nici nu mă gândesc, mătușă. Tu trebuie să stai cu Sinjun. Este categoric seara ta. Iar eu nu-mi doresc să intervin între excelența sa și lady Priscilla, spuse ea zâmbind înțelegător către cuplu. Îndrăznesc să spun că și-ar dori să mă vadă la Jericho, nu-i așa?

– Sau oriunde ar fi mai cald, nu-i așa? completă baronul.

Rearanjându-se scaunele și invitații, Ridgley se nimeri așezat între Charity și Phoebe, iar Radford și Priscilla fură așezați împreună de partea cealaltă, astfel că Cherry îi putea vedea, fără a da impresia că-i urmărește.

– Gata, spuse ea când în cele din urmă totul fu așezat după placul ei. Nu-i așa că este mai bine acum? Șampania este servită. Domnule Sinjuin, sunteți amabil să umpleți paharele?

Acesta execută degrabă ordinul lui Phoebe, servind invitații cu șampanie.

– Cred că Wellington însuși ar fi impresionat. Ați putea chiar să-i dați lecții de logistică, comentă ducele în timp ce degetele îi jucau pe mânerul aurit al bastonului. Ce alte calități mai datorăm educației primite de la colonel?

– Mai degrabă aversiunii sale față de protocol, răspunse Cherry. Depindea de mine în totalitate în ceea ce privește toate petrecerile sale.

– Ah, așa se explică atunci! se luminează Radford.

– Ce anume se explică, excelență? întrebă lady Priscilla, neobișnuită să nu fie centrul atenției.

– De ce a durat atât ca armata britanică să-l înfrângă pe sultanul de Mysore, răspunse ducele. Mare greșală din partea lui Cornwallis, că a omis să ceară sfatul fiicei colonelului.

Cherry, nemulțumită de aroganța afișată, reacționează imediat la remarca ducelui.

– Dacă așa stau lucrurile, excelență, zâmbi ea, mă tem că nu este singurul.

Urmă o tăcere apăsătoare în care, făcând abstracție de cei din jur, Cherry și ducele își aruncară priviri înveninate.

Tot lui Phoebe îi reveni sarcina de a calma spiritele.

– Da, spuse ea, de vreme ce n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți acum, n-am să ezit să schimb subiectul. Dacă tot s-a turnat șampanie în cupe, poate ar fi momentul să faci onorurile, dragul meu Ridgley.

– O idee excelentă, o încurajă baronul și se ridică în picioare.

– Edmond, bunul meu prieten, și doamnelor. Este un privilegiu pentru mine să vă anunț că doamna Phoebe Willington-Smythe, după luni întregi de persuasiune, a acceptat să-mi fie soție. Vă invit, aşadar, să beți pentru fericirea noastră!

– Pentru fericire și o viață lungă împreună! ridică ducele paharul, ușor emoționat.

În timp ce paharele fură ridicate, privirea pătrunzătoare a lui Radford se îndreaptă către Cherry. Pe fața ei se citea o sinceră bucurie.

Cherry, care în acea după-amiază trăise cu teama de a fi

nedorită în tot acel peisaj, descoperi uimită că admiratorii ei n-o abandonaseră. Nu mult după toastul în cinstea mătușii Phoebe și a baronului, aceasta fu acostată de către Percival Edgeware, care, pe lângă faptul că era extrem de tânăr, era fără dubiu și un pic amețit din cauza băuturii. Apăru apoi și prietenul său, viconte de Derne, care părea într-o stare și mai avansată decât cea a tovarășului său.

-Domnișoară Wade, exclamă Edgeware, scoțând pălăria și făcând un gest evaziv de plecăciune. N-aveam idee că veți fi aici în această seară. Îmi dați voie să spun că arătați cu adevărat minunat? Nu-i așa că este superbă, Kit?

- Eclipsează fiecare doamnă de aici, rânji Derne, alunecând un braț pe umărul prietenului său.

- Sunteți prea amabili, domnilor, răspunse Cherry, încercând să-și mascheze amuzamentul. Să înțeleg că-i cunoașteți pe cei prezenți? Noi tocmai sărbătoream vestea căsătoriei baronului Ridgley cu doamna Willington-Smythe, mătușa mea.

- A zis cumva mătușa ei? îl întrebă viconte de Percy. Credeam că totul a fost o idee a lui Ridgley de a face pereche cu Incomparabila.

- Un gentleman n-ar trebui să creadă tot ce aude la casele de pariuri, filozofă baronul.

- Câtă înțelepciune, spuse ducele cu un aer plictisit. Că

veni vorba, cred că eu și lady Priscilla am vrea să facem o mică plimbare. Draga mea? îi spuse oferindu-i brațul în timp ce aceasta îi aruncă o privire lungă lui Cherry.

— Domnul meu, doamnă Willington-Smythe, mă bucur nespun pentru dumneavoastră și... nu m-ar mira ca până la sfârșitul serii să mai aibă loc un anunț important, spuse lady Priscilla cu subînțeles. Dar n-am să divulg mai multe; trebuie să fie o surpriză. Charity, draga mea, mi-a făcut mare plăcere să te revăd.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Cherry zâmbind. Dar vă mai întoarceți, da?

— Cum să vă dezamăgim, domnișoară Wade? zise Radford amuzat. Ne vom întoarce să vedem artificiiile... sperăm.

Cherry se mânie în sinea ei de această remarcă plină de sarcasm.

— Sunt sigură de asta, spuse ea întepat și apoi șopti în spatele său. Poate am să fiu tot aici când vă veți întoarce.

— Domnișoară Wade, spuse Percy, v-ar plăcea să ne plimbăm puțin prin împrejurimi?

— Aș fi chiar încântată, domnule Percy, răspunse Cherry, bucuroasă că poate evada din atmosfera foisorului.

Se așteptase ca această seară să-i pună nervii la încercare, dar să fie nevoită s-o privească pe lady Priscilla atârând lasciv de gâtul ducelui era peste puterile ei. Și, în ciuda

faptului că n-ar putea fi mai fericită pentru ei, compania lui Ridgley și a mătușii sale nu-i era deloc ușor de suportat. Cei doi nu numai că schimbau priviri îndelungi, dar erau mereu gata să cadă în prăpastia unor tăceri adânci, interminabile, ce o făceau pe Cherry să se simtă exclusă în totalitate. Cu toate acestea, acceptă în sinea ei că cei doi îndragostiți erau mult mai suportabili în comparație cu Derne și sir Percy.

Abia traversară câteva zeci de metri de-a lungul aleilor șerpuite și mărginite de tufe de trandafiri și vicontele începu să se plângă că nu apucase să guste nimic din platourile cu aperitive.

– Ca să știi, Percy, se confesă el, balansându-se ușor, m-am simțit bine, însă nimic n-ar fi mai potrivit acum decât o gustare care să-mi redea energia.

– Acum ți-ai găsit să gândești cu stomacul, Kit? Acum, că ne-am îndepărtat de foișor și că o avem pe domnișoara Wade alături de noi? Îi reproșă Percy prietenului său.

– Nu la stomac mă gândesc acum, stai liniștit, răspunse Derne, ațintindu-și ochii verzi pe lampioanele care atârnav deasupra capului său. Mă străduiesc din răspuțeri să nu mă gândesc la asta.

– Ar trebui să știi ceva, domnișoară Wade, spuse Percy amabil, de teamă că obiectul adorației sale ar putea interpreta greșit comportamentul camaradului său.

Tovarășul meu Kit nu este tocmai în apele lui acum, în prezența unei domnișoare ca dumneavoastră. Știți, noi veniserăm aici să sărbătorim un eveniment care...

— Să trecem peste asta, Percy. Mai bine povestește cum a reușit domnul Jim să câștige în a treizecea rundă. Cel mai strașnic duel la care am asistat vreodată.

— Și cum spuneam, continuă Percy, ignorând intervenția brutală a vicontelui, n-am sperat nicio clipă că vom avea imensa onoare de a vă întâlni aici în această seară.

— Desigur, domnule, răspunse Cherry, dar sunteți de acord ca vicontele Derne să se plimbe pe marginea lacului? În starea în care se află acum, ar putea aluneca oricând și ar fi groaznic să sfârșească înecat.

— Sfinte Doamne! exclamă Percy care, hipnotizat de modul în care lumina se reflecta în ochii domnișoarei Wade, nu observase cum vicontele, desculț și pe jumătate dezbrăcat, era gata să se scalde în lac.

— Ascultă, bătrâne, mormăi Percy, pornind după el. Îmi fac datoria și te întreb. Ce naiba crezi că faci?

— Fi-r-ar să fie, Percy! Am iazul ăsta în față. Ar fi putut măcar să construiască un podeț peste el...

— Dacă nu mă înșel, chiar te afli pe un pod, Kit, zâmbi Percy. Dar ceea ce nu înțeleg, este cum îndrăznești să-ți dai jos bretelele și ciorapii în fața unei domnișoare! Urât obicei,

prietene. Încă ceva, n-ar fi mai ușor să ocolești lacul pe mal?

Kit, reușind în mod surprinzător să se debaraseze de un ciorap în timp ce se balansa într-un picior, avu nenorocul de a-și pierde într-un final echilibrul. Percy, văzându-și prietenul gata să cadă, se întinse să-l prindă. Din păcate, acesta alunecă pe iarba udă, proaspăt tunsă, încât atât el, cât și viconte, căzură în lac.

Cherry nu putu decât să se bucure că nu și-a urmat instinctul de a sări în ajutor. Din fericire, Percy, complet umilit de această întâmplare, avu puterea de a ieși singur din apă și de a-l salva și pe prietenul său. În timp ce viconte, căzu pe iarbă, nedumerit de cum reușise să ajungă într-un asemenea stadiu, Percy se așază, ud și dezamăgit, lângă Cherry.

— Ei bine, iată că ați reușit, domnii mei, răspunse Cherry, dezamăgită și exasperată deopotrivă. Ar trebui să vă fie rușine pentru cât v-ați dat în spectacol. Norocul vostru că n-a mai fost și altcineva de față. Și acum? Ce așteptați? Dacă plecați și aveți grijă să ocoliți aleile principale, poate reușiți totuși să nu fiți bătaia de joc a tuturor. Cel puțin, puteți avea încredere în mine că n-am să povestesc nimănui ce s-a întâmplat aici.

— Sunteți atât de amabilă, domnișoară Wade, spuse Percy, oarecum ușurat. Dar nu-și are rostul...e clar că se va

afla.

Se îndreptă bărbătește din umeri, trăgând aer în piept.

– Am onoarea însă de a vă conduce înapoi către foișor. Până la urmă, asta este datoria unui bărbat, continuă el.

Cherry nici nu voia să se gândească la reacția celor de acolo, nemaivorbind de Radford sau de lady Priscilla la vederea ei însoțită de asemenea indivizi.

– Nu fiți absurd, domnule, răspunse, simțindu-se suficient de matură pentru a juca rolul mamei. Sunt în stare să-mi găsesc singură drumul înapoi. Ați face bine să vă întoarceți acasă și să reveniți în haine curate și uscate cât mai degrabă cu putință. N-aș vrea să vă am pe conștiință că v-ați prăpădi din cauza unei boli la plămâni.

La final, Cherry se văzu nevoită să-l ajute pe domnul Percy să-l încalțe din nou pe vicontele desculț. Dar în cele din urmă reușiră, iar ea îi văzu pe cei doi îndepărtându-se pe una dintre aleile ascunse, înainte să se întoarcă la foișor.

Noaptea era plăcută, caldă, iar în aer se simțea miros de liliac și de trandafiri. Cherry, nemai— fiind obligată să pară bine dispusă, porni singură la plimbare, pierzând curând noțiunea timpului.

Inevitabil, gândurile sale zburară către Radford, lady Priscilla și acel anunț pe care amenințaseră că-l vor face.

Își aminti expresia lui Radford atunci când Priscilla lăsase

să-i scape această declarație. Sprânceana aceea ridicată părea să confirme nemulțumirea acestuia față de cea care avea să-i fie promisă mireasă. Pe deasupra, lui Cherry nu i se părea că acesta dădea semnele unui bărbat îndrăgostit de femeia de la brațul său. Dar nici nu putea nega că nu-i oferă Priscillei confortul și atenția cuvenite în astfel de împrejurări.

De vreme ce Cherry nu-l credea pe Radford în stare să meargă atât de departe încât s-o ceară de soție pe lady Priscilla, nici nu excludea posibilitatea. Dintr-o dată, se îndoi de toate ideile preconcepute pe care și le făcuse despre duce și obsesia lui. Dacă se înșelase când se gândise că singurul lui scop este prinderea lui Blake Corbett în capcană? Dacă de fapt juca un joc mult mai dur și mai periculos decât bănuise ea? Să mai fi existat și un alt motiv pentru care ea și lady Priscilla se aflau alături în această noapte?

La acest gând, pe Cherry o trecură fiorii. Dacă nu cumva ea era de fapt momeala, și nu lady Priscilla? Asta ar explica de ce investise atât de mult în ea de când venise. Blake Corbett, aflând despre proaspăta ei ascensiune socială, ar putea fi tentat să-și îndrepte șantajul către ea.

Poate în tot acest timp Radford îi făcuse curte ladyei Priscilla cu vădita intenție s-o facă ducesa lui și tot interesul

față de Cherry era doar modul în care-și supraveghea momeala.

Supozițiile lui Cherry erau din ce în ce mai sumbre și toate îl arătau pe Radford vinovat. Cu toate acestea, ceva o îndemna să caute și un alt răspuns. Poate era amintirea acelor ochi verzi zâmbind dincolo de masca de mătase. Sau atingerea mâinilor sale, după teribila evadare de la Red Lion. Sau poate pur și simplu era acel Radford din parc, relaxat, vesel, izbucnind mereu în râs. În timp ce mintea sa pleda pentru vinovăția lui, inima îi spunea ceva cu totul diferit. Nimic nu putea contrazice, însă, crudul adevăr: Cherry îl iubea necondiționat și cu toată ființa sa.

În ritmul absent în care mergea, putea ajunge oriunde o conduceau picioarele. Nu peste mult timp realizează că n-are nici cea mai vagă idee unde se află.

Privind înapoi, Cherry descoperi că toate aleile semănau izbitor una cu cealaltă, încât nu-și mai putea da seama de unde a pornit și încotro se îndrepta. Trată cu calm problema și hotărî să păstreze direcția pe care o apucase, cu speranța că va găsi în cele din urmă un chip cunoscut sau cel puțin un indiciu care s-o ducă înapoi către foișor.

Cinci minute mai târziu, trezindu-se pe o alee mărginită de sălcii și tufe de trandafiri, își aminti brusc averismetul primit de la mătușa ei, în ceea ce privește acele alei

întunecate. Deși drumul îngust pe care se afla acum putea la fel de bine să ducă spre grădina cu lampioane, străbătuse deja o bună bucată din el fără să zărească vreo lumină.

La un moment dat, reuși să distingă niște zgomote ciudate, ca un fel de chicoteli foarte greu de identificat. Cât și-ar fi dorit să aibă pistolul colonelului la ea în acele clipe. Sunetele se auziră și mai tare, chiar pe alea de pe care venise. Mânată de instinct, se ascunse după cortina creată de ramurile unei sălcii bătrâne.

Stătu acolo ferită, până văzu cum se apropie un bărbat, împreună cu o siluetă mărunțică. Cherry desluși imediat umerii lați și mișcările elegante ale bărbatului. Era Radford. Iar femeia de lângă el era desigur lady Priscilla. Deși atât de familiară cândva lui Cherry, vocea ușor copilăroasă, cristalină, și murmurul râsului ei îi erau acum străine.

— Încep să cred, domnule, că reputația ta este exagerată, chicoti lady Priscilla, privindu-l lung pe Radford printre genele dese. Din câte văd, eziți să-mi arăți aleile întunecate.

— Dacă ai crede asta, doamna mea, n-ai fi cu mine aici, zâmbi enigmatic ducele. Dar trebuie să-mi înțelegi grija. O domnișoară n-are ce căuta pe "aleile întunecate"

Lady Priscilla răspunse cu un zâmbet poznaș, care lăsa însă suficient loc îndoii, dând de înțeles că se gândește la mesajul din spatele acestor cuvinte.

— Tocmai de aceea îmi doresc să le văd, excelență, spuse ea, atârând de brațul său. Mi se pare ceva incredibil de romantic.

Cherry îi privea cu pumnii încheștați. Nu-și imaginase că mica nevăstuică ar fi în stare să smulgă declarații de la Radford cu atât de puțin efort. Doar ducele nu putea fi atât de naiv! "Sau era?" se întrebă ea, văzând-o pe fată cuibărindu-se la pieptul lui.

— Mă întreb... Ai fi tot atât de reticent, dacă în locul meu ar fi fost Cherry Wade?

Își plimbă degetele de-a lungul gulerului de la paltonul său.

— Este adevărat ce se zice, să știi. Prostuță fată. A fost luată cu forța de domnul Corbett. Nu că o învinuiesc pentru asta. Știa să se facă foarte plăcut, când voia. Ce șanse putea avea o escortă sărăcuță în fața unui om care-i oferea lucruri la care ea nici nu visase?

— Chiar așa, ce șanse?... murmură Radford și degetele i se încheștară în jurul încheieturilor ei, înainte ca acestea să-i înconjoare gâtul. Ce noroc a avut domnișoara Wade că ai fost acolo s-o salvezi. Nu mulți oameni pot să privească îngăduitor greșelile altora. Și dacă ai fi abandonat-o fără niciun ban, ar fi fost exact ce merita.

Cherry își mușcă buza, încercând să nu-și divulge

prezența. "Greșelile altora, deci!" Cum putea s-o creadă capabilă de așa ceva? Doar fusese la bordul lui Esterbridge. O salvase de Corbett. Știa foarte foarte bine ce se întâmplase.

Lady Priscilla lăasă ochii în pământ în semn de umilință.

– Ce altceva pot să fac, excelență? Un prieten nu se abandonează la nevoie. Nici chiar dacă acesta te-a trădat. În inima mea, nu pot simți decât milă pentru ea. Mă bucur că ducesa a fost atât de impresionată. A fost un imens act de bunătate, ce a făcut ea.

Își ridică privirea, rușinată.

– Ceea ce tu ai făcut, ducele meu.

Încremenită de uimire, Cherry văzu cum frumoasa tânără se ridică pe vârfuri, întorcându-și chipul spre Radford. Apoi, nedorind să vadă mai mult, se ascunse și mai adânc în ramurile salciei.

– Și-acum să mergem, spuse micuța Harcourt, satisfăcută după consumarea sărutului. Mi-ai promis că-mi arăți templul grec.

Cuplul porni apoi în aceeași direcție ca mai-nainte, iar Cherry, martoră la această scenă, se chină să iasă pe alee, având grijă să nu-și distrugă rochia de mătase. Pe jumătate orbită de lacrimi, nu-și putea ierta propria naivitate, care o aruncase în capcana slăbiciunii feminine. Dacă ar fi fost

bărbat, o insultă ca cea pe care i-o adusese Radford ar fi avut urmări sângeroase. L-ar fi străpuns cu spada și, fără vreo muștrare de conștiință, i-ar fi înlesnit drumul spre iad. De fapt, nici măcar nu-și putea imagina o pedeapsă pe măsură.

Cum putuse să fie atât de orabă? Crezuse că ducele are suficientă experiență în dragoste încât să mai cadă în mrejele unei femei viclene. Se gândi apoi că sufletul unui bărbat este mult prea greu de înțeles. Se știe doar că și cei mai onorabili bărbați au sfârșit prin a se îndrăgosti de frumuseți blonde cu ochi albaștri ce emanau vulnerabilitate. Și totuși, era o gafă mult prea mare din partea lui s-o creadă pe lady Priscilla și nu pe ea. Așa ceva nu se putea ierta.

Se gândi să plece a doua zi în zori către Yorkshire și să nu-l mai vadă în veci. Cu toate astea, acest plan n-o liniștea prea mult.

Mergea deja de câteva minute când realizează că drumul pe care-l căuta era la numai câțiva metri distanță. Se pare că, de fapt, mersese paralel cu el în tot acest timp. Când se simți suficient de departe de cuplul pe care-l urmărea, se îndreptă către lampioanele din depărtare.

Era curios cum de regăsise Cherry atât de ușor drumul acela luminat, chiar înainte de a crede că s-a pierdut complet în întuneric.

Însă inima începu deodată să-i bată cu putere când în

spatele ei zări ceva înfricoșător.

În acea fracțiune de secundă, recunoscu umbra unui bărbat legănându-se pe dalele aleii. Era ceva ciudat și totodată familiar în acea siluetă masivă.

Cu siguranță, mișcările sale erau de natură să nască suspiciuni, gândi ea, apropiindu-se de mijlocul aleii în speranța de a desluși mai lesne acest mister.

La o distanță de aproape zece metri, necunoscutul stătea aplecat, cu spatele la Cherry, părând că privește cu foarte mare atenție un anumit obiect din depărtare.

Intrigată de gestul său aproape sinistru în acele circumstanțe, Cherry se aplecă și ea, uitându-se în aceeași direcție, sperând să vadă ce urmărea silueta misterioasă.

Părea să fie interesat în mod bizar de replica albă a unui templu grecesc, așezat în mijlocul unor tufe de trandafiri și luminat de lămpi de grădină, aflat la capătul aleii, la vreo patruzeci de metri depărtare.

Pe lângă estetica îndoielnică, structura nu părea să aibă de ce să stârnească vreun interes. Cherry începu în acest moment să regrete distanța considerabilă pe care o luase față de duce și de fermecătoarea lady Priscilla. De fapt, o luaseră cu mult înaintea ei și erau acum pe punctul de a se rătăci printre coloanele de la intrarea în templu.

Cherry nu copilarise printre soldați și nu fusese martoră

la destule tâlhării degeaba. Recunoscu imediat că sinistra prezență, pierdută în negura nopții, avea legătură directă cu cei doi care se plimbau nestingheriți prin templu.

În clipa în care realizează că unul, sau poate amândoi sunt în pericol, Cherry o zări pe lady Priscilla pășind în interior și trăgându-l pe Radford după ea, astfel încât trupul său o eclipsă cu totul.

Ochii lui Cherry se îndreptară către străin. Văzu cu groază cum brațul acestuia se ridică și nu numai că era înarmat cu un pistol, dar își și alesese deja o țintă precisă. Ducele!

Cherry n-avea să-și mai amintească niciodată ce a urmat. Sângele îi îngheță în vene numai la gândul că l-ar vedea pe Radford zăcând la pământ, într-o baltă de sânge.

Liniștea fu însă sfâșiată de un strigăt puternic și pătrunzător, al ei!

Pe moment, crezu că făcuse o mare greșală făcându-și simțită prezența. Însă Radford reacționează cu instinctul unui luptător și se trânti la pământ, ieșind din raza de acțiune a armei.

Cherry zări luciul unei săbii în mâna lui. "O sabie ascunsă în baston!" se gândi într-o clipă. Mai văzuse astfel de arme până acum.

Potențialul său asasin, văzându-se astfel descoperit,

înjură amarnic și-și îndreptă țeava către noua țintă.

Totul se petrecu pe neașteptate, ca într-un coșmar. Cherry văzu silueta necunoscutului îndreptându-se către ea. În lumina lămpii, însă, chipul străinului de mai devreme i se dezvălui. Într-un fel, nu fu deloc surprinsă când văzu trăsăturile bine definite ale lui Blake Corbett.

I se păru că-l aude pe Radford strigând-o pe nume și apoi văzu pistolul ridicându-se. Zări mai întâi scânteia, ca imediat să audă și zgomotul armei.

Se trezi trântită la pământ, capul plesnindu-i de durere. Cu o licărire de conștiință, realizează că e întinsă pe spate, în iarbă. Auzi niște zgomote ciudate, metalice, și se gândi că ar fi cazul să se ridice mai repede, nedorind ca cineva s-o vadă în această ipostază aparent ridicolă. Încercările fură însă zadarnice, nemaisimțindu-și trupul.

Imediat ce zdrăgănitul metalelor încetă, Cherry auzi fâșâitul pașilor în iarbă apropiindu-se de ea. Cineva îngenunche și două brațe puternice o ridicară, în timp ce văzduhul se luminea de mii de lumini ce scânteiau în depărtare.

Stânjenită, se gândi că n-ar fi indicat să se sprijine pe pieptul masculin. Se auzi ca prin vis încercând să explice că este în stare să meargă pe propriile ei picioare.

Pentru prima dată se simți recunoscătoare când cineva îi

ceru să tacă și să lase pe altul să aibă grijă de ea, de data asta.

Se gândi atunci că nu văzuse niciodată ceva mai încântător decât acele artificii explodând în miliarde de stele colorate. Inexplicabil de fericită, atât de împăcată cu locul în care se afla acum, Cherry parcă începu să trăiască un vis.

Capitolul 8

– Nu pot să înțeleg de ce nu iei cu tine nimic din toate acestea, zise Phoebe, privind cu regret mulțimea de rochii, pălării, pantofi și alte accesorii demne de garderoba unei domnișoare în pas cu moda. Sunt sigură că mățăsea aceea gri și catifeaua albastră sunt suficient de sobre pentru orice situație, chiar și pentru Yorkshire.

Cherry, aranjându-și părul, trase cu putere și-și legă părul într-o coadă la ceafă în timp ce-i spuse mătușii ei:

– Știi bine că n-aș putea, zise ea zâmbind ușor la insistențele lui Phoebe.

Ideea de a-i spune *werde* în față tot ce o nemulțumea cu privire la detaliile plecării către Helmsley, Yorkshire, o determina pe Phoebe să se exprime în fraze scurte, ironice,

de data aceasta legate de modul în care Cherry își făcea bagajul.

– Chiar dacă n-aș fi constrânsă să par ce va trebui să fiu – o modestă însoțitoare – știi bine că nu pot lua nimic din ce mi-a fost cumpărat cu bani necinstiți. Țsta este adevărul, mătușă Phoebe. Sunt sigură că ești de acord cu mine. Trebuie să încep o nouă viață.

– Nu văd decât că renunți fără motiv la tot ce ai, răspunse mătușa, mai exasperată ca niciodată.

– Radford este soțul tău și, mai presus de toate, te iubește. Nu l-ai văzut cu ochii mei în primele două zile în care ai fost în comă și toți doctorii spuneau că tot ce putem face e să așteptăm. Ducele părea posedat. Nimeni n-a reușit să-l convingă să plece de lângă tine, nici măcar pentru un ceas sau două, pentru a se odihni. Și când în cele din urmă ți-ai recăpătat cunoștința, n-a trecut nicio zi fără să vină să te vadă. Dacă nici acesta nu este un bărbat îndrăgostit, atunci nu mai am niciun cuvânt de spus.

– Este doar un om care reacționează mânat de conștiința sa. Are impresia că-mi datorează totul pentru că i-am salvat viața.

– Este un bărbat care îți oferă toată inima lui, spuse Phoebe răspicat. Doar că tu ești prea încăpățânată să accepți asta.

– Încetează, mătușă Phoebe. Te implor!

Cherry se îndreptă către fereastră, așezându-se acolo cu spatele întors către femeie. "De ce nu mă lasă lumea-n pace?" se gândi ea, închizând ochii, de parcă în acest fel s-ar fi putut feri de durerea de pe chipul mătușii sale. Îi fusese atât de greu să zacă în acel pat și să accepte vizitele celorlalți fără ca Radford să-și facă apariția neinvitat, pentru a-i aduce câte un buchet de flori, o carte sau pur și simplu să încerce s-o înveselească cu simpla sa prezență. Cu greu se abținuse Cherry să nu-i mărturisească faptul că toate aceste gesturi o fac să se îndrăgostească în mod iremediabil de el.

Probabil cel mai greu de îndurat moment fusese când își recăpătase cunoștința și, deschizând ochii, îl văzuse pe Radford stând pe un scaun lângă patul ei, privind-o îndelung. Fusese șocată de prezența lui. Paltonul său, de obicei imaculat, arăta ca și cum ar fi dormit în el zile întregi, cravata îi lipsea, iar cămașa îi era descheiată la gât. Obrajii săi, de obicei netezi, erau acum întunecați, iar ochii, deși obosiți, păstrau încă strălucirea aceea nobilă a omului pe care-l cunoștea atât de bine. Deodată, speriată că ceva îngrozitor părea să se fi întâmplat, simțise nevoia să-l strige.

Vocea ei însă nu părea decât un șuvoi subțire, înăbușit. Abia apoi realizase că se afla în pat și că fruntea sa era înfășurată într-un bandaj.

Înghiți în sec și încercase din nou.

– Mi-ar fi greu să decid, excelență, care dintre noi arată mai rău, spuse ea, oarecum ușurată de faptul că reușise să rostească mai mult decât o simplă răgușeală. Cred că aş paria pe tine totuși.

Era pe cale să adauge că avea avantajul de a nu avea o oglindă la îndemână, însă fusese tulburată de emoția din ochii lui. Nu durase mai mult de o secundă, însă suficient ca raze de bucurie să-i străpungă inima ca niște săgeți.

– Ce amabil din partea ta că te-ai hotărât să revii printre noi, spuse el, recăpătându-și tăria. Și, pare-se, în cele din urmă, nevătămată. Cred că putem fi cel puțin recunoscători pentru asta.

Zâmbetul său avea o unduire curioasă în timp ce se apleca spre ea, încercând parcă s-o analizeze în cele mai mici detalii.

– Domnișoară Wade, te rog, data viitoare când mă mai salvezi de la moarte, asigură-te că nu-ți pui viața în pericol.

– Am să încerc să țin minte, excelență, răspunse Cherry. Înghiți din nou în sec, simțind cum inima îi bate cu putere.

Radford nu scoase o vorbă și, calm, aplecându-se spre pat, o ajută să se ridice punându-și brațul sub capul ei.

– Prostuță mică, de ce n-ai spus nimic? râse el, ducând apoi un pahar cu apă către buzele ei.

Cherry bău ușor, grațios, conștientă de aerul suav ce se ascundea în spatele atitudinii puternice, masculine a lui Radford.

— Îți mulțumesc, murmură ea.

O încercă însă un sentiment de dezamăgire în clipa în care acesta își retrase brațul de pe perna ei, ajutând-o să se întindă din nou.

— De ce ești aici? întrebă ea brusc. Unde este mătușa Phoebe?

— Este în camera ei, doarme. A avut parte de prea puțină odihnă în ultima vreme. S-o lăsăm să doarmă.

Radford se lăsă cu toată greutatea pe pat, aplecându-se către Cherry, cu mâinile sprijinite de-o parte și de alta a patului.

— Ne-ai tras o sperietură strașnică, Cherry dragă. Cum te simți acum? Crezi că ești gata să vorbim puțin? o întrebă el. Se simțea ametită prin simplul fapt că era atât de aproape de ea, încât simți cum inima îi zvâcnește cu putere în gât.

— Era Corbett, își aminti ea. Încerca să te omoare. De ce?

— Pentru că, domnișoară Wade, aflasem că am ceva ce el voia. Mai precis, niște scrisori ce-i aparțineau.

— Scrisori? întrebă Cherry. Ce fel de scrisori? Îi scria cuiva pe ascuns, nu-i așa? Cu? Ladyei Priscilla? Asta este motivul

pentru care te-a ademenit spre templul grec?

Pentru prima dată de când se trezise, văzu cum trăsăturile lui aspre se îndulcesc brusc.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să pui totul cap la cap, murmură el. Pe vas, lady Priscilla-îi trimitea mesaje prin intermediul unui portar, care s-o informeze când anume se poate furișa. Din păcate, limbajul pe care l-a folosit a fost suficient s-o trădeze. Avea de gând să-l ajute pe Corbett să mă omoare, doar pentru recuperarea acestor scrisori.

– Doamne, îmi amintesc acum, păli Cherry. Pe treptele templului... ea te-a întors ca să fii în bătaia pistolului.

Se înșelase. Nici ea, nici Priscilla nu fuseseră momeala pentru Corbett. În tot acest timp, fusese Radford însuși.

– Ai știut, îl acuză ea. Ai știut că te urmărește și că te așteaptă undeva în negura nopții, și totuși te-ai dus. Nebun încăpățânat! Nu te-ai gândit că poți să mori?

– Posibilitatea mi-a trecut prin minte... se amuză Radford. Dar a fost un risc pe care mi l-am asumat. La ce nu m-am gândit în schimb, a fost apariția ta. Și prostul tău obicei de a te afla mereu unde n-ar trebui. Dacă ai fi rămas cu Ridgley și cu mătușa ta, ai fi fost în siguranță.

Acum înțelegea clauza contractului care o ținuse prizonieră în Londra. Voise s-o aibă mereu sub ochii lui, pentru ca Blake Corbett să n-o poată folosi în cazul unei

răscumpărări.

După întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Radford a fost nevoit s-o ia și pe Cherry la Grădinile Vauxhall. Se temea ca invitația pe care o primise să nu fie o diversiune; o încercare de a-l alunga din preajma ei pentru o seară, lăsând-o pradă sigură pentru Corbett.

Îngerul ei păzitor se gândise, probabil, că piratul avea să fie acolo, pândindu-i și așteptând momentul oportun să înhațe pe unul, sau pe amândoi. Acolo, ducele o lăsase pe Cherry la adăpost, în mijlocul petrecerii din foisor și se lăsase condus de lady Priscilla într-un loc retras, unde Corbett să poată acționa.

Dar ceva nu se lega... Corbett nu știa că Radford și căpitanul Moonlight sunt una și aceeași persoană, sau știa?

— Spune-mi despre scrisori, zise ea scurt. Cele pe care le voia Corbett. Ale cui erau, dacă nu ale domnișoarei Priscilla?

Privirea ducelui se întunecă din nou.

— Erau scrisori din partea lui Corbett... pentru o femeie. Când era cam de vârsta ta, și-a luat singură viața, temându-se de posibilitatea unui scandal. Urma să ne căsătorim la întoarcere a mea în Anglia.

— Cred că știam... începu Cherry, tânjind să-l îmbrățișeze, dar nu putea să zică mai mult, constrânsă de secretul pe care trebuia să-l păstreze cu orice preț.

Spune-mi despre ea. Era frumoasă?

– Da, era foarte frumoasă.

Un zâmbet îi curbă buzele, apoi încremeni ca un rictus. Se ridică și merse la fereastră. Cu ochii în lumina zorilor, îi povesti totul despre Arabella și blestemul de a-l întâlni pe Corbett la bordul unui vapor pe care Radford îl recuperase de la un renegat francez în urmă cu câteva săptămâni. Nu fusese prima femeie pe care Corbett o compromisese și apoi refuzase s-o ia de soție, preferând s-o șantajeze cu sume mari de bani în schimbul discreției sale. N-o cruțase nici pe tânăra domnișoară, nici pe soția fratelui ei, care o însoțea. Le șantajase pe amândouă. Ceea ce-l mirase pe Radford și atunci, fusese că în loc să ardă scrisorile, cum ar fi făcut oricine, Arabella alesese să le lase în grija cumnatei sale, cu rugămintea să i le dea căpitanului când avea să ajungă. Dar ruda ei o trădase, oferindu-i lui Corbett scrisorile, la schimb pentru propriile ei bilețele amoroase trimise.

Până la urmă, rușinea și teama crescândă că Blake Corbett are de gând s-o păcălească, o făcuse pe cumnata Arabellei să-i mărturisească lui Radford tot ce se întâmplase. Restul, Cherry putea deduce singură. Nu-i era de-ajuns să-l omoare pe omul care-i distrusese iubirea; voia să-l vadă mai întâi ruinat. Se documentase atent și-l urmărise asiduu

pentru a-l surprinde alături de complicele lui, Gaffer, și a-i demasca pe amândoi, sperând să-i vadă duși la eșafod.

— Mă tem că am avut prea multă încredere în lady Priscilla, mărturisi Radford. Mi-au scăpat câteva indicii din care a înțeles că am scrisorile care-l interesează pe Corbett și l-a înștiințat, încercând să-și recupereze propriile bilețele.

— Ce se va alege de ea acum? întrebă Cherry. Mă îndoiesc că va fi găsită nevinovată.

— Nici pe departe, răspunse căpitanul cu o licărire enigmatică în ochi. A fost constrânsă să-și petreacă restul vieții în cea mai grea dintre temnițe, căsătoria cu Charlton Guilfor, vărul ei.

Răseră amândoi cu poftă. Viața alături de tânărul Guilfor era într-adevăr o pedeapsă capitală. Vru să întrebe ce se alesese de Corbett, dar bănuia deja răspunsul; se îndoia că supraviețuise în duelul cu ducele.

Resimțindu-se încă după boală, adormise din nou, privind zâmbetul cald al lui Radford. Când se trezise, acesta dispăruse și în locul lui apăruse mătușa Phoebe.

Îi fu mult mai greu să-și ia rămas-bun decât își imaginase. Toată casa ieșise afară să-i ureze sănătate și noroc. De-abia reuși să ajungă la Ridgley, care își ținea mândru viitoarea mireasă după talie. Chiar și Chadwick o luă de mână și, cu un zâmbet blajin, își exprimă speranța că într-o zi va avea

onoarea s-o mai servească o dată.

Se grăbi să se suie în trăsură, pentru că știa că dacă ar mai fi zăbovit mult, ar fi izbucnit în lacrimi. Îi făcu semn birjarului să pornească mai repede. O ultimă rugămintă fusese să nu-l anunțe pe Radford despre intenția ei de a părăsi Londra. Se temuse, totuși, să nu apară pe scările de la intrare, fie ca să-i ureze drum bun, fie să-ncerce s-o oprească. În orice caz, se bucura că nu apăruse.

Se lăsă legănată de mersul trăsurii, surprinzător de luxoasă pentru o trăsură închiriată, dar atribui acest fapt relațiilor lui Ridgley. Încet-încet adormi, plimbându-și ochii peste hornurile caselor care se derulau cu repeziciune pe fereastră.

Când în sfârșit se trezi, trăsură încetinise considerabil și o briză proaspătă umpluse compartimentul ei. Privi afară și văzu Tamisa în toată splendoarea ei, aglomerând sute de catarge între maluri. O anume corabie îi sări în ochi, un iaht elegant cu trei catarge. Se apropiaseră foarte mult de debarcader și Cherry putu distinge numele lui: "Clair de Lune".

Inima îi sări în gât și îngheță în scaun, realizând tot ce se întâmplase. Apoi, ușa trăsurii se deschise și apărură nimeni altul decât căpitanul Moonlight, zâmbindu-i din spatele măștii de catifea.

– Bine ai venit, Cherry dragă, la Gravesend! Vasul tău te așteaptă!

– Tu! exclamă Cherry, incapabilă să lege ceva mai elocvent pe moment.

– Chiar așa, porumbița mea, râse mercenarul, ochii verzi jucându-i în spatele măștii. Sunt sigur că ți-a fost dor de mine, hai, spune-mi-o direct! De fapt, mai bine nu spune nimic. Ar trebui să ne imbarcăm, ca să prindem fluxul. Asta, bineînțeles, dacă nu cumva preferi să luăm un pat la hanul din centru.

– Prefer, domnule, răspunse Cherry, încă șocată de impertinența lui, să mă întorc imediat la Londra. În caz că ai uitat, răpirea se pedepsește prin lege. Dacă nu ordoni birjarului să întoarcă imediat trăsura, voi pune forțele de ordine să te aresteze.

– Poți să încerci, dacă vrei, dar nu cred că te va ajuta prea mult. Cred că nici măcar autoritățile din Gravesend n-ar aresta pe cineva care și-a răpit propria soție.

– Nu sunt soția dumitale! protestă femeia.

– Dar pesemne te-nșeli. Scrie clar pe certificatul nostru de căsătorie: soț și soție. Poate ai vrea să-l citești, să-ți împrășpezezi memoria?

Îi flutură prin fața ochilor hârtia împăturită, despre care era sigură că se află în poșeta ei. "Mătușa Phoebe!" țipă

conștiința. O trădase, afurisita!

– Da, începi să-ți amintești, draga mea. Acum, chiar insist să mă urmezi la bord.

Înainte să mai poată spune ceva, Cherry se simți trasă afară de strânsoarea atât de familiară a mâinilor căpitanului.

Se zbatu, dând din mâini și din picioare, în timp ce căpitanul cu păr auriu o săltă neceremonios pe umăr, spre amuzamentul celor adunați. Urcară podețul spre corabie și strigă din mers unuia dintre marinari.

– Ia cârma, domnule Krist! Ridicăm ancora.

– Ay, ay, căpitane! strigă acesta în timp ce căpitanul dispăru cu femeia sub punte.

Căpitanul o așează în picioare și în secunda următoare se pomeni sub o rafală de palme și coate.

– Cum îndrăznești să mă iei cu forța? Nu ești cu nimic mai bun decât pirății pe care i-ai vânat de dragul răzbunării. Dacă aș fi avut pistolul la mine, te-aș fi împușcat pe loc!

– Ce ne facem, dacă nu te cred! spuse căpitanul, renunțând din nou la orice protocol. N-ar fi logic, ținând cont că mi-ai salvat deja viața de două ori. Îmi pare rău că a trebuit să te aduc în felul ăsta, dar să regret că te-am adus? Asta nu se poate. Mă încearcă o curiozitate, să văd ce e de capul vieții de familist, și cu cine s-o încerc mai bine, dacă nu cu soția mea?

– N-ai s-o încerci cu mine, domnule! declară Cherry. Eu sunt căsătorită cu o fantomă pe nume Clair de Lune. Așa scrie pe certificat. Și așa-mi și convine. Este zi, căpitane Moonlight. N-ar trebui să dispari?

– Înțelegerea noastră implica o căsătorie temporară, rânji căpitanul. De ce nu te-ai grăbit s-o anulezi?

– O greșală ce va fi corectată curând, i-o întoarce Cherry.

Căpitanul făcu doi pași și se afla acum chiar în fața ei. Ea încercă să se retragă și mai mult, dar simți cum spatele gambelor se proptiră în muchia obiectului de mobilier de care se temea cel mai mult.

– Oare de ce nu te cred? repetă căpitanul, nepermițându-i să treacă pe lângă el. Adevărul e, draga mea, că am un răspuns mai bun.

– Nu spune! tresări Cherry, citindu-i în ochi intenția. Nu e un răspuns pe care sunt pregătită să-l dau... excelență.

Căpitanul zâmbi triumfător și, ducându-și mâna la frunte, își dezveli fața.

– Deci știai, spuse el.

– De prima dată când te-am văzut în casa mamei tale.

Ducele oftă și aruncă masca.

– Ți-am mai spus la un moment dat că nu vei păți nimic. Nu crezi că e timpul să ai încredere în mine? Trebuie să știi,

Cherry, iubito.

De ce n-ai anulat căsătoria?

Cherry își ridică în sfârșit privirea pentru a o întâlni pe a lui.

— Sunt sigură că știi deja răspunsul, excelență. Nu e clar că a existat un impediment?

După câteva secunde, ducele izbucni într-un hohot de râs, iritând-o la culme pe soția sa.

— Dumnezeule! Cum de nu mi-am dat seama? Nu mi-am imaginat că în delirul meu...

— Nu, îl întrerupse Cherry, îmbujorată. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Îți vei primi libertatea și te vei putea căsători cu cine vrei.

— Și pe cine crezi că vreau? Astea sunt toane copilărești. Am trecut de vârsta aceea; sunt bărbat însurat.

Degetele îi urcară pe umerii micuți ai femeii, împingând-o spre pat.

— Mă tem că sunt un tip demodat, doamnă. Știți, m-am îndrăgostit de soția mea prima dată când am văzut-o și de atunci o doresc nebunește.

— Nu! strigă Cherry, lovindu-i pieptul. Tu ești Radford! Căpitanul Clair de Lune este doar o fantomă. Mariajul e o iluzie, la fel ca el. Numele cu care l-ai semnat e fals!

— Copil prost, râse el din nou. Să nu știi că sunt Edmond

William Phillim Jean Darcy Clair de Lune, duce de Radford? Ți se împleticește limba, știi, dar ce să fac? Așa m-au botezat.

– Dar credeam că...

– Știi ce ai crezut, draga mea. Dar oricât de imaterial a fost căpitanul Moonlight, curând ai să afli că Jean Darcy Clair de Lune nu este!

Și zicând asta, continuă cu prima lecție, un exercițiu care o lăsa amețită și fără suflare.

– Întotdeauna am știut.

Toate lunile astea, Radford era adevărata fantomă, ascunzând adevărul de mine. Dar în inima mea am fost convinsă că ești îngerul meu păzitor, protectorul care va avea grijă de mine întotdeauna.

– La fel cum și tu ai avut grijă de mine, completă ducele fără mască. În acele zile... și mai ales în ultima...

Cherry se făcu albă ca varul. Cu asta, și ultimul vâl, ultimul secret, fusese dat în vileag.

– Doar nu credeai că delirez atât de rău, nu-i așa, draga mea?

– Ești un... ești un... mincinos! Un... trădător! strigă Cherry.

Hrănindu-se cu forța verbală a proaspetei ducese, Radford o trăgea tot mai aproape.

– Un escroc... un profitor...

Radford își apropie buzele de izvorul de insulte.

– Aburitor... murmură ea. Diavol...

Și Radford o sărută cu pasiune.

– Moonlight, gemu Cherry și-și aruncă brațele după gâtul lui. Radford, iubirea mea!

Sfârșit